

Súd: Okresný súd Bratislava II
Spisová značka: 14C/45/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1218206113
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 09. 2020
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Štepániková
ECLI: ECLI:SK:OSBA2:2020:1218206113.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava II v konaní pred sudkyňou JUDr. Janou Štepánikovou v právnej veci žalobkyne: B.. G. M. X., I.: XX.X.XXXX, Z.: U.. Y. X, Z., proti žalovanému: Slovenská republika - Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom: Račianska ul. 71, Bratislava, IČO: 00 166 073, o náhradu škody z dôvodu nesprávneho úradného postupu, takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu žalobkyne v celom rozsahu zamietá.
- II. Žalovanému sa proti žalobkyni nepriznáva náhrada trov konania.

odôvodnenie:

1. Žalobkyňa vo svojom návrhu podanom na tunajší súd dňa 16.7.2018, ktorým sa domáha náhrady škody voči štátu uviedla: „Žalobca je fyzickou osobou. Žalovaná Slovenská republika pokiaľ vystupuje ako účastník právnych vzťahov, je v zmysle zákona č. 278/1993 Z. z., Zákon Národnej rady Slovenskej republiky o správe majetku štátu a jej vystupovaní v právnych vzťahoch právnickou osobou. Vo veciach náhrady škody podľa § 1 písm. a, v spojení s § 4 ods. 1 písm. a) zákona č. 514/2003 Z. z., zákon o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, koná za štát podľa tohto zákona príslušný úrad, v tomto prípade Ministerstvo spravodlivosti. Svoj nárok som predbežne prerokovala žiadosťou osobne podanou dňa 14.11.2017, ktorú Ministerstvo spravodlivosti SR zaevidovalo pod č. 51890/2017/141 nové číslo 34751/2018/141. Dňa 23.01.1997 bolo rozvedené manželstvo medzi navrhovateľkou a jej bývalým manželom G. X.. Následne sa manžel navrhovateľky domáhal vysporiadania bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pričom návrh bol podaný zo strany bývalého manžela na Okresný súd Bratislava II dňa 5.1.2000 a bol vedený pod č. k. 7C/3/2000.

Manžel sťažovateľky sa dňa 01.03.2002 domáhal v novom konaní určenia, že je vlastníkom 50% nehnuteľností (ktoré už boli predmetom konania OS BA II 7C/3/2000), pričom dňa 03.09.2003 Okresný súd Bratislava II, spisová značka 15C/59/02 žalobu zamietol rozsudkom dňa 3.9.2003 a v rozhodnutí uviedol, že predmetné nehnuteľnosti nepatria do bezpodielového spoluvlastníctva manželov. Sťažovateľka tak v súvislosti s princípom právnej istoty nadobudla dojem, že je výlučným vlastníkom nehnuteľností a do nehnuteľností investovala svoje financie, aby ich zhodnotila. Následne manžel navrhovateľky inicioval ďalšie súdne konanie o vyslovenie neplatnosti právneho úkonu vedené na Okresnom súde Bratislava II, č. k. 12C47/2003 (rozhodnutie bolo potvrdené Krajským súdom Bratislava, č.k.: 15Co/33/2009), pričom návrh bol rozsudkom zo dňa 11.9.2008 zamietnutý, a v rozsudku bolo uvedené, že predmetné byty patria do výlučného vlastníctva navrhovateľky. Týmto bola jednoznačne ustanovená masa BSM, predmetné byty a nebytový priestor na Y. U..Č.. X patria do výlučného vlastníctva navrhovateľky a nie sú zaradené do masy BSM. Súd v konaní o BSM prerušil konanie z dôvodu vyriešenia predbežnej otázky a to práve určenie masy BSM. Aj napriek mojej úspešnosti v konaní, súd tento rozsudok vôbec nezobral do úvahy, ani sa s ním vo svojom rozhodovacom procese nezaoberal. Aj napriek týmto skutočnostiam pri vysporiadaní BSM súdy zahrnuli tento majetok do masy BSM. S poukazom na tieto skutočnosti súd závažným spôsobom pochybil a skutočnosť, že rozsudkom sa

nezaoberal, toto konanie hodnotím ako najzávažnejšiu procesnú chybu. Preto nie som spokojná s výsledkom rozhodnutia a považujem celé rozhodnutie súdu za účelové. Súd svojim pomalým konaním ako aj nesprávnym zhodnotením dôkazov aj právoplatným rozsudkom ma pripravil o 15 rokov života, kde v mojom najproduktívnejšom veku som si nemohla naplánovať investovanie finančných prostriedkov. Na druhej strane bývalý muž nikdy nevedel legítimne preukázať svoj príjem aj keď bol od roku 1992 advokátom. Viem, že mal založenú a.s. ART DOM, ktorú napísal na rodinných príslušníkov, robil výstavbu rodinných domov a investoval svoje prostriedky do rôznych projektov. Pretože bol dlhodobo v exekúcii, svoje hnutelné a nehnuteľné majetky prepisoval na tretie osoby. V čase exekúcií žil na vysokej životnej úrovni, živil rodinu a malé dieťa. Ešte v čase BSM sa chcel bývalý muž so mnou mimosúdne dohodnúť a to preto, že mal obavy z exekútorov. Ja som na jeho nevýhodné ponuky nikdy nepristúpila. Menovaný si bol vedomý, že keď nadobudne akúkoľvek nehnuteľnosť zoberie to exekútor. Práve z toho dôvodu dlhodobe plánoval ako obísť exekúciu, s terajšou manželkou vytvorili preto fiktívny dlh, ktorý jej zabezpečí finančné prostriedky ako ekvivalent prípadne vysúdeného majetku. Mám za to, že úspešnosť v mojom spore nie je spravodlivá a najväčší záujem na jeho úspešnosti, majú jeho veritelia, ktorí mne neznámym spôsobom ovplyvnili súd. Finančné prostriedky, ktoré fiktívne dlžil svojej manželke, boli zabezpečené exekučným titulom notárskou zápisnicou, tak aby sa mohla k týmto prostriedkom dostať ako prvá v poradí. Keby v skutočnosti toľko finančných prostriedkov dlžil, boli by pôžičky preukázateľné na bankových účtoch a súd sa ani s týmto dôkazom nezaoberal a mal by svoj záväzok aspoň čiastočne plniť, čo sa nestalo. Okresný súd Bratislava II rozsudkom zo dňa 04.10.2010 č. k. 7C/3/2000-498 rozhodol tak, že byty ktoré podľa iných právoplatných rozsudkov nepatrili do BSM zahrnul do BSM a prikázal manželovi navrhovateľky, predmetný rozsudok bol Krajským súdom Bratislava zo dňa 10.11.2015 č. k. 5Co/119/2011 potvrdený, Okresný súd Bratislava II č. k. 70/3/2000 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava č. k. 5Co/119/2011 zasiahli do majetku navrhovateľky, tak, že v predmetných konaniach neprihliadali na skutočnosť, že byt Č.. X (nachádzajúci sa v bytovom dome súp. č. XXXX na parc. Reg. „C“ Č.. XXXX/X na Y. U. X O. Z., okres Bratislava II, obec Bratislava-Ružinov, katastrálne územie Nivy, zapísané na Okresnom úrade Bratislava, katastrálnom odbore na LV č. XXXX ako byt č. X na X. poschodí vrátane podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastníckeho podielu k pozemku parc. CKN Č. XXXX/X vo veľkosti 6470/76552) netvoril masu BSM, ale tento byt navrhovateľka nadobudla až 2 roky po rozvode manželstva a teda ku dňu rozvodu tento byt nevlastnila. Vo vzťahu k bytu č. 4 sťažovateľka mala dva právoplatné rozsudky (OS BA II 12C/47/2003-147 z 11.09.2008) a KS BA 15Co/33/2009-179 z 29.09.2010) že je výlučnou vlastníčkou predmetného bytu a tento rozsudok sudkyňa OS BA II ani neuviedla v rozsudku OS BA II. Nehnuteľnosti byt č. Y., Z. Č..X, Z. Č..X XX/X k celku nebytové priestory bola sťažovateľka vlastníčkou od r.1992. V roku 1998 došlo k reálnej deľbe nehnuteľnosti, kde byty X, X, X a vyšpecifikované nehnuteľnosti boli zapísané na LV. Nehnuteľnosti som kupovala ako podnikateľka. V roku 2001 som odpredala časť nebytového priestoru, kde som bola v podielovom vlastníctve s W. (spoločný kupujúci nehnuteľnosti).Byty sa kupovali ako byty II. kategórie, ktoré som prerobila na byty I. kategórie, kde som zhodnotila nehnuteľnosti. Prvá investícia bola na kúrenie. Po rozvode 1997 s kupujúcim W. Ex manžel X. spísal dlžobný úpis na sumu 389 159 Sk, z dôvodu rekonštrukcie, kde som túto sumu zaplatila ja. V bytoch boli pôvodní nájomníci, ktorí platili regulované nájomné. Akékoľvek škody, havárie v bytoch a na nehnuteľnosti, dane, všetko som znášala len ja. Úver som čerpala ako podnikateľský úver, ten som splácala ja kde skutočnosti sú preukázateľné v účtovníctve, kde dôkaz prvostupňový ani odvolací súd nevykonali. Bytový dom bol postavený v roku 1936, ktorý bol v čase kúpy schátralý a obývaný pôvodnými nájomcami. Počas 17 rokov súdneho procesu som sa ja výlučne starala o nehnuteľnosť o udržiavanie, kde ex manžel aj počas súdneho procesu v roku 2008 o zvýšenie výživného uvádzal na súde, že nie je vlastníkom žiadnej nehnuteľnosti. Nikdy sa k nehnuteľnosti nehlásil, a nenapadol ani zápis do LV pri kúpe, a to, že na LV som zapísaná ja ako výlučná vlastníčka nehnuteľnosti, nevyužil ani trojročnú lehotu po zápise do katastra, aby tam bol napísaný. Až do roku 2011 som znášala pôvodných nájomníkov, s regulovaným nájomným aj keď výdaje vysoko prevyšovali platby za nájomné. Keď súd na základe rozsudku 15Co/33/2009-179 vydal rozsudok, že som výlučnou vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti, začala som rekonštrukciu bytov, pretože byty boli v pôvodnom stav od roku 1960. Byty som si kupovala aj z dôvodu, keďže som sama bývala v bytovom dome, ktorý bol vrátený v reštitúcii majiteľovi, ja som bola v byte na Š. U.. nájomníčkou. Vedela som, že z toho bytu sa budem musieť vysťahovať, tak som si kúpou nehnuteľnosti pre seba aj syna chcela zabezpečiť bývanie. Po vyhlásení rozsudku KS zo dňa 10.11.2015 5Co 19/2011- 587 ex manžel spísal 4.12.2015 s manželkou Y. X. notársku zápisnicu ako exekučný titul pre pohľadávku L. X. v sume 300 000 €, ktorá dňa 7.12.2015 podala návrh na vykonanie exekúcie. Súdny exekútor V. L., ešte pred tým ako bolo vlastníctvo na ex manžela X. zapísané do katastra nehnuteľnosti vydal 16.2.2016 upovedomenie o začatí exekúcie predajom nehnuteľnosti a to na 6-ty deň po nadobudnutí

právoplatného rozsudku. Y. X. paradoxne pohľadávku v sume 300 000 € z roku 2009 (ktorá uviedla v notárskej zápisnici) si okamžite začala uplatňovať 3 týždne hneď po vynesení rozsudku 2015, kde ešte nenadobudol právoplatnosť. Nikto neskúmal skutočnosť tejto pohľadávky v ich manželstve. Rok 2009 bol zámerne uvedený, aby sa to nedalo skontrolovať na daňovom úrade, či skutočne disponovala takou sumou a následne X., či si túto sumu uplatnil v daňovom priznaní a ona v daňovom priznaní ako pôžičku. Ex manžel X. sa účelovo a úmyselne chcel zbaviť svojho majetku a do dnešného dňa neuspokojil, ani len čiastočne pohľadávku voči mne na základe rozsudku zo dňa 26.2.2016. Ďalším paradoxom je, že súdny exekútor neuspokojil pohľadávku oprávnenej W. W. sp. zn. EX 3027/2013, ktorú si uplatňovala od roku 2003, a bola evidovaná aj v spise 7C/3/2000 ako nárok pri vykonateľnosti pri vynesení rozsudku. Vo vzťahu k majetkovej škode s prihliadnutím na restitutio in integrum dávam do pozornosti, že manžel sťažovateľky ihneď po vyhlásení rozhodnutia Krajského súdu č. k. 5Co/119/2011 predmetné byty zaľožil na základe notárskej zápisnice pre pohľadávku vo výške 300 000€ v prospech jeho neskoršej manželky L. X.. Nakoľko vrátiť stav v exekučnom konaní nie je možné, žalovaný zodpovedá za škodu, ktorú spôsobil.

Ústavný súd v rozhodnutí napr. 111. ÚS 79/02 prisúdil všeobecným súdom (primárnym ochrancom ústavnosti) rolu aktívneho elementu ochrany základných práv a slobôd vrátane rešpektovania záväzkov vyplývajúcich z medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Tak ako už Ústavný súd Slovenskej republiky v rade svojich nálezov potvrdil (napr. 1 ÚS 407/2010), ústavný systém v Slovenskej republike vychádza z princípov materiálneho právneho štátu. Ústavný súd Slovenskej republiky odlišil formálne a materiálne pojmami právneho štátu, pričom jasne vyjadril svoju afinitu k druhej z foriem právneho štátu. Zatiaľ čo prvá forma je založená na rýdzo procedurálnom a formálnom pojmami bez ohľadu na obsah a účel jednaní štátnych orgánov, materiálny právny štát je naopak založený na určitých základných princípoch, ktoré je potrebné pri výkone štátnej moci rešpektovať. Príklon k materiálnemu pojmiu právneho štátu znamená, že orgány verejnej moci sú povinné sa pohybovať nie len z hľadiska formálneho v hraniciach svojich právomocí a kompetencií stanovených ústavným poriadkom a zákonmi, ale že výkon týchto právomocí musí byť taktiež po obsahovej (materiálnej) stránke v súlade s určitými základnými princípmi, väčšinou vyjadrenými v ustanoveniach ústavného poriadku, ktoré garantujú základné práva a vytvárajú hodnotovú bázu ústavného poriadku. V prípade výkonu právomoci a kompetencie orgánu verejnej moci je teda podstatné sledovať taktiež účel, ku ktorému uplatnenie právomocí smeruje, ako i prostriedky ktorých sú k tomu používané. V podmienkach materiálneho štátu nemôže byť výkon verejnej moci bezobsažný ani bezúčelný. Inými slovami z ústavného hľadiska nie je možné aprobovať a tolerovať výkon verejnej moci, ktorá je prostým uplatnením formálne predvídaného oprávnenia orgánu verejnej moci bez toho, že by bol sledovaný zákonom predpokladaný a racionálny účel ku ktorému konkrétny výkon zverenej právomoci smeruje. Iba v tomto materiálnom zmysle je potreba interpretovať taktiež Čl. 2 ods. 2 ústavného zákona č. 23/1991, ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd (ďalej aj „Listina“), podľa ktorého je možné štátnu moc uplatňovať v prípadoch a hraniciach stanovených zákonom a spôsobom, ktorý stanoví zákon. Zvolený spôsob výkonu verejnej moci, ktorý so sebou nesie zásah do základných práv a slobôd, musí vždy obstať z hľadiska princípu proporcionality. Ten je derivátom princípu právneho štátu založeného na úcte k právam a slobodám človeka a občana (materiálny právny štát), ktorým má byť Slovenská republika podľa Čl. 1 ods. 1 Ústavy SR, ktorý sa komplementárne uplatní k Čl. 4 ods. 1 Listiny, podľa ktorého môžu byť povinnosti ukladané na základe zákona, v jeho hraniciach a pri zachovaní základných práv a slobôd.

Ustanovenia Listiny a Ústavy (Cl. 2 ods. 2 a Cl. 4 ods. 1 Listiny a Cl. 1 ods. 1 Ústavy) nie sú len programovými alebo kompetenčnými normami, ale majú aj ďalšiu dimenziu, ktorou je garancia autonómneho postavenia jednotlivca voči verejnej moci. Štát sa nemôže zbaviť zodpovednosti za postup jeho orgánov, pokiaľ sa ukáže, že sú ich predpoklady mylné alebo nesprávne. Pretože pokiaľ má byť jednotlivec povinný sa úkonom zo strany orgánov verejnej moci vôbec podrobiť, musí v podmienkach materiálneho právneho štátu existovať garancia, že v prípade preukázania, že nie sú vykonávané v hraniciach stanovených zákonom a spôsobom, ktorý stanoví zákon, dostane sa mu odškodnenia za všetky úkony, ktorým bol zo strany štátu neoprávnene podrobený. Pokiaľ by taká perspektíva neexistovala, nebolo by možné trvať na povinnosti jednotlivca takéto obmedzenia v rámci vykonávania právomoci znášať.

Ustanovenie Cl. 46 ods. 3 Ústavy (Cl. 36 ods. 3 Listiny, Cl. 6 ods. 1 Dohovoru v spojení s Cl. 13 Dohovoru) upravuje zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú jednotlivcom nezákonnými rozhodnutiami a v dôsledku tzv. nesprávneho úradného postupu. Predmetný nárok je hmotným subjektívnym právom. Nemecká doktrína, ktorá s ohľadom na doktrinálnu prepracovanosť predstavuje významný interpretačný zdroj spojuje podstatu zodpovednosti štátu priamo s princípom materiálneho právneho štátu. Aj keď ma zákonodarca pomerne široký priestor ako zákon o zodpovednosti za škodu vymedzí, nie je tento priestor

neobmedzený. Nie je možné zákonom v zmysle zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci nárok na náhradu škodu úplne poprieť a tak toto základné právo anulovať (nález PL. ÚS CR 18/01). Zákon o zodpovednosti za škodu tak upravuje procedúru posudzovania tohto nároku, tak orgány štátu príslušné k jeho uspokojeniu, podmienky premlčania, možnosť regresnej náhrady, atď. Táto zodpovednosť je zodpovednosť objektívna (strict liability), teda zodpovednosť za výsledok bez ohľadu na formu zavinenia. Ešte viac sa materiálna podstata čl. 46 ods. 3 Ústavy (čl. 36 ods. 3 Listiny, čl. 6 ods. 1 Dohovoru v spojení s čl. 13 Dohovoru) dostáva v poslednom čase v súvislosti s princípom prednosti medzinárodných zmlúv, ktorými je Slovenská republika viazaná. Zmyslom a účelom zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je ustanoviť v súlade s čl. 46 ods. 3 Ústavy podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom, a to spôsobom, ktorý umožní odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému škoda takým rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktoré bolo neskôr posúdené ako nezákonné (11. ÚS 25/2011). Ústavný súd opakovane uvádza (napr. 11. ÚS 13/01, 1. ÚS 241/07), že ochrana ústavou prípadne dohovorom garantovaných práv a slobôd (resp. ústavnosti ako takej) nie je zverená len Ústavnému súdu, ale aj všeobecným súdom, ktorých sudcovia sú pri rozhodovaní viazaní Ústavou, Ústavným zákonom, Medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5 Ústavy a zákonom (čl. 144 ods. 1 Ústavy). Vo veci Ištván and Ištvánová v. Slovakia, Application no. 30189/07, §30 - 35 Európsky súd pre ľudské práva uviedol, že zákon o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci č. 514/2003 Z. z. (ako uvádza dôvodová správa) bol prijatý za účelom aby sa znížil počet konaní proti Slovenskej republike. Zdôrazňujem súdu interpretačné pravidlo pri výklade Dohovoru, že podľa Viedenského dohovoru o zmluvnom práve (Vyhláška č. 15/1988 Zb.), čl. 26: „Každá platná zmluva zaväzuje zmluvné strany a musí byť nimi plnená dobromyseľne.“ a čl. 27: „Strana sa nemôže dovolávať ustanovení svojho vnútroštátneho práva ako dôvodu pre neplnenie zmluvy. Toto pravidlo nie je na ujmu článku 46“. Výklad hmotnoprávných nárokov Dohovoru nie je možné poprieť vnútroštátnym právom.

Podľa judikatúry ESLP Surmeli v. Nemecko, sťažnosť č. 75529/01, § 100 je vhodné, aby členské štáty prijali prostriedky nápravy (preventívne a kompenzačné), pričom Ústavný súd SR opakovane judikuje II. ÚS 32/00, 1. ÚS 29/02, IV. ÚS 61/03, 11. ÚS 298/06, 11. ÚS 250/09, potvrdené judikatúrou ESLP vo veci Miroslav Mazurek v. Slovenská republika, sťažnosť č. 16970/05, že ústavná sťažnosť má funkciu preventívnu. Preto svoj nárok uplatňujem v tomto konaní, ktoré považujem za kompenzačný prostriedok nápravy.

Podľa čl. 1 ods. 2 Ústavy SR: „Slovenská republika uznáva a dodržiava všeobecné pravidlá medzinárodného práva, medzinárodné zmluvy, ktorými je viazaná, a svoje ďalšie medzinárodné záväzky.“

Podľa čl. 7 ods. 5 Ústavy SR: Medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodné zmluvy, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodné zmluvy, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, majú prednosť pred zákonmi.“

Podľa čl. 144 ods. 1 Ústavy SR: „Sudcovia sú pri výkone svojej funkcie nezávislí a pri rozhodovaní sú viazaní ústavou, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 2 a 5a zákonom.“

Podľa čl. 152 ods. 4 Ústavy SR: „Výklad a uplatňovanie ústavných zákonov, zákonov a ostatných všeobecne záväzných právnych predpisov musí byť v súlade s touto ústavou.“

Podľa čl. 154c ods. 1 Ústavy SR: Medzinárodné zmluvy o ľudských právach a základných slobodách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom pred nadobudnutím účinnosti tohto ústavného zákona, sú súčasťou jej právneho poriadku a majú prednosť pred zákonom, ak zabezpečujú väčší rozsah ústavných práv a slobôd.“

Podľa § 2 ods. 3 Zákona č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a príslušných a o zmene a doplnení niektorých zákonov: „Sudca je pri výkone svojej funkcie nezávislý a pri rozhodovaní viazaný len Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom, medzinárodnou zmluvou podľa čl. 7 ods. 285 Ústavy Slovenskej republiky a zákonom. Právny názor Ústavného súdu Slovenskej republiky obsiahnutý v jeho rozhodnutí vydanom v konaní podľa čl. 125 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky na základe návrhu súdu je pre súd záväzný.“

Podľa čl. 3 ods. 1 Civilného sporového poriadku: „Každé ustanovenie tohto zákona je potrebné vykladať v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, verejným poriadkom, princípmi, na ktorých spočíva tento zákon, s medzinárodnoprávnymi záväzkami Slovenskej republiky, ktoré majú prednosť pred zákonom, judikatúrou Európskeho súdu pre ľudské práva a Súdneho dvora Európskej únie, a to s trvalým zreteľom na hodnoty, ktoré sú nimi chránené.“

NS SR 4Tost/11/2017, NSSR 4Tost/44/2016, odlišné stanovisko sudcu JUDr. Lalíka sp. zn.: 1.ÚS 68412014, Ústavný súd priznáva iudikature ESLP normatívne pôsobenie. Ak súdy Slovenskej republiky nepoznajú alebo ignorujú judikaturu ESLP, tým nielenže negujú aplikáciu jednotlivých článkov Dohovoru (čl. 13), ale tiež vydávajú Slovenskú republiku riziku nastúpenia jej medzinárodnej zodpovednosti za porušenie záväzkov vyplývajúcich z čl. 46 Dohovoru v spojení s čl. 1 ods. 1 a 2 a čl. 7 ods. 5 Ústavy. " NS SR 6Sžo/400/2009: „K otázke priamej aplikácie ustanovení Dohovoru všeobecnými súdmi odvolací súd poukazuje na Čl. 7 ods. 5 Ústavy zakotvujúci zásadu prednosti medzinárodných zmlúv o ľudských právach a základných slobodách, medzinárodných zmlúv, na ktorých vykonanie nie je potrebný zákon, a medzinárodných zmlúv, ktoré priamo zakladajú práva alebo povinnosti fyzických osôb alebo právnických osôb a ktoré boli ratifikované a vyhlásené spôsobom ustanoveným zákonom, a keďže zrušenie vnútroštátneho predpisu vzťahujúceho sa na danú vec (zákon č. 64/1997 Z.z. o užívaní pozemkov v zriadených záhradkových osadách a vyporiadaní vlastníctva k nim) už bolo aj predmetom konania pred Ústavným súdom Slovenskej republiky (nález sp. zn. PL. ÚS 17/2000) je povinnosťou všeobecného súdu (Čl. 46 ods. 1a2 Ústavy) poskytnúť s ohľadom na ústavné chránené právo na individuálne posúdení vecí (Čl. 36 ods. 1, 2 Listiny základných práv a slobôd, Čl. 6 ods. 1 Dohovoru) spravodlivú ochranu práv konkrétnemu účastníkovi konania (§ 1 OSP)." Povinnosť priamej aplikácie medzinárodných zmlúv potvrdil aj Ústavný súd SR I. ÚS 36/02, 1, ÚS 239/04, 111. ÚS 138/03 ale aj Európsky súd pre ľudské práva ESLP Silášová and Others v. Slovakia, Application no. 36140/10, § 23; Jenisová v. Slovakia, Application no. 58764/00, § 33-37. Námietky týkajúce sa práv a slobôd zaručených Dohovorom a jeho protokolmi, sú vnútroštátne súdy povinné skúmať obzvlášť prísne a starostlivo (ESLP Wagner a J.M.W.L. contra Luxembursko, č. 76240/01, § 96).

Podľa nálezu pléna ÚS 1 5/1998, podľa ktorého ak ustanovenie právneho predpisu pripúšťa ústavne konformný a nonkonformný výklad, je povinnosťou štátneho orgánu zvoliť ústavne konformný výklad. Každý štátny orgán je povinný konať len na základe Ústavy a v jej medziach a len v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon a pri interpretácii a aplikácii právnych predpisov dodržiavať a zachovávať zmysel Listiny základných práv a slobôd tak, ako to napokon vyplýva z Čl. 2 ods. 2 Ústavy, kde sa má slovo „môže“ interpretovať ako „má“ teda nie ako možnosť, ktorá je vecou voľby, ale ako ústavná povinnosť a záväzok. Z uvedeného vyplýva, že každý orgán verejnej správy je povinný rešpektovať zákon, aj keď taký postup môže byť považovaný jeho zamestnancami a predstaviteľmi individuálne a subjektívne za nevýhodný pre orgán verejnej správy, Orgán verejnej moci je tiež viazaný ústavným princípom vyjadreným v Čl. 2 ods. 2 ústavy, čo sa považuje v podmienkach právneho štátu za *conditio sine qua non* pre akúkoľvek legitímnu činnosť jeho orgánov. Tento typ zodpovednosti je zodpovednosť objektívna (*strict liability*), teda zodpovednosť za výsledok bez ohľadu na formu zavinenia zo strany štátu. Zavinenie v týchto prípadoch nie je podmienkou nastúpenia zodpovednosti, ale prezumuje sa. Viac judikatúra napr. 1. ÚS 19/00, 1. ÚS 28/01, 1. ÚS 50/01, 1. ÚS 108/02, 1. ÚS 38/03, 1. ÚS 35/03, 1. ÚS 179/03, 1. ÚS 23/03, 1. ÚS 141/03, 11. ÚS 153/06, 111. ÚS 399/2011 a judikatúra ESLP *Vocatur v. Taliansko*, sťažnosť č. 11891/85, ods. 17; *Cappello v. Taliansko*, sťažnosť č. 12783/87, ods. 17.

Žiadam súd, aby prihliadol aj na nasledovnú judikatúru ESLP: *Hradecký v. Česká republika* zo dňa 5.10.2004, sťažnosť č. 76802/01; *Neumeister v. Rakúsko* zo dňa 27.6.1968, sťažnosť č. 1936/63, *Konig v. Nemecko* zo dňa 28.6.1978, sťažnosť č. 6232/73; *Frydlender v. Francúzsko* zo dňa 27.6.2000, sťažnosť č. 30979/96; *Singh v. Česká republika* zo dňa 25.1.2005, sťažnosť č. 60538/00; *BENET PRAHA, s.r.o. v. Česká republika* z 24.2.2011, sťažnosť č. 33908/04, 7937/05, 25249/05, 29402/05, 33571/06; *Boránková v. Česká republika* zo dňa 7.1.2003, sťažnosť č. 41486/98; *Hartman v. Česká republika* zo dňa 10.7.2003, sťažnosť č. 53341/99; *Golha v. Česká republika* zo dňa 26.5.2011, sťažnosť č. 7051/06, *Smatana v. Česká republika* zo dňa 27.9.2007, sťažnosť č. 18642/04. Podľa ESLP záruka spravodlivého procesu, cieľ čl. 6 Dohovoru, patrí k základným princípom každej demokratickej spoločnosti v zmysle Dohovoru (*Campbell a Fell v. Veľká Británia*, rozsudok z 28.6.1984, č. 7819/77 a 7878/77, § 69). Právo na spravodlivý proces má v demokratickej spoločnosti výsadné postavenie (*Airey v. Irsko*, rozsudok z 9.10.1979, č. 6289/73, § 24), a to do takej miery, že reštriktívny výklad Čl. 6 Dohovoru by neodpovedal účelu a predmetu tohto ustanovenia (*Delcourt v. Belgicko*, rozsudok z 17.1.1970, č. 2689/65, § 25). Čl. 6 Dohovoru predstavuje minimálny štandard procesnej ochrany, ktorý musia zmluvné štáty zaručiť všetkým, kto - ako sa uvádza v Čl. 1 Dohovoru - podliehajú jeho jurisdikcii Dohovor im však pochopiteľne nijako nebráni poskytnúť na vnútroštátnej úrovni vyšší štandard procesnej ochrany (Čl. 53 Dohovoru). Členský štát porušil moje základné právo na prejednanie mojej záležitosti v primeranej lehote (čl. 6 ods 1 Dohovoru), ktoré in concreto ohrozili účinnosť a dôveryhodnosť spravodlivosti (H. proti Francúzsku, 24.10.1989, Séria A č. 162-A, § 58; *Katte Klitsche de la Grange proti Taliansku* 27.10.1994, Séria A č. 293-B, § 61; *Scordino proti Taliansku*, veľký senát, č. 36813/97, § 224; *Bottazi pro Taliansku*, veľký senát, č. 34884/97, § 22). Za začiatok konania (*dies a quo*) považujem podanie žaloby dňa

5.1.2000 na Okresnom súde Bratislava II, č. k. 7C/3/2000 (Poiss proti Rakúsku, 23.4.1987, Séria A č. 117; Bock proti Nemecku, 29.3.1989, Séria A č. 150, § 35). Konanie doposiaľ nepovažujem za skončené. ESLP za koniec rozhodného obdobia považuje celé predmetné konanie, vrátane konania odvolacieho (Konig proti Nemecku, § 98 in fine) a končí rozhodnutím, ktorým je spor ukončený (Poiss proti Rakúsku, § 50). Požiadavka primeranej lehoty sa teda vzťahuje na všetky štádia súdneho konania, ktorých cieľom je vyriešenie sporu (Gullemin v. Francúzsko, rozsudok z 21.2.1997, č. 19632/92, § 36), vrátane fáz nasledujúcich po vydaní rozsudku vo veci samej (Robins proti Veľkej Británii, § 28-29). Neoddeliteľnou súčasťou konania je aj výkon rozhodnutia (Mai-tins Moreira proti Portugalsku, § 44; Silva Pontes proti Portugalsku § 33, Di Pede proti Taliansku, § 24). Lehota beží, dokiaľ nie je uplatňované právo v konaní skutočne vymožené (Estima Jorge proti Portugalsku, § 36-38). Primeranosť dĺžky konania v zmysle Čl. 6 ods. 1 Dohovoru musí byť vždy posudzovaná podľa konkrétnych okolností (Frydlander v. Francúzsko, veľký senát, § 43), ktoré vyžadujú posúdenie in globo (Obermeier v. Rakúsko, § 72, Comingersoll SA proti Portugalsku, veľký senát, § 23), Konanie je potrebné posudzovať ako celok (Konig proti Nemecku, § 98 in fine), pretože jednotlivé prieťahy samy o sebe nemusia vyvolať žiadnu otázku, avšak pokiaľ sú posudzované spoločne a kumulatívne, môžu mať za následok prekročenie primeranej lehoty (Deumeland v. Nemecko, § 90), prieťah v niektorej fáze môže byť prípustný, pokiaľ celková dĺžka konania nie je neprimeraná (Pretto a ostatný v. Taliansko, §37). Predmetnú nemajetkovú ujmu uplatňujem z dôvodu liknavého postupu Okresného súdu Bratislava II, sp. zn.: 7C/3/2000-498, Krajského súdu Bratislava, sp. zn.: 5Co/119/2011, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: 4Cdo/114/2016, Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: 111. ÚS 171/2017-26. Konanie do dnešného dňa nepovažujem za skončené, nakoľko uplatňované právo (vyrovnanie majetkovej náhrady v predmetnej veci) doteraz nebolo skutočne vykonané. Primeranosť dĺžky konania je potrebné posudzovať vo svetle kritérií vytyčených judikatúrou ESLP: zložitost' prípadu, správanie sťažovateľa a dotknutých orgánov a význam predmetu konania pre sťažovateľa (Comingersoll SA v. Portugalsko, veľký senát; Frydlander v. Francúzsko, veľký senát, § 43; Surmeli v. Nemecko, veľký senát, § 128). Zložitost' prípadu sa môže dotýkať skutkového stavu ako aj právneho posúdenia (Katte Klitschede ka Grange v. Taliansko, § 55; Papachelas v. Grécko, veľký senát § 39). Konania o vysporiadanie BSM tvoria bežnú agendu súdov a predmetný prípad nevykazuje žiadnu nadmernú zložitost', ktorá by dĺžku konania ospravedlnila. Z uvedených skutočností prizmou judikatúry ESLP je potrebné vec hodnotiť ako vec, ktorá nebola zvlášť zložitá, naviac z hľadiska hraníc neprimeranosti lehoty je potrebné konštatovať, že spor, ktorý trvá viac ako 17 rokov je sám o sebe neprimeraný. Správanie sťažovateľa Čl. 6 ods. 1 Dohovoru nevyžaduje od sťažovateľov, aby aktívne spolupracovali so súdnymi orgánmi a taktiež sťažovateľom nie je možné klásť za vinu, že plne využívajú opravné prostriedky, ktoré majú podľa vnútroštátneho práva k dispozícii (Erkner a Hofauer v. Rakúsko, § 68). Od dotyčnej osoby sa iba požaduje, aby postupovala s dostatočnou starostlivosťou pri prevádzaní procesných úkonov, ktoré sa jej dotýkajú a aby sa neuchyľovala k zdržovacej taktike a aby využila možnosť skrátenia konania, ktoré jej ponúkajú vnútroštátne právne predpisy (Unión Alimentaria Sanders S.A. v. Španielsko, § 35) Aj keď správanie sťažovateľa predstavuje iba objektívnu okolnost' vo veci sa sťažovateľka neuchýlila k zdržovacej taktike. Vnútroštátnym orgánom síce nie je možné pri čítať zodpovednost' za chovanie žalovaného, avšak skutočnost', že sa jedná zo strán uchýľuje k zdržovacej taktike ich nezbavuje povinnosti skončiť konanie v primeranej lehote (Mincheva v. Bulharsko, §68). Postup dotknutých orgánov Prieťahy pričítateľné štátu môžu byť dôvodom k záveru o nesplnení požiadavku primeranej lehoty (Buchholz v. Nemecko, § 49; Papageotglou v. Grécko, § 40; Humen v. Poľsko, veľký senát, §66). Štát je povinný, aby si svoje právne systémy organizoval takým spôsobom, aby ich súdy mohli garantovať právo každého na konečné rozhodnutie v primeranej lehote. (Buchholz v. Nemecko, rozsudok z 6.5.1987, č. 775957, §49). Štát je zodpovedný za všetky svoje orgány, nie iba súdne, ale aj všetky verejné inštitúcie (Martins Moreira v. Portugalsko, § 60).

Je potrebné aj zdôrazniť, že ak je v konaní potrebná súčinnosť znalca, zodpovednosť za konanie a jeho plynulý priebeh nesie sudca (Capuano v. Taliansko, § 30-31; Versini v. Francúzsko, § 29; Surmeli v. Nemecko, veľký senát, § 129). Prieťahy pri ustanovení znalcov (Bačak v. Česká republika, § 30) a vypracovaní znaleckých posudkov (Boranková v. Česká republika, § 62) sú pričítateľné členskému štátu. Je na zmluvných štátoch, aby usporiadali svoje právne systémy takým spôsobom, aby ich súdy boli schopné zaručiť každému právo dosiahnuť pravomocného rozhodnutia sporu o občianskych právach a záväzkoch v primeranej lehote (Scordino v. Taliansko, veľký senát, § 183; Surmeli v. Nemecko, veľký senát, § 129). Z judikatúry ESLP vo veci Patta v. Česká republika zo dňa 18.04.2006, sťažnosť č. 12605/02 § 69, vyplýva, že aj nesprávny úradný postup na strane orgánu verejnej moci môže byť zohľadnený ako dôvod predĺženia dĺžky konania.

Význam predmetu konania. Každá možnosť obživy sťažovateľa svojou podstatou vyžaduje urýchlené rozhodnutie (Konig proti Nemecku, § 111) a taktiež prípad kedy je čiastka pre sťažovateľa životne dôležitá (Doustaly v. Francúzsko, § 48). Majetok, ktorý bol predmetom konania bol značnej hodnoty, pričom bol sťažovateľkou používaný na podnikanie a teda na jej obživu.

Počet stupňov súdnej ochrany. Aj keď ESLP túto skutočnosť priamo vo svojej judikatúre neuvádza, pri posudzovaní prihliada aj na počet stupňov súdnej sústavy. V tejto konkrétnej veci túto skutočnosť je potrebné prikladať k tiaži signatárskeho štátu.

Konštatovanie porušenia. V predmetnom konaní bolo konštatované aj porušenie práva na prerokovanie veci v náleze 111, ÚS 215/2016 ako aj ESLP vo veci X. v. Slovensko, sťažnosť č. 74194/16, avšak iba za nečinnosť Krajského súdu. Mám za to a v tomto konaní uplatňujem náhradu za celú dĺžku konania (Grešáková v. Slovakia, no.

77164/12, § 14-26; Ivan v. Slovakia, no. 57405/15).

Náhrada nemajetkovej ujmy. Zákon síce bližšiu definíciu pojmu nesprávneho úradného postupu neobsahuje, avšak vychádzajúc z ustálenej judikatúry môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel ustanovených právnymi normami pre konanie štátneho orgánu, alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie alebo cieľov tejto činnosti. Zároveň musí platiť, že táto skutočnosť sa neodráža v rozhodnutí. Vo vzťahu k príčinnej súvislosti je potrebné poukázať, že práve liknavý postup súdov (príčina) vyvolalo priamo (bezprostredne) dlhotrvajúci stav neistoty (následok). Podľa ustálenej súdnej praxe príčinná súvislosť, ako ďalší predpoklad vzniku zodpovednosti za škodu, je priama väzba javov (objektívnych súvislostí), v rámci ktorého jeden jav (príčina) vyvoláva druhý jav (následok). V postupnom slede javov je každá príčina niečím vyvolaná (sama je následkom niečoho) a každý ňou spôsobený následok sa stáva príčinou ďalšieho javu. Podľa rozhodnutí ESLP je potrebné uplatniť silnú domnienku, že príliš dlhé konanie spôsobí nemajetkovú škodu (Scordino v. Taliansko (no. 1), Grand Chamber, sťažnosť č. 36813/97, 4 203-204; Wasserman v. Rusko (no. 2), sťažnosť č. 21071/05, 4 50). Mám za to, že právo na relatívnu náhradu má základ v Čl. 36 ods. 3 Listiny. Aj keď ESLP vo svojej judikatúre nijako podrobne nešpecifikuje konkrétne čiastky, z ktorých by sa malo pri stanovení primeraného zadosťučinenia vychádzať (ESLP používa termín „just satisfaction“, poukazuje na dva rozsudky ESLP z ktorých vychádzam. Ide o rozsudok senátu prvej sekcie ESLP zo dňa 10.11.2004 vo veci Apicella proti Taliansku, sťažnosť č. 64890/01 a rozsudok veľkého senátu ESLP zo dňa 29.03.2006 vo veci Apicella proti Taliansku, sťažnosť č. 64890/01. V tomto prípade ESLP vydal hneď dve rozhodnutia, V rozhodnutí (sťažnosť č. 64890/01) veľkého senátu ESLP najskôr kriticky zhodnotil doterajší vývoj počtu sťažností na neprimeranú dĺžku konania v jednotlivých signatárskych štátoch a uviedol, že vzhľadom k počtu prípadov musel štandardizovať svoje rozhodnutia, aby od roku 1999 mohol vydať viac ako 1000 odsudzujúcich rozhodnutí v prípadoch neprimerane dlhých civilných konaniach. Tento postup si tak podľa ESLP vynútil vytvorenie určitých ustálených modelov pre priznávanie odškodnenia za nemajetkovú ujmu v zmysle Čl. 41 Dohovoru, a to za účelom dosiahnutia porovnateľných (ekvivalentných) výsledkov v obdobných prípadoch. V nasledujúcom odseku odôvodnenia potom veľký senát ESLP zdôraznil, že predchádzajúce rozhodnutie v tejto veci nijako nevybočovalo z ustálenej rozhodovacej praxe ESLP, či sa už jedná o zhodnotenie prieťahov v konaní, alebo o posúdenie spravodlivého zadosťučinenia. Nakoniec uviedol, že bližšia analýza mnohých rozhodnutí ESLP vydaných po rozhodnutí vo veci Botazzi (rozsudok veľkého senátu ESLP zo dňa 28.07.1999, vo veci Botazzi proti Taliansku, sťažnosť č.34884/97) ukáže, že je v nich obsiahnutá jasná schéma čo do výšky priznaných čiastok zadosťučinenia (rozsudok veľkého senátu ESLP zo dňa 29.03.2006 vo veci Apicella proti Taliansku, sťažnosť č. 64890/01, ods. 65 a 66). Ak veľký senát ESLP v rozhodnutí Apicella potvrdil spôsob, akým bola výška zadosťučinenia stanovená v predošlom rozhodnutí senátu prvej sekcie v rovnakej veci, bolo možné uzatvoriť, že ESLP vychádza zo základnej čiastky 1 000,- EUR až 1 500,- EUR za jeden rok trvania konania (!nie však za jeden rok prieťahov), a že takto stanovená základná čiastka je modifikovaná s ohľadom na hodnotenie ďalších kritérií a ďalej s ohľadom na životnú úroveň v danej krajine alebo na to, či už bol sťažovateľ nejakým spôsobom kompenzovaný na vnútroštátnej úrovni (rozsudok veľkého senátu ESLP zo dňa 29.03.2006 vo veci Apicella proti Taliansku, sťažnosť č. 64890/01, ods. 26). Výška nemajetkovej ujmy by mala plniť funkciu satisfakčnú, morálnu ale aj sankčnú. Účelom poskytnutia primeraného zadosťučinenia je teda predovšetkým to, aby sa mi ako poškodenej dostalo určitej satisfakcie (učinenie zadosťučinenia), aby som si vytrpené príkoria mohla nahradiť alebo vynahradiť inak, aby za všetky negatíva spojené s utrpenou nemajetkovou ujmu som mohla prežiť (zažiť, učiť, atď.) niečo, čo mi umožní (aj keď i len na krátku dobu) zabudnúť na pretrpené strasti. Nemajetkovú ujmu si uplatňujem v celkovej výške 30 000€.

Zdôvodnenie vo vzťahu k relutárnej náhrade. Nárok na relutárnu náhradu odôvodňujem tým, že to, čo mi bolo spôsobené porušením základných práv, je totiž nielen ťažko preukázateľné (spravidla preto, že chyba akýkoľvek vonkajší, vlastnými zmyslami človeka zachytiteľný prejav), ale niekedy taktiež bežnými slovami neopísateľné - sú to vnútorné pocity, duševné pochody, nehmateľné stavy, ktoré majú jedno spoločné: totiž, že ich ako osoba poškodená vnímam ako negatívne, ako úkorné, ako útrpné. Ide o pretrpené strasti, stav neistoty, dlhodobé psychosomatické poruchy, ktoré vyplývajú zo stresu a neprimerane dlhého konania. Nemožnosť vycestovať za prácou do zahraničia, ani na dlhšie obdobie odísť za zlepšením finančnej situácie, keďže bývalý manžel si neplnil ani vyživovaciu povinnosť. Bývalý manžel dodnes neplnil vyživovaciu povinnosť voči synovi. Neustále som musela byť pripravená a čakať na súd a reagovať v prípade potreby. Bývalý manžel nemusel nič splniť, neplatil úver, ani dane, ani havárie a stal sa vlastníkom nehnuteľností a navyiac mu bolo aj vyplatené odškodnenie od štátu. Ja ako majiteľka nehnuteľnosti som sa riadne starala o nehnuteľnosť, zveľaďovala, platila dane, platila havárie v dome, rekonštrukciu nehnuteľnosti. Ako matka som sa starala o dieťa, kde si otec neplnil vyživovaciu povinnosť. Podľa §150 Občianskeho zákonníka sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa uhradilo čo zo svojich vynaložil na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Ďalej sa prihliada predovšetkým na potreby maloletých detí, na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu (ex manžel počas manželstva žil v spoločnej domácnosti s milenkou, ktorú mal uvedenú ako družku na evidenčnom liste, a spoločné trvalé bydlisko evidované v registri obyvateľstva). Ex manžel X., žil počas manželstva amorálnym spôsobom, že v byte jeho vlastníctva si uviedol milenkku ako družku a následne počas manželstva byť previedol na ňu, to je terajšia manželka Y. X.. Ex manžel ani počas manželstva si riadne neplnil povinnosti voči spoločnému majetku, neplnil si ani v manželstve ani po rozvoде vyživovaciu povinnosť, (dnes právoplatná exekúcia na výživné). Ja som sa dostala do veľkej finančnej straty, neistoty ako človek, žena a matka, podnikateľka, ktorá som si riadne plnila povinnosti voči daňovému úradu, štátu, voči synovi, ktorého som vychovala ako dobrého, morálneho a úspešného občana tejto republiky, kde ex manžel počas manželstva žil amorálnym životom, ako advokát, ktorý by mal hájiť právne morálne právo voči rodine a deťom to najviac porušil dokázal využiť svoje známosti ako právnik na súdoch aj cez manželku Y. X., ktorá dlhé roky do 2008 pôsobila na KS ako zapisovateľka, ktorá tiež prispela svojimi známostami zo súdu, kde sa podieľala na priet'ahoch v konaní. Účelom odškodnenia poškodeného, ktorého konanie trvá bez jeho zavinenia neprimerané dlhú dobu, je kompenzácia stavu neistoty, do ktorej bol poškodený v dôsledku neprimerane dlhého konania uvedený a v ktorom bol tak udržovaný. Odškodňovaná ujma je teda ujma spôsobená neistotou ohľadne výsledku konania a s tým súvisiacim právnym postavením poškodeného (rozsudek Najvyššieho soudu ze dne 25.1.2012, sp. zn. 30 Cdo 4336/2010). Navrhovateľka žiada súd, aby pri úvahe o nemajetkovej ujme prihliadal k celkovej dobe, po ktorú konanie trvalo, nie iba k obdobiu po ktorú dochádzalo k priet'ahom v zmysle nečinnosti a aby výšku zadosťučinenia hodnotil tak, že stanový základnú čiastku odškodnenia a vynásobí celkovou dĺžkou konania v rokoch alebo mesiacoch a túto čiastku upraví pripočítaním alebo odpočítaním vplyvu skutočnosti alebo iných modifikácií vyplývajúcich z kritérií vytýčených judikatúrou ESLP.

Majetkovú škodu uplatňujem z dôvodu konania Okresný súd Bratislava II č. k. 7C/3/2000 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava č. k. 5Co/119/2011 a z dôvodu opatrnosti aj konaním Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: 4Cdo/114/2016, Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: III. ÚS 171/2017-26. Mám za to, že v konaní došlo ku škode nesprávnym úradným postupom ako aj vydaním nezákonného rozhodnutia. Domnievam sa, že súdy aj prekročili svoju právomoc, keď spochybňovali právne závery iného rozsudku a navyiac ide o situáciu hodnú osobitného zreteľa, ktorá hrubo porušuje princíp právnej istoty.

Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre (napr. 11. ÚS 78/05) uvádza, že Ústavný súd je orgánom ochrany ústavnosti a porušenie skúma iba z pohľadu ústavno- procesných princípov. Ústavný súd tak nevytvára skutkový základ, ktorý prislúcha všeobecným súdom a neposkytuje výklad pod ústavného práva. Obdobne aj Najvyšší súd neskúma podrobne hmotné právne porušenia, ale zameriava sa predovšetkým porušením práva garantovaného v Čl. 6 Dohovoru. Vyslovenie porušenia základného práva hmotného charakteru vlastníť majetok podľa Čl. 20 Ústavy a Čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1 k Dohovoru vyslovil v poslednej dobe aj Ústavný súd I. ÚS 395/2016, práve v konaní o náhrade škody v zmysle zákona o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci. V právoplatnom rozhodnutí Okresného súdu Bratislava II, sp. zn.: 150/59/02 ako aj rozhodnutí Krajského súdu Bratislava, 15Co/33/2009 súdy vyriekli, že navrhovateľka je výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti a že tieto nehnuteľnosti nepatria do masy BSM. Právo na spravodlivé konanie musí byť interpretované vo svetle zásady právneho štátu. (Okay and Others v. Turkey Application no. 36220/97, § 73), ktorý taktiež vyžaduje, aby v prípade keď súdy o určitej veci právomocne rozhodli, aby nebolo ich

rozhodnutie spochybňované (Brumărescu v. Romania, Grand Chamber, Application no. 28342/95, § 61; Agrokomplex v. Ukraine, Application no. 23465/03, § 148). Súdne systémy v ktorých môžu byť pravomocné rozsudky neobmedzene preskúvané a rušené odporuje Dohovoru (Sovtransavto Holding v. Ukraine, Application no. 48553/99, § 74,77, 82). Takéto spochybňovanie rozhodnutia je neprípustné (Tregubenko v. Ukraine, Application no. 61333/00, § 36; Agrokomplex v. Ukraine, Application no. 23465/03, § 150-151). Navrhovateľka nadobudla legitímne očakávanie, že je výlučným vlastníkom predmetných nehnuteľností (Antonakopoulos, Votsela et Antonakopoulou c. Grece, Requête n° 37098/97, § 31; Georgiadis v. Greece, Application no. 21522/93, § 32) a jej vlastníctvo spadá pod ochranu čl. 1 Dodatkového protokolu č. 1, nakoľko jej vlastníctvo bolo potvrdené právoplatným rozhodnutím súdu. Prizmou legality zásahu právneho štátu je potrebné pripomenúť dôležitosť princípu právnej istoty (Zvolský and Zvolská v. the Czech Republic, Application no. 46129/99, § 65). Forma relutárnej kompenzácie je aj v Listine spojovaná s obmedzením vlastníckeho práva (Čl.11 ods. 4 Listiny, nález ÚS ČR 268/06). Základným cieľom Čl. 1 Protokolu č. 1 k Dohovoru je chrániť osobu pred neoprávneným zásahom štátu do pokojného užívania majetku. Podľa čl. 1 Dohovoru každá zmluvná strana zabezpečuje každému v rámci svojej právomoci práva a slobody vymedzené v dohovore. Toto ma za následok vytvorenie pozitívnych záväzkov spojených so zabezpečením účinného výkonu práv zaručených dohovorem. V zmysle Čl. 1 Dodatkového protokolu č.1 tieto pozitívne záväzky vyžadujú, aby štát prijal opatrenia potrebné na ochranu vlastníckeho práva (Sovtransavto Holding v. Ukraine, no, 48553/99, § 96, ECHR 2002-VII, with further references, and, mutatis mutandis, Keegan v. Ireland, judgment of 26 May 1994, Series A no. 290, p. 19, § 49, and Kroon and Others v. the Netherlands, judgment of 27 October 1994, Series A no. 297-C, p. 56, § 31). Ak zásah do práva na pokojné užívanie majetku spácha súkromná osoba, pozitívny záväzok sa prejaví ako povinnosť štátu zabezpečiť vo vnútroštátnom právnom poriadku, že majetkové práva sú dostatočne chránené a, že sa poskytujú primerané preventívne alebo nápravné opatrenia (ESLP Blumberga v. Latvia, no. 70930/01, § 67, 14 October 2008). Navyiac je potrebné poukázať aj na skutočnosť, že ak sa orgán štátu dozvie, že dochádza k zásahu do základných práv garantovaných v Dohovore je povinný zásah vykladať v jeho súlade a poskytnúť ochranu (napr. ESLP Van Kuck v. Nemecko, č. 35968/97). Majetková ujma sa skladá z dvoch častí, pričom 1. je hodnota bytu č. 1 a bytu č. 4 (horeuvedené), ktoré v rozpore s hmotným právom boli zaradené do BSM a 2. investície do predmetných nehnuteľností, ktoré navrhovateľka investovala do predmetných nehnuteľností a ktoré zhodnotila. Aj keď je možné škodu vyčíslieť v súčasnosti prebieha v exekučnom konaní vedenom súdnym exekútorom Mgr. Július Rosina, Stummerova 1553, 955 01 Topoľčany, č. k.: EX 760/2015 a EX 760/2015 B konanie o námietkach proti rozvrhu z výťažku. Skutočnú škodu nemožno preto v súčasnosti spoľahlivo ustáliť a preto navrhujem, aby súd o majetkovej škode rozhodol medzitimným rozsudkom, Nárok na náhradu škody podlieha premlčaniu a preto sa navrhovateľka musí domáhať jeho priznania, aby sa škoda nepremlčala.

Navrhujem, aby v tomto type konania súd sám preskúmal dĺžku kompenzačného konania (Čl. 48 ods. 2 Ústavy SR, čl. 6 ods. 1 Dohovoru, Čl. 38 ods. 2 Listiny) a ak dôjde k prieťahom, tak potvrdil vlastné prieťahy a v tom dôsledku priznal nad petít nemajetkovú ujmu, aby tak pokryl dostatočne oneskorenie a nepenalizoval ma tak aj v neskoršej fáze. K tomu poukazujem na rozsudok veľkého senátu ESLP vo veci Apicella proti Taliansku, sťažnosť č. 64890/01 ako aj na nález Ústavného súdu ČR sp. zn. 11 ÚS 862/10 a aj zohľadnenie nálezu Ústavného súdu CR sp. zn. 1. US 562/11 (dostupné na www.usoud.cz) <<http://www.usoud.cz/>>. Taktiež aby s poukázaním na rozsudok ESLP zo dňa 26.5.2011 vo veci Golha proti Českej republike, sťažnosť č. 7051/06 zohľadnil dĺžku kompenzačného konania v súvislosti s Čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd či je takúto dĺžku kompenzačného konania možné považovať za účinný prostriedok nápravy. Taktiež s poukázaním na rozsudok Európsky súd pre ľudské práva vec Žirinovský proti Českej republike 8.2.2018. Žiadam súd, aby žalovanému žiadne trovy nepriznal, nakoľko žalovaný nie je subjektom, ktorému by v tomto type konania mala byť priznaná náhrada trov. Poukazujem na nález Ústavného súdu CR IV. ÚS 1145/11 a I, ÚS 2929/OL ale aj na uznesenie Krajského súdu Prešov, sp. zn. 15Co/20/2012.

MEDZITÝMNY ROZSUDOK:

1. Právo navrhovateľky voči žalovanému na náhradu majetkovej škody z dôvodu nesprávneho úradného postupu a nezákonného rozhodnutia je dané.

ROZSUDOK:

1. Odporca sa proti navrhovateľke dopustil nesprávneho úradného postupu.

2. Odporca je povinný uhradiť navrhovateľke nemajetkovú ujmu vo výške 30 000€ vrátane zákonného úroku (5,00% ročne) z omeškania od 15.05.2018 až do zaplatenia, najneskôr do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia.

2. Žalovaný vo svojom vyjadrení sa k žalobe zo dňa 8.11.2018 uviedol: „Žalobkyňa sa žalobou zo dňa 16.07.2018 domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č.514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej ako „zákon č. 514/2003 Z. z.“), ktorá jej mala vzniknúť nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom - prietiahmi v konaní. Žalobkyňa si podanou žalobou uplatňuje náhradu majetkovej škody v presne neurčenej výške a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 30.000,- eur vrátane 5,00 % úroku z omeškania od 15.05.2018. Nemajetkovú ujmu si žalobkyňa uplatňuje, ako uviedla na strane 8 žaloby, z dôvodu „liknavého postupu Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 7C/3/2000-498, Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 5Co/119/2011, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Cdo/114/2016, Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: III. ÚS 171/2017-26, nakoľko toto konanie do dnešného dňa nepovažuje za skončené, keďže podľa názoru žalobkyne lehota beží, dokiaľ nie je uplatňované právo v konaní skutočne vymožené, pričom svoj názor podporila rozsiahlou judikatúrou. Majetkovú škodu si uplatňuje z dôvodu konania Okresného súdu Bratislava II, č. k. 7C/3/2000-498 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 5Co/119/2011, pričom z dôvodu opatrnosti zahrnula aj konanie Najvyššieho súdu SR v konaní so sp. zn. 4Cdo/114/2016 a Ústavného súdu SR v konaní so sp. zn. III. ÚS 171/2017-26, vzhľadom na to, že podľa názoru žalobkyne došlo v týchto konaniach nielen k nesprávnemu úradnému postupu, ale i k vydaniu nezákonného rozhodnutia, keď súdy prekročili svoju právomoc a spochybňovali právne závery iného rozsudku. Žalobkyňa požaduje vydať medzitémny rozsudok vo vzťahu k majetkovej škode z dôvodu nesprávného úradného postupu a nezákonného rozhodnutia a to tak, že právo žalobkyne voči žalovanej je dané, keďže majetkovú škodu nie je možné v súčasnosti spoľahlivo ustáliť, nakoľko v exekučnom konaní prebieha konanie o námietkach proti rozvrhu z výťažku. Rozsudok vo veci samej by mal podľa žalobkyne znieť tak, že súd prvej inštancie vysloví, že žalovaná sa voči žalobkyni dopustila nesprávného úradného postupu a zaviazá žalovanú voči žalobkyni zaplatiť sumu 30.000,- eur spolu s 5 % ročným úrokom z omeškania od 15.05.2018 do zaplatenia.

K skutočnostiam uvedeným v žalobe uvádza žalovaná nasledovné:

I. Nemajetková ujma uplatnená žalobkyňou za nesprávny úradný postup - prietahy v jednotlivých konaniach Žalobkyňa sa podanou žalobou dňa 16.07.2018 domáha nemajetkovej ujmy, ktorá má spočívať v liknavom postupe Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 7C/3/2000-498, Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 5Co/119/2011, Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/114/2016, Ústavného súdu SR, sp. zn.: III. ÚS 171/2017-26. Žalobkyňa má za to, že za uvedený nesprávny úradný postup jej prináleží nemajetková ujma v sume 30.000,- eur z toho dôvodu, že žalobkyňa spôsobené porušenie základných práv vnímala negatívne, teda ako úkorné a útrpné, nakoľko ide o jej pretrpené strasti, stav neistoty, dlhodobé psychosomatické poruchy, ktoré podľa jej názoru vyplývajú zo stresu a neprimerane dlhého konania. Ako dôsledok neprimerane dlhotrvajúceho konania vníma najmä to, že nemohla vycestovať za prácou do zahraničia, ani na dlhšie obdobie odísť za zlepšením finančnej situácie.

I. A) predpoklady zodpovednosti za nemajetkovú ujmu spôsobenú núp - prietahmi v konaniach. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánom štátu nastupuje v prípade naplnenia nasledovných predpokladov: nesprávny úradný postup, vznik nemajetkovej ujmy a príčinná súvislosť medzi namietaným nesprávnym úradným postupom a vzniknutou nemajetkovou ujmu. Uvedené predpoklady zodpovednosti štátu za nemajetkovú ujmu musia byť splnené kumulatívne. Ak čo len jeden z uvedených predpokladov nie je naplnený, základ nároku nie je daný.

I. A.) a) K nesprávnemu úradnému postupu - prietahom v konaniach Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 7C/3/2000-498, Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 5Co/119/2011, Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/114/2016, Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 171/2017-26. Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky. Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. Pri posudzovaní nesprávného úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že

bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov.

Po oboznámení sa s nálezom Ústavného súdu SR III. ÚS 215/2016 - 28 zo dňa 21.06.2016 žalovanou, je možné konštatovať, že porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov bolo konštatované len v konaní vedenom na Krajskom súde v Bratislave, sp. zn. 5Co 119/2011, ktorú navyše podal iný účastník predmetného konania, bývalý manžel žalobkyne, t. j. ani nie samotná žalobkyňa. Nakoľko v čase rozhodovania Ústavného súdu SR o prieťahoch v uvedenom konaní už medzičasom Krajský súd v Bratislave rozhodol, Ústavný súd SR len vyslovil, že právo porušené bolo, pričom neprikázal Krajskému súdu v Bratislave, aby vo veci konal bez zbytočných prieťahov, keďže dňa 10.11.2015 Krajský súd v Bratislave už rozhodol a priznal bývalému manželovi žalobkyne finančné zadostučinenie vo výške 1.000,- eur z požadovaných 20.000,- eur, nakoľko Ústavný súd SR zobral do úvahy konkrétne okolnosti danej veci a za primeranú považoval práve túto sumu. Zo zistení v predmetnej veci ďalej vyplýva, že žiadne sťažnosti proti dĺžke trvania v konaní so sp. zn. 7C/3/2000 vedenom na Okresnom súde Bratislava II, v konaní Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/114/2016, ani v konaní Ústavného súdu SR, sp. zn.: III. ÚS 171/2017-26 neboli podané a žalobkyňa v tomto momente pripojenými prílohami k žalobe ani nepreukázala opak. Nemožno súhlasiť s tvrdením žalobkyne na str. 5 žaloby, že „ústavná sťažnosť má funkciu preventívnu“, a preto si žalobkyňa svoj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za prieťahy v konaní uplatňuje v tomto konaní, čo zároveň považuje za kompenzačný prostriedok nápravy. Totižto ak sú raz v zákone č. 514/2003 Z. z. dané podmienky, za ktorých možno priznať nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, a tieto podmienky nie sú splnené, súd prvej inštancie nemôže tento nárok priznať, nakoľko nie je oprávnený skonštatovať, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo žalobkyne na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov. Súd prvej inštancie môže len na základe skonštatovania existencie prieťahov príslušným orgánom posúdiť otázku vzniku škody a prípadne i nemajetkovej ujmy a výšky jej náhrady, čo vyplýva i z rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 22.10.2014, sp. zn. 24Co/277/2014: „...z logiky veci vyplýva, že všeobecný súd môže pristúpiť k priznávaniu náhrady škody v konaní podľa zákona č. 514/2003 Z. z. až v prípade, ak o existencii prieťahov už bolo rozhodnuté oprávneným orgánom. V dotknutej veci neboli žiadnym z príslušných orgánov konštatované prieťahy v konaní (napríklad v dôsledku sťažnosti žalobcu na prieťahy, v dôsledku žiadosti o prešetrovanie vybavenia sťažnosti na prieťahy, v dôsledku rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní sudcu, prípade rozhodnutím Európskeho súdu pre ľudské práva alebo Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, v ktorých by bolo konštatované, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov), pričom všeobecný súd v konaní o náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom nie je orgánom kompetentným pre vyslovenie takéhoto záveru. Ako na to poukazuje dôvodová správa k novele § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. účinnnej od 01.01.2013, pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve“ (obdobne v rozsudku totožného Krajského súdu zo dňa 20.05.2015, sp. zn. 24Co/712/2014 alebo z rozsudku Krajského súdu v Nitre zo dňa 30.10.2014, sp. zn. 2Co/4/2014). Nemožno taktiež súhlasiť s vyjadrením žalobkyne, podľa ktorej lehota stále beží, až dokiaľ nie je uplatňované právo v konaní skutočne vymožené, a preto konanie, na základe ktorého si uplatňuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, do dnešného dňa nepovažuje za ukončené, keďže nebolo doteraz skutočne vykonané, ako žalobkyňa tvrdí na strane 8 žaloby. Rozsudok Okresného súdu Bratislava II, č. k. 7C/3/2000-498, sa stalo právoplatným dňa 10.02.2016 a vykonateľným dňa 10.02.2016 (v určitej časti výrokov), rozsudok Krajského súdu v Bratislave, č. k. 5Co 119/2011-587 nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 10.02.2016 a rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo 114/2016 nadobudol právoplatnosť dňa 15.12.2016. Sústavu súdov v Slovenskej republike tvoria okresné súdy ako súdy prvej inštancie, krajské súdy ako súdy odvolacie (v určitých prípadoch aj ako súdy prvej inštancie) a Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (v určitých prípadoch, netýkajúcich sa však žalobkyne, aj ako súd odvolací). Ústavný súd Slovenskej republiky je nezávislý súdny orgán ochrany ústavnosti, ktorý má v súdnictve osobitné postavenie, a vzhľadom na charakter jeho činnosti ani nepatrí do sústavy súdov v Slovenskej republike. Z uvedeného je možné konštatovať, že konanie, z ktorého si žalobkyňa uplatňuje nárok na náhradu nemajetkovej ujmy za prieťahy v konaní, bolo právoplatne skončené dňa 15.12.2016. Vzhľadom na uvedené, žalovaná zastáva názor, že nesprávny úradný postup, resp. prieťahy v konaní Okresného súdu Bratislava, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ani Ústavného súdu Slovenskej republiky neboli konštatované. Prieťahy v konaní Krajského súdu v Bratislave síce konštatované boli (avšak za 4 roky 7 mesiacov a 20 dní, určite nie v rozmedzí rokov 2000 až po súčasnosť, ako sa

to snaží tvrdiť žalobkyňa), avšak ešte v čase pred rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky o sťažnosti na priedahy, Krajský súd v Bratislave rozhodol vo veci samej. Navyše sťažovateľovi bolo priznané finančné zadosťučinenie vo výške 1.000,- eur z uplatnených 20.000,- eur, k čomu sa žalovaná vyjadrí v ďalšom odseku.

I. A.) b) K nemajetkovej ujme. V zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. „V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.“ V zmysle § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., „Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa ods. 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.“

V zmysle § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., „Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.“ Priznanie náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch predpokladá značnú mieru zásahu do osobnosti fyzickej osoby, pričom výšku nemajetkovej ujmy je oprávnený ustáliť výlučne súd a to s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy, ako aj vzhľadom na okolnosti, za ktorých k zásahu do osobnostnej sféry osoby došlo, pričom však nie je možné priznávať neprimerané sumy. Podľa názoru žalovanej ani Ústavným súdom SR samotná existencia konštatovania priedahov v konaní vedenom pred Krajským súdom v Bratislave automaticky neznamená nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ale je nevyhnutné preukázať negatívny dopad priedahov, resp. nesprávneho úradného postupu ich vplyv, následky na žalobkyňu vo všetkých oblastiach pôsobenia tak ako sú uvedené v § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. Obdobný názor ohľadom toho, že konštatovanie priedahov príslušným orgánom, nezakladá automatický nárok žalobkyne na náhradu nemajetkovej ujmy, ale žalobkyňa je povinná preukázať negatívny vplyv priedahov v jeho osobnej sfére, zastáva aj Krajský súd v Bratislave vo svojom rozhodnutí č. k. 4Co/129/2014-116 zo dňa 21.05.2014: „Zákonodarca pri existujúcej právnej úprave všeobecnému súdu neposkytol oprávnenie na poskytnutie primeranej nemajetkovej ujmy len pri konštatovaní porušenia práva navrhovateľa bez negatívneho prejavu v jeho sfére, a to na rozdiel od čl. 127 Ústavy SR relevantného pre Ústavný súd SR“, a v rozhodnutí č. k. 6Co/14/2013-141 zo dňa 24.11.2014: „Odvolací súd považuje za mylnú odvolaciu argumentáciu žalobcu, že v kompenzačnom konaní vo veci priedahov v súdnom konaní sa žiadne dôkazy nevyžadujú. Práve naopak, odvolací súd poukazuje na ust. § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., podľa ktorého možno nemajetkovú ujmu v peniazoch priznať iba v prípade, ak samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom a nie je ju možné uspokojiť inak. Nárok na priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch teda v prípade, že došlo k nesprávnemu úradnému postupom alebo nezákonnému rozhodnutiu pri výkone verejnej moci nevzniká automaticky. Žalobca, ktorý sa náhrady nemajetkovej ujmy domáha, musí uniesť jednak bremeno tvrdenia, ako aj dôkazné bremeno, že mu nemajetková ujma vznikla a že na jej uspokojenie nie je postačujúcim zadosťučinením len konštatovanie porušenia práva.“ Z ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. navyše vyplýva subsidiarita peňažnej kompenzácie nemajetkovej ujmy, ku ktorej má prísť až v tom prípade, ak nepostačuje žiadna iná forma zadosťučinenia - napr. vo forme ospravedlnenia. Na základe vyššie uvedeného žalobkyňa, okrem bremena tvrdenia, zaťažuje aj dôkazné bremeno, pričom žalobkyňa doposiaľ nepreukázala, že by jej priedahy, a v ich dôsledku veľká finančná neistota, spôsobili takú značnú ujmu, ktorá by mala následok v jej osobnej sfére v zmysle § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z., že by jej patril nárok na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch. Správanie bývalého manžela žalobkyne (tvrdenia o amorálnom živote a neplnenia si vyživovacích povinností) nie je predmetom sporu medzi žalobkyňou a žalovanou a za takéto skutočnosti žalovaná ani nemôže niesť zodpovednosť. Žalobkyňa sa domáha náhrady nemajetkovej ujmy spolu vo výške 30.000,- eur. V prípade preukázania vzniku nemajetkovej ujmy je ustálenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy na úvahe súdu, ktorý berie na zreteľ všetky okolnosti prípadu, ako aj dopad nesprávneho úradného postupu a priedahov (v prípade ich

preukázania) na osobu žalobkyne. Súd je však limitovaný ustanovením § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z., ktorý stanovuje hornú hranicu priznávania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, pričom však nie je možné priznávať vyššie alebo porovnateľné sumy ako sú poskytované náhrady osobám, ktoré sú poškodené násilnými trestnými činmi. V tomto kontexte je žalobkyňou uplatnená náhrada nemajetkovej ujmy neprimeraná, pričom žalobkyňa nijakým spôsobom nepreukázala opodstatnenosť priznania práve ňou uvedenej sumy. Ak by aj žalovaná vzala do úvahy žalobkyňou uvedený rozsudok Apicella vs. Taliansko ohľadom toho, že Európsky súd pre ľudské práva (ďalej ako „ESLP“) vychádza zo základnej

čiasťky 1.000,- eur až 1.500,- eur za jeden rok trvania konania (strana 10 žaloby), od roku 2000 do skončenia konania v roku 2016 by ani pri sume 1.500,- eur, nevyšla žalobkyňou uplatňovaná suma 30.000,- eur. Nehovoriac o tom, že prieťahy boli konštatované len v konaní pred Krajským súdom v Bratislave, čiže v dobe (od 21.03.2011 do 10.11.2015), t. j. 55 mesiacov a 20 dní. K žalobkyňou uvedenej judikatúre však žalovaná poukazuje na článok 46 (Záväznosť a vykonávanie rozsudkov) Európskeho Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“), kde sa v bode 1 uvádza, že „vysoké zmluvné strany sa zaväzujú, že sa budú riadiť právoplatným rozsudkom súdu vo všetkých prípadoch, ktorých sú stranami“. Prvé ohraničenie záväznosti rozhodnutí ESLP je teda možné vyvodiť už z uvedeného článku Dohovoru, podľa ktorého tieto rozhodnutia sú záväzné len pre procesné strany v konaní, pričom ostatné štáty (ako v tomto prípade Slovenská republika) ním viazané nie sú (*rationnae personae*). Ďalej je podľa žalovanej účinnosť rozsudku obmedzená len na konkrétne prejednávajúcu vec pred ESLP a nevzťahuje sa automaticky na iný prípad (*rationnae materiae*). Možno teda zhrnúť, že rozhodnutie ESLP (Apicella proti Taliansku) je záväzné len pre ten štát, ktorý bol v tomto prípade procesnou stranou. Je teda záväzný pre Taliansko, nie pre Slovenskú republiku. Rovnako sú účinky uvedeného rozhodnutia obmedzené len na danú prejednávajúcu vec a nevzťahujú sa na inú (v tomto prípade žaloba o náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, ktorú podala žalobkyňa). V súvislosti s uplatňovaním si nároku na náhradu nemajetkovej ujmy pred ESLP si žalovaná dovoľuje podotknúť, že ESLP je poslednou inštanciou, na ktorú je možné sa obrátiť po vyčerpaní všetkých vnútroštátnych opravných prostriedkov, a je teda logické, že ESLP priznáva vyššie sumy v prípade priznávania náhrady nemajetkovej ujmy ako súdy vnútroštátne, keďže v rámci vnútroštátnej sústavy sa poškodená osoba stále môže domôcť účinnej nápravy. Z tohto dôvodu, žalovaná považuje žalobkyňou požadovanú sumu náhrady nemajetkovej ujmy za neprimeranú. Za neprimeranú je možné považovať žalobkyňou uplatnenú výšku nemajetkovej ujmy aj z toho dôvodu, že i samotný Ústavný súd SR sťažovateľovi - bývalému manželovi žalobkyne, priznal za prieťahy v konaní pred Krajským súdom v Bratislave iba 1.000,- eur, nakoľko túto sumu považoval Ústavný súd SR za primerané zadosťučinenie. Žalovaná má za to, že žalobkyňa adekvátne nepreukázala vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, keď nepreukázala značnú mieru zásahu do rôznych oblastí jej života, preto jej právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch nevzniklo, a v prípade, ak sa tak v budúcnosti stane, žalobkyňou požadovaná výška náhrady nemajetkovej ujmy v sume 30.000,- eur nie je adekvátna, nielen v porovnaní so sumou, ktorá jej môže byť zákonne priznaná podľa zákona č. 514/2003 Z. z. s poukazom na zákon č. 215/2006 Z. z. o odškodňovaní osôb poškodených násilnými trestnými činmi (v súčasnosti už zákon č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov), ale aj v porovnaní so sumou, ktorá bola Ústavným súdom SR priznaná jej bývalému manželovi.

II. Majetková škoda uplatnená žalobkyňou za nesprávny úradný postup a nezákonné

Rozhodnutie. Žalobkyňa sa podanou žalobou dňa 16.07.2018 domáha okrem nároku na náhradu nemajetkovej ujmy aj nároku na náhradu majetkovej škody, a to z dôvodu konania Okresného súdu Bratislava II, č. k. 7C/3/2000-498, Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 5Co/119/2011 a z dôvodu opatrnosti aj z dôvodu konania Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/114/2016, Ústavného súdu SR, sp. zn.: III. ÚS 171/2017. Žalobkyňa má za to, že v konaní došlo ku škode nesprávnym úradným postupom, ako aj vydaním nezákonného rozhodnutia, nakoľko súdy prekročili svoju právomoc, keď spochybňovali závery iného rozsudku. V dôsledku legitímnych očakávaní vyplývajúcich z rozhodnutia Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 15C/59/02, ako aj z rozhodnutia Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 15Co/33/2009, žalobkyňa mala za to, že je výlučnou vlastníčkou predmetných nehnuteľností. Výšku majetkovej škody ako skutočnej škody v tomto štádiu konania žalobkyňa nemôže spoľahlivo ustáliť, nakoľko prebieha konanie o námietkach proti rozvrhu výťažku. Zároveň žalobkyňa žiada súd prvej inštancie, aby preskúmal dĺžku kompenzačného konania, a ak dôjde k prieťahom, aby potvrdil vlastné prieťahy, v dôsledku čoho by priznal žalobkyňi nemajetkovú ujmu nad žalobný petit.

II. A) K priznaniu nemajetkovej ujmy nad žalobný petit a k neurčeniu výšky v žalobe uplatnenej majetkovej škody Podľa § 216 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej ako „CSP“) Súd je viazaný žalobným návrhom žalobcu. Z uvedeného vyplýva, že žalobný návrh (petit) je obligatórnou náležitosťou žaloby, a preto je súd prvej inštancie týmto žalobným návrhom viazaný, čo znamená, že ho nemôže prekročiť a prisúdiť viac, než čoho sa strany domáhajú, a preto nesmie ísť nad rámec petitu (tzv. zásada "ne ultra petitum"). Nakoľko je civilné sporové konanie ovládané najmä dispozičným princípom, kedy žalobkyňa vystupuje ako pani sporu (*dominus litis*) a samotné konanie tak začína výlučne na základe jej podanej žaloby, v ktorej je vymedzený predmet sporu žalobným návrhom (petitom), z každého žalobného návrhu musí byť zjavné, čoho sa žalobca/žalobkyňa domáha. Návrh na začatie konania musí obsahovať konkrétny návrh výroku rozhodnutia, obsahujúci rozsah uplatneného

nároku. Údaj o tom, čoho sa žalobkyňa domáha (tzv. petit) musí byť presný, určitý a zrozumiteľný. Súd totiž musí presne vedieť, o čom má konať a rozhodnúť, pretože v zmysle § 216 ods. 1 CSP súd je viazaný žalobným návrhom žalobkyne, a preto nesmie stranám prisúdiť viac, než to, čoho sa domáhajú. Presný, určitý a zrozumiteľný petit návrhu nie je vyjadrením iba formálnych náležitostí návrhu, ale je aj nevyhnutným predpokladom toho, aby súdne rozhodnutie bolo (z materiálneho hľadiska) vykonateľné a aby nastali právne účinky, ktoré žalobkyňa podaním návrhu sledovala. Tento názor je reflektovaný a aplikovaný ustálenou súdnou praxou, pričom možno poukázať najmä na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27.07.2011, sp. zn. 4 M Cdo 15/2010 „Z dispozičného princípu vyplýva, že žalobca v žalobnom návrhu vymedzuje predmet konania po skutkovej a právnej stránke, a týmto jeho vymedzením je súd v zásade viazaný. Z viazanosti súdu petitom vyplýva, že súd nemôže prekročiť návrhy účastníkov a prisúdiť viac, než čoho sa domáhajú,“ alebo aj na uznesenie Najvyššieho súdu SR z 27. februára 2012, sp. zn. 4 Cdo 144/2011, či uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 152/2010 „Prvostupňový súd však takto nepostupoval a priznal v konečnom dôsledku napokon navrhovateľom 1/ - 4/ viac, než čoho sa domáhali a vo svojom rozhodnutí tak išiel nad návrh navrhovateľov 1/- 4/, čím nerešpektoval starú rímsku zásadu iudex ne eat ultra petita partium, podľa ktorej navrhovateľ uvedie požadovanú sumu v petite návrhu a súd túto čiastku nemôže prekročiť, môže však priznať menej alebo vôbec nič.“ Prekročenie žalobného petitu súdom prvej inštancie by bolo možné rovnako považovať v zmysle rozhodovacej praxe Ústavného súdu SR za porušenie práva na súdnu ochranu. V tejto súvislosti žalovaná poukazuje na nález Ústavného súdu SR z 03.10.2012 vedeného pod sp. zn. I. ÚS 122/2012 „Z viazanosti súdu petitom vyplýva, že súd nemôže prekročiť návrhy účastníkov a prisúdiť viac, ako sa domáhajú. Zásada viazanosti súdu petitom bude vyžadovať i to, aby súd neprisúdil iné plnenie, než akého sa účastníci domáhali. Súd musí rešpektovať predmet konania vymedzený žalobným návrhom, čo znamená, že plnenie nemôže priznať ani z iného skutkového základu, než akým bol predmet konania vymedzený v žalobnom návrhu.“ Žalovaná dáva do pozornosti aj § 161 ods. 3 CSP Ak ide o nedostatok procesnej podmienky, ktorý možno odstrániť, súd urobí vhodné opatrenia na jeho odstránenie. Pritom spravidla môže pokračovať v konaní, ale nesmie vydať rozhodnutie, ktorým sa konanie končí. Ak sa nepodarí nedostatok procesnej podmienky odstrániť, súd konanie zastaví. Uvedené vyplýva i z rozsudku Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 2Cdo 114/2001 (uverejnené v časopise Zo súdnej praxe č. 23/2002) je dané „Ak sa žalobca domáha splnenia povinnosti v peniazoch, musí byť ním požadovaná suma jasne a presne uvedená v žalobnom návrhu, pretože súd v konaní a v rozhodovaní je ňou viazaný a môže sa od nej odchyliť iba v prípadoch uvedených v ustanovení § 153 ods. 2 OSP (teraz § 216 ods. 2 CSP - pozn. autora). Neúplnosť žalobného návrhu spočívajúca v tom, že žalobca neuvedie sumu, zaplataenia ktorej sa domáhal, je podstatnou vadou podania, pre ktorú nemožno v konaní pokračovať, pretože súdu od začatia konania musí byť jasné, o čom má konať a vecne rozhodnúť. Neúplnosť žaloby ako odstrániteľný nedostatok konania sa musí súd pokúsiť odstrániť v súčinnosti so žalobcom podľa § 43 OSP (teraz § 129 CSP - pozn. autora).“ Žalovaná sa z opatrnosti, i napriek vyššie uvedenému vyjadrí i k odseku VI. žaloby (str. 12 - 13)

II. B) predpoklady zodpovednosti za majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom a nezákonným rozhodnutím Ako už bolo spomenuté vyššie zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánom štátu nastupuje v prípade naplnenia nasledovných predpokladov: nesprávny úradný postup/nezákonné rozhodnutie, vznik škody a príčinná súvislosť medzi namietaným nesprávnym úradným postupom/nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou. Uvedené predpoklady zodpovednosti štátu za škodu musia byť splnené kumulatívne. Ak čo len jeden z uvedených predpokladov nie je naplnený, základ nároku nie je daný.

II. B) a) K viacerým titulom - NÚP a NR žalobkyňou v žalobe vymedzených, Žalovaná dáva do pozornosti súdu prvej inštancie judikatúru, ohľadom viacerých titulov uplatnených v žalobe, nakoľko podľa názoru žalovanej je nutné, aby žalobkyňa v žalobe jasne uviedla, v súvislosti s ktorým titulom, jej aká škoda vznikla, a to v presne vymedzenom rozsahu, pretože ak si žalobkyňa uplatňuje jeden nárok/jednu sumu, tá jej mohla vzniknúť len v príčinnej súvislosti s jedným nesprávnym úradným postupom/nezákonným rozhodnutím. Uvedené je nevyhnutné aj z toho dôvodu, že kým nároky uplatnené z titulu nesprávneho úradného postupu môžu byť dôvodné, nároky z titulu nezákonného rozhodnutia už dôvodné byť nemusia (a naopak), keď pre každý z týchto titulov sú v zákone stanovené odlišné podmienky pre uplatnenie nároku z nich vzniknutého, preto ich treba posudzovať výlučne každý samostatne. Rovnako je priradenie konkrétnej škody ku konkrétnemu titulu podstatné aj pre možnosť posúdenia otázky existencie príčinnej súvislosti ako jednej z podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody a to tak po skutkovej ako aj právnej stránke. Najvyšší súd SR v uznesení, sp. zn. 5MCdo 13/2010, zo dňa 20.03.2012 uviedol, že „nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup, a s tým spojená právna zodpovednosť za vzniknutú škodu príslušným orgánom, predstavujú relatívne samostatné nároky odlišujúce sa okolnosťami, ktoré

odôvodňujú ich vznik, obsah (rozsah), právne následky s nimi spojené, zánik, vrátane premlčania. Nezákonné rozhodnutie a nesprávny úradný postup môžu ale aj nemusia vzájomne súvisieť, preto je v takýchto prípadoch dôležité zrozumiteľne a určito vymedziť predpoklady právnej zodpovednosti za vzniknutú škodu“, pričom uvedený názor podporilo aj rozhodnutie Krajského súdu v Nitre, sp. zn. 5Co/992012, zo dňa 29.5.2013: „V predmetnej veci si súd prvého stupňa neujasnil predmet konania, resp. výšku požadovanej majetkovej a nemajetkovej ujmy samostatne vo vzťahu ku každému nároku. Navrhovateľka tvrdí, že jej vznikla majetková a nemajetková ujma na základe ňou tvrdených dvoch nezákonných rozhodnutí a na základe nesprávneho úradného postupu. Je teda zrejmé, že predmetom žaloby sú tri samostatné tituly odškodnenia, ktoré je potrebné posudzovať výlučne každý samostatne z hľadiska zákonných predpokladov v zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení.“

II. B) b) K nesprávne úradnému postupu. Podľa ustanovenia § 9 ods. 1 druhá veta zákona č. 514/2003 Z. z., za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky. Zákon síce bližšiu definíciu pojmu nesprávneho úradného postupu neobsahuje, avšak vychádzajúc z ustálenej judikatúry môže ísť o akúkoľvek činnosť spojenú s výkonom právomoci určitého štátneho orgánu, ak pri tomto výkone alebo v súvislosti s ním dôjde k porušeniu pravidiel ustanovených právnymi normami pre konanie štátneho orgánu, alebo k porušeniu poriadku, ktorý vyplýva z povahy, funkcie, alebo cieľov tejto činnosti: „Všeobecne a v súlade s ustálenou súdnou praxou možno nesprávny úradný postup vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. o porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý- či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, alebo s ňou nesúvisí - nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí.“ (porov. rozsudok Najvyššieho súdu SR z 1. januára 2011, sp. zn. 4Cdo 24/2004 uverejnený pod publikačným číslom 23/2011).

II. B) c) K nezákonnému rozhodnutiu, Žalobkyňa sa žalobou podanou dňa 16.07.2018 domáha taktiež majetkovej škody za nezákonné rozhodnutie, ktoré ale bližšie nešpecifikovala. Žalovaná sa, prihladnuc na nešpecifikovanie nezákonného rozhodnutia žalobkyňou, i napriek tomu pokúsi zaujať adekvátne stanovisko.

Podľa § 5 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní.

Podľa § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. V tejto súvislosti žalovaná podotýka, že žalobkyňa podala dve sťažnosti adresované Ústavnému súdu SR. Prvou v poradí zo dňa 10.04.2016 žalobkyňa namietala porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 7C 3/2000, zo dňa 04.10.2010 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 5 Co 119/2011, zo dňa 10.11.2015, ako aj postupom, ktorý predchádzal ich vydaniu (eventuálne prietahy v konaní), pričom táto sťažnosť bola Ústavným súdom SR, č. k. II. ÚS 351/2016-16, zoo dňa 26.04.2016 odmietnutá, z časti kvôli nedostatku právomoci, nakoľko o odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie môže rozhodnúť len súd odvolací a z časti ako predčasne podanú, nakoľko ešte pred rozhodnutím Najvyššieho súdu SR ako súdu dovolacieho podala žiadateľka sťažnosť na Ústavný súd SR, pričom tento sa vyslovil, že je nerešpektujúce princíp právnej istoty, ak by o predmetnej veci mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu - Najvyšší súd SR ako súd dovolací a Ústavný súd SR. Dôkaz: Uznesenie Ústavného súdu SR, č. k. II. ÚS 351/2016-16, zo dňa 26.04.2016. V poradí druhou sťažnosťou smerujúcou na Ústavný súd SR dňa 13.02.2017 mailom a dňa 17.02.2017 poštou sa žalobkyňa domáhala porušenia základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1, čl. 47 ods. 3 a čl. 48 ods. 2 Ústavy SR a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Bratislava II, sp. zn. 7C 3/2000, zo dňa 04.10.2010 a rozsudkom Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 5 Co 119/2011, zo dňa 10.11.2015, pričom táto sťažnosť bola Ústavným súdom SR, č. k. III. ÚS 171/2017-26, dňa 21.03.2017 odmietnutá z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti. Ústavný súd SR konštatoval, že mu neprislúcha hodnotiť prednesy, či vyjadrenia fyzických či právnických osôb,

resp. ich dostatočnosť pre rozhodnutie všeobecného súdu vo veci samej, a to ani v prípade, ak by sa sám s hodnotením dôkazov všeobecným súdom nestotožňoval. Napriek tomu Ústavný súd SR dospel po oboznámení sa s odôvodnením napadnutého rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 5 Co 119/2011, zo dňa 10.11.2015, k záveru, že rozsudky (rozsudok súdu prvej inštancie, aj rozsudok súdu odvolacieho) obsahujú dostatok skutkových a právnych záverov, pričom nezistil svojvoľnosť ani zjavnú neodôvodnenosť prijatých záverov. Žalovaná tento dôkaz nepripája v prílohe, nakoľko už bol žalobkyňou do predmetného konania predložený. Navyše dňa 23.11.2016 vydal Najvyšší súd SR uznesenie, sp. zn. 4Cdo 114/2016, ktorým dovolanie žalobkyne odmietol (dovolanie sa týkalo konania pred Okresným súdom Bratislava II, sp. zn. 7C 3/2000 a konania vedeného pred Krajským súdom v Bratislave, sp. zn. 5 Co/119/2011) ako procesne neprístupné, pričom v uznesení konštatoval, že súd prvej inštancie neporušil procesné práva žalovanej (žiadateľky), a ani nedošlo k odňatiu možnosti žalovanej konať pred súdom. Podľa názoru žalovanej nie je možné za nezákonné rozhodnutie považovať žiadne zo žalobkyňou namietaných rozhodnutí, keďže žiadne rozhodnutie nebolo po nadobudnutí právoplatnosti zrušené pre nezákonnosť, čo je jednou zo základných podmienok, aby si žalobkyňa mohla uplatniť nárok na náhradu škody, a preto nespĺňa atribúty nezákonného rozhodnutia tak, ako to vyžaduje § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Podľa platnej právnej úpravy tohto predpisu je nezákonným iba rozhodnutie, ktoré nadobudlo právoplatnosť a následne bolo zrušené, pričom muselo byť zrušené pre nezákonnosť. Je preto nepochybné, že žalobkyňa ani podanými sťažnosťami, ani podaným dovolaním nedosiahla ani len stav, že by akékoľvek rozhodnutie v konaniach bolo vyhlásené za nezákonné, nie to ešte že by bolo po svojej právoplatnosti zrušené pre nezákonnosť, a preto žiadne právoplatné rozhodnutia v predmetných konaniach sa nemôžu považovať za nezákonné v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z.

II. B) d) K majetkovej škode, Ako bolo žalovanou v odseku II. B) a) spomenuté, je povinnosťou žalobkyne, aby presne vymedzila sumu majetkovej škody, ktorú si uplatňuje v konaní o náhradu škody. Ak si túto povinnosť ani dodatočne, po vyzvaní súdu prvej inštancie, nespĺní, súd prvej inštancie konanie v časti žaloby o náhradu nemajetkovej ujmy zastaví. Žalovaná v súvislosti s vyčíslením majetkovej škody žalobkyňou navyše uvádza, že majetková škoda musí byť dostatočne a riadne preukázaná, nestačí, ak je iba stroho vyčíslená. Zároveň dáva žalovaná do pozornosti, že o škode na strane žalobkyne je možné hovoriť, iba v prípade, ak došlo k reálnemu zmenšeniu jej majetku. Doposiaľ žalobkyňa nevymedzila ani len číselne uplatnenú majetkovú škodu, ani ju žiadnym spôsobom nepreukázala, a preto sa žalovaná môže vyjadriť len takto v krátkosti, pričom k majetkovej škode zaujme stanovisko po tom, čo bude žalobkyňou doplnená a zdôvodnená určitá suma.

III. Príčinná súvislosť medzi NR/NÚP a majetkovou škodou/nemajetkovou ujmu. Príčinná súvislosť (kauzálny nexus) je jedným z prvkov zodpovednostnej skutkovej podstaty. Vyžaduje sa, aby protiprávne konanie (v prípade žalobkyne nesprávny úradný postup) a vznik nemajetkovej ujmy boli v logickom slede (nexus = spojenie, súvislosť, sled), teda aby nesprávny úradný postup bol príčinou a vznik nemajetkovej vrátane jej rozsahu následkom tejto príčiny. Nestačí iba pravdepodobnosť príčinnej súvislosti, či okolnosti nasvedčujúcej jej existencii; príčinnú súvislosť treba vždy preukázať. Rozhodujúca je vecná súvislosť príčiny a následku a túto nemožno riešiť vo všeobecnej rovine, ale vždy v konkrétnych súvislostiach. Príčinou vzniku nemajetkovej ujmy môže byť len také konanie (alebo opomenutie), bez ktorého by škodný následok nevznikol. Základom je úvaha (test *conditio sine qua non* spoločný pre takmer všetky právne systémy Európskej únie), či by škodlivý následok nastal bez konania škodcu. Ak by tomu tak bolo, príčinná súvislosť by daná nebola. Podľa teórie tzv. adekvátnej príčinnej súvislosti, príčinná súvislosť je daná vtedy, ak je nemajetková ujma podľa všeobecnej povahy, obvyklého chodu vecí a skúseností adekvátnym dôsledkom protiprávneho úkonu. Súčasne však musí byť preukázané, že nemajetková ujma by bez tejto príčiny nebola nastala. Otázka príčinnej súvislosti medzi určitým protiprávnym konaním (prietahmi v konaní) a konkrétnou nemajetkovou ujmu je otázkou skutkovou. Jej existenciu zisťuje súd, ktorý so zreteľom na konkrétne okolnosti vyhodnocuje, či tu príčinná súvislosť je alebo nie. Pri riešení otázky príčinnej súvislosti je právnym posúdením veci vymedzenie, medzi akou ujmu (ako následkom) a akou skutočnosťou (ako príčinou) tejto ujmy má byť príčinná súvislosť zisťovaná. Pre posúdenie zodpovednosti za ujmu, má preto zásadný význam otázka, v čom konkrétne spočíva ujma, za ktorú je požadovaná náhrada. Práve vo vzťahu medzi konkrétnou ujmu žalobkyne (ak vôbec vznikla) a konkrétnym konaním škodcu/žalovanej (ak je protiprávne), prípadne inou skutočnosťou (ak bola tvrdená a preukázaná), sa zisťuje príčinná súvislosť. Protiprávny úkon nemusí byť jedinou príčinou vzniku ujmy (kumulatívna kauzalita). Treba rozlíšiť, či v konkrétnom prípade viac skutočností v jednom okamihu spolupôsobilo na vzniku toho istého škodlivého následku (konkurenčná kauzalita) alebo či jedna skutočnosť vylučuje druhú, prípadne či novou skutočnosťou došlo k prerušeniu pôvodného dejového sledu (porovnaj rozhodnutie NS SR zo dňa 31.01.2012, sp. zn. 6 MCdo 11/2010). Žalobkyňa sa v žalobnom návrhu príčinnej súvislosti bližším spôsobom nevenuje, Žalovaná sa teda vyjadrí k otázke

príčinnej súvislosti v rozsahu, v akom jej to umožňuje žalobný návrh. V tomto štádiu konania je nevyhnutné uviesť, že žalobkyňa si žalobou uplatňuje jeden nárok, t. j. náhradu škody/nemajetkovej ujmy z viacerých titulov - nesprávny úradný postup aj nezákonné rozhodnutie. Zo skutkového stavu prezentovaného žalobkyňou v žalobe je však zrejmé, že ak žalobkyňa škoda/nemajetková ujma vznikla, tak jej mohla vzniknúť výlučne v príčinnej súvislosti s jedným titulom, keďže príčinou škody mohla byť len jedna škodová udalosť. Ak sa teda žalobkyňa domáha náhrady škody na základe viacerých titulov, ide o zjavnú neurčitosť a zmätočnosť žalobného návrhu, spôsobujúcu nemožnosť skúmania otázky príčinnej súvislosti. Príčinná súvislosť je jednou z troch podmienok pre existenciu zodpovednosti štátu za škodu/nemajetkovú ujmu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., pričom žalobkyňa jej existenciu medzi namietaným titulom a uplatnenou škodou/nemajetkovou ujmu doposiaľ nepreukázala.

IV. Príslušenstvo nároku na náhradu nemajetkovej ujmy, K úroku z omeškania zo sumy nemajetkovej ujmy za nesprávny úradný postup je potrebné poukázať na rozhodovacia činnosť súdov v Slovenskej republike, podľa ktorých sa môže dlžník - štát dostať do omeškania až v prípade uloženia povinnosti nahraďiť istinu (napr. NS SR sp. zn. 7MCdo/16/2011, podobne aj Krajský súd v Bratislave sp. zn. 2Co 123/2011 a pod.). V súlade s uvedenými rozhodnutiami možno dospieť k záveru o tom, že nie je možné priznať nárok na úroky z omeškania, keďže omeškanie v prípade náhrady nemajetkovej ujmy nastáva až okamihom neplnenia na základe judikovanej povinnosti. „Povinnosť zaplatiť náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vzniká až na základe súdneho rozhodnutia, v ktorom je určená doba plnenia, až uplynutím takto určenej lehoty splnenia sa dlžník dostáva do omeškania“. (R 45/2000, podobne aj rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo 185/2011). Z citovaného rozhodnutia je tiež nepochybne zrejmé, že štát by sa do prípadného omeškania s náhradou nemajetkovej ujmy v peniazoch mohol dostať až neplnením povinnosti na základe judikovaného rozhodnutia, preto prípadný nárok na zaplatenie úrokov z omeškania ako príslušenstva k žalobkyňou požadovanej náhrade nemajetkovej ujmy je vylúčený.

V. Zhrnutie, Žalovaná záverom uvádza, že v predmetnej veci nebolo preukázané kumulatívne splnenie podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. a to: nesprávny úradný postup/nezákonné rozhodnutie, vznik škody/nemajetkovej ujmy ani príčinná súvislosť medzi žalobkyňou namietaným nesprávnym úradným postupom/nezákonným rozhodnutím a vznikom škody/nemajetkovej ujmy. Majetková škoda v žalobe ani nie je vyčíslená, čo spôsobuje vadu podania a nemajetková ujma v konaní nie je preukázaná. Žalovaná je toho názoru, že štát sa do prípadného omeškania s náhradou nemajetkovej ujmy v peniazoch môže dostať až neplnením judikovanej povinnosti, a preto je nárok na zaplatenie úrokov z omeškania vylúčený. Žalovaná nesúhlasí s vydaním medzitémneho rozsudku ohľadom majetkovej škody, nakoľko „predpokladom vydania medzitémneho rozsudku je účelnosť. Vydanie medzitémneho rozsudku bude účelné spravidla vtedy, keď by si určenie výšky nároku vyžadovalo podrobné a časovo náročné dokazovanie (žalobkyňa neurčila ani výšku majetkovej škody!), pričom sa javí byť účelné v prvom rade ustálenie otázky opodstatnenosti uplatneného nároku. Pokiaľ je súd toho názoru, že je základ alebo dôvod žaloby opodstatnený, t. j. je tu právo, od ktorého celkom alebo sčasti závisí rozhodnutie vo veci samej, vydá medzitémny rozsudok, v ktorého výroku konštatuje, že uplatnený základ alebo dôvod žaloby je opodstatnený, a zároveň uvedie, že o výške nároku rozhodne v konečnom rozsudku“. Žalovaná má za to, že sa nejaví byť v tomto momente za účelné a v súlade so zásadou hospodárnosti vydanie medzitémneho rozsudku, nakoľko má navyše za to, že základ nároku ani nie je v predmetnom konaní daný. Ako vyplýva z rozsudku Krajského súdu v Trnave zo dňa 22.10.2014, sp. zn. 24Co/277/2014, súd prvej inštancie nie je oprávnený na vyslovenie záveru „Odporca sa proti navrhovateľke dopustil nesprávneho úradného postupu“, a preto výrok tohto typu ani nemôže vysloviť.

S ohľadom na vyššie uvedené žiada žalovaná Okresný súd Bratislava II, aby žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol. Žalovaná si neuplatňuje nárok na náhradu trov konania.

3. Žalobkyňa vo svojej replike zo dňa 24.12.2018 uviedla: „V právnej veci žaloby o náhradu škody a nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím a nesprávnym úradným postupom, vedenej Okresným súdom Bratislava II, č. k. 14C/45/2018 vo veci žalobkyne B. G. M. X. proti žalovanej Slovenskej republike, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti SR na základe vyjadrenia žalovaného zo dňa 08.11.2018 zasielam nasledovné stanovisko: Navrhovateľka zotrváva na svojich tvrdeniach a v plnom rozsahu na jej tvrdenia odkazuje. (z nálezu ústavného súdu ČR sp. zn. IV.ÚS 2598/15). Vo vzťahu k otázke výkonu verejnej moci v súvislosti s deliktou zodpovednosťou štátu za spôsobenú materiálnu a nemateriálnu škodu je potrebné dospieť k záveru, že v tejto oblasti je potrebné hľadať oveľa širšie spojenie s ústavným právom a to primárne z dôvodu, že jedným z hlavných princípov právneho štátu, ku ktorému Slovenskú republiku zaväzuje čl. 1 ods. 1 Ústavy, je budovanie dôvery občanov v právo a inštitúcie štátu, resp. verejnej moci. Tam, kde jednotlivec koná s dôverou vo vecnú správnosť aktov

štátu, alebo jeho postupov a rovnako s dôverou v ich súlad s právom, musí byť súčasne garantované právo na náhradu škodu, pokiaľ sa ukáže, že prezumcia správnosti alebo zákonnosti bola klamaná. Udržovanie dôvery občanov v právo je jedným z podstatných pilierov zodpovednosti štátu za škodu a viceversa, nemôže byť daná dôvera tam, kde nezákonnosť alebo nesprávnosť aktov verejnej moci nie je sankcionovaná v podobe zodpovednosti za škodu. Samotná právna úprava zodpovednosti štátu za škodu vychádza z Ústavy (a Listiny), ktorá v čl. 46 ods. 2 Ústavy (čl. 36 ods. 2 Listiny) zaručuje právo osôb na

procesný prostriedok, ktorý umožní súdny prieskum rozhodnutí orgánov verejnej správy, a v čl. 46 ods. 3 Ústavy (čl. 36 ods. 3 Listiny) výslovne zmieňuje (hmotné) právo na náhradu škody spôsobené nezákonným súdny alebo správnym rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom. Čl. 46 ods. 4 Ústavy (čl. 36 ods. 4 Listiny) potom odkazuje na zákon, ktorý podmienky aj podrobnosti týchto práv bližšie konkretizuje. Týmto zákonom je zákon č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci. Ako poukazuje Európsky súd pre ľudské práva vo veci *Ištván and Ištvánová v. Slovakia*, Application no. 30189/07, 430-35 zo samotnej dôvodovej správy k predmetnému zákonu vyplýva, že cieľom je zefektívniť mechanizmus náhrady škody spôsobenej orgánmi verejnej moci, a tým znížiť počet prípadov, v ktorých sa poškodené osoby obracajú na Európsky súd pre ľudské práva (§ 32 *ibid.*). Samotný zákon č. 514/2003 Z. z. nemôže nárok na náhradu škody anulovať (negovať) a to ani v jeho čiastkovom aspekte. Inak povedané samotný zákon č. 514/2003 Z. z. nemôže poprieť predmetné ústavne zaručené základné právo, a to nie len ako celok, ale ani jeho čiastkové komponenty. Zákonu je iba zverená úprava podmienok a podrobnosti realizácie už ústavne zakotveného práva, ktoré vychádza z princípu ochrany práv každého, kto bol poškodený nezákonným rozhodnutím štátneho orgánu alebo verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom. Zmyslom a účelom „obyčajného zákona podľa čl. 46 ods. 4 Ústavy je teda iba stanovenie podmienok a podrobností realizácie čo do svojho obsahu už ústavodarcom v čl. 46 Ústavy zakotvených práv, teda podmienok a podrobností čisto procesnej povahy, nie „materiálne právnej“. K tomu z judikatúry Českého Ústavného súdu nález sp. zn. Pl. ÚS 18/01 ze dne 30. 4. 2002 (N 53/26 SbNU73; 234/2002 Sb.); nález sp. zn. I. ÚS 1628/07 ze dne 29.11.2007 (N 215/47 SbNU 829); nebo nález sp. zn. II. ÚS 1774/08 ze dne 9.7.2009 (IN 155/54 SbNU 17). Povinnosť rešpektovať vyššie uvedené ústavné hranice a obsahové kritéria a v neposlednej rade aj samotný účel a zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., ústavne vymedzený v čl. 46 ods. 3 Ústavy (čl. 36 ods. 3 Listiny) nezaväzuje iba zákonodarcu, ale rovnako (s ohľadom na ústavný imperatív zakotvený v el. 13 ods. 4 Ústavu a el. 4 ods. 4 Listiny) aj všeobecné súdy, a to pri aplikácií a interpretácií ako jednotlivých ustanovení, pretože základné práva a slobody pôsobia ako regulatívne ideí, na ktoré obsahovo nadväzujú komplexy noriem pod-ústavného práva, a súčasne tieto ideí determinujú výklad právnych noriem. Porušenie niektorých z týchto noriem v dôsledku svojvôle, alebo v dôsledku interpretácie, ktorá je v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti ako aj interpretácie zákonných pojmov v inom ako zákonom stanovenom a právne myslenom konsenzuálne akceptovanom význame, a nakoniec v zmysle rozhodovania bez bližších kritérií alebo aspoň zásad odvodených z právnej normy, potom zakladá porušenie základného práva a slobody.

Z nálezu Ústavného súdu ČR zo dňa 03.05.2018, sp. zn. II. ÚS 76/17: Princíp predvídateľnosti práva, akožto dôležitý atribút právneho štátu, podstatným spôsobom súvisí s princípem právni jistoty a je nezbytným predpokladom obecné duvery občanu v právo. Neopomenuteľnou komponentou princípu právni jistoty je predvídateľnosť práva a legitímni predvídateľnosť postupu orgánú verejné moci v souladu s právem a zákonom stanovenými požadavky. Z charakteru právneho štátu lze odvodiť i legitímni požadavek, že se každý muže spolehnout na to, že mu státní moc dopomůže k realizaci ieho subiektních nárokú a nebude mu v jejich uplatnení bránit. Stabilitu práva, právni jistotu jednotlivce a v konečném dusledku též míru duvery občanú v právo a v instituce právniho štátu jako takové proto ovlivňuje i to, jakým způsobem orgány aplikující právo, tedy predevším soudy, jejichž základním úkolem je poskytovat ochranu právum, pristupují k výkladu právniích norem.

Nález Ústavného súdu ČR zo dňa 24.07.2014, sp. zn. II. ÚS 1430/13: 18. Zároveň však Ústavní soud ve své judikature zdurazňuje, že pri posuzování nároku uplatňovaných podle zákona o odpovědnosti státu obecné soudy nikdy nesmí zapomínat na jejich ústavní puvod a zakotvení. Je proto nezbytné v každém prípade dbát na to, aby fakticky nedošlo k neprázdení dotčeného základního práva pri použití jeho zákonného provedení. Jinak řečeno, aplikací zákona o odpovědnosti státu v případech odpovědnosti státu za škodu a nemajetkovou újmu nesmí dojít, přímo ani nepřímou, k omezení rozsahu základního práva zaručeného čl. 36 odst. 3 Listiny, k jeho zúžení. Podle zákona o odpovědnosti státu je tedy nutno kompenzovat veškerou újmu, kterou by bylo možno namítat pod čl. 36 odst. 3. Listiny, nikoliv naopak (nález sp. zn. I. ÚS 4227/12 ze dne 12. 5. 2014, bod 15). V nekerých nálezech Ústavní soud kritizoval i formalismus obecných soudu, pokud shledaly absenci příčinné souvislosti [viz napr. nález sp. zn. II.

ÚS 3750/11 ze dne 20.9.2012 (N 162/66 SbNU 415), bod 18]. Súčasťou práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj povinnosť súdu, aby sa v porovnateľnej procesnej situácii vysporiadal s rovnakými námietkami rovnako, čo je výrazom práva na súdnu ochranu v podobe predvídateľnosti súdnych rozhodnutí (nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 15. júna 2016 sp. zn. II. ÚS 19/2016). Uvedené vyplýva aj z princípu právnej istoty upraveného v čl. 2 základných princípov, na ktorých je Civilný sporový poriadok postavený tým spôsobom, že ochrana ohrozených alebo porušených práv a právom chránených záujmov musí byť spravodlivá a účinná tak, aby bol naplnený princíp právnej istoty (ods. 1). Právna istota je stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou najvyšších súdnych autorít: ak takej ustálenej rozhodovacej praxe niet, aj stav, v ktorom každý môže legitímne očakávať, že jeho spor bude rozhodnutý spravodlivo (uznesenie NS SR 30bdo/1/2017). Podľa konštantnej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy patrí aj právo každého na to, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá tvorí súčasť právneho poriadku Slovenskej republiky alebo tvorí súčasť takých medzinárodných zmlúv, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo na to, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy, t. j. k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne konformným spôsobom interpretovaná platná a účinná právna norma (m. m. II. ÚS 249/04, IV. ÚS 23/05, I. ÚS 236/06, III. ÚS 363/06). Článok 2 ods. 2 ústavy obsahuje ústavné pravidlo, v rámci ktorého každý organ verejnej moci vrátane štátnych orgánov sám (autonómne) určuje nielen to, aký druh právnej úpravy použije pri rozhodovaní, ale aj to, akým spôsobom príkročí k jeho výkladu v súlade s princípom právneho štátu, ktorý je vyjadrený v citovanom článku ústavy. Ústavný príkaz, ktorý je obsiahnutý v čl. 2 ods. 2 ústavy, je súčasne aj ustanovením povinnosti vykladať ústavné a zákonné normy tak, aby sa tento ústavný príkaz rešpektoval v celom vymedzenom rozsahu. Uvedené ústavné pravidlo sa vzťahuje v celom rozsahu aj na ochranu základných práv a slobôd, ktorú poskytujú orgány verejnej moci v rozsahu svojich kompetencií, vrátane základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy. Úvodom s poukazaním na uvedenú judikatúru je potrebné zdôrazniť, že samotný zákon č. 514/2003 Z. z. je iba procesno-právnou normou, pričom samotná hmotná norma je zakotvená v ústave. Nemožno ani opomíňať a zabúdať na samotný účel a zmysel zákona č. 514/2003 Z. z..

Názor žalovaného, kde inštruuje súd, aby nerešpektoval účel a zmysel zákona, medzinárodné záväzky a vykladal procesné normy, tak, aby defacto negoval hmotne právne normy je potrebné aj s ohľadom na odlišnú argumentáciu žalovaného pred ESLP považovať za rozporné s dobrými mravmi a za zneužitie práva, ktoré nepožíva právnu ochranu (Čl. 5 Civilného sporového poriadku). Zároveň, právo na súdnu ochranu negarantuje žalovanému, aby súd sa stotožnil s jeho názorom a nerešpektoval rozhodovaciu prax najvyšších súdnych autorít. Žalovaný si musel byť vedomí, aký dopad bude mať rozhodnutie ESLP na rozhodovaciu prax Slovenských vnútroštátnych súdov a preto mal možnosť svoje právne názory na výklad zákona č. 514/2003 Z. z. zhrnúť a napríklad v sťažnosti Ištván and Ištvánová v. Slovakia, Application no. 30189/07 ich všetky postúpiť a predložiť veľkej komore Európskeho súdu pre ľudské práva. Žalovaný zjavne zneužíva právo, keďže argumentuje pred ESLP v obdobných prípadoch odlišne a svoje argumenty (ktoré mohol uplatniť pred ESLP) zneužíva na to, aby ovplyvňoval a pôsobil na vnútroštátne súdy, ktoré by mali byť nezávislé od výkonnej moci. Takéto konanie právnu ochranu nepožíva. Zdôrazňujeme súdu interpretačné pravidlo pri výklade Dohovoru, že podľa Viedenského dohovoru o zmluvnom práve (Vyhláška č. 15/1988 Zb.), čl. 26: „Každá platná zmluva zaväzuje zmluvné strany a musí byť nimi plnená dobromyseľne.“ a čl. 27: „Strana sa nemôže dovolávať ustanovení svojho vnútroštátneho práva ako dôvodu pre neplnenie zmluvy. Toto pravidlo nie je na ujmu článku 46.“. Výklad hmotnoprávných nárokov Dohovoru nie je možné poprieť vnútroštátnym právom (Regner v. theCzechRepublic, Application no. 35289/11, 19 September 2017, dissent SERGHIDES, § 82). K bodu I. Vo vzťahu k ustanoveniu § 9 zákona č. 514/2003 Z. z. žalovaný poukazuje na znenie zákona č. 514/2003 v znení novely 412/2012 Z. z., pričom takéto znenie je platné až od 1.1.2013. Predmetný spor začal ešte predtým, ako toto ustanovenie vstúpilo do platnosti. S prihliadnutím na intertemporálne ustanovenie (§ 27 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z.) je potrebné prihliadať na predošlé znenie ustanovenia. Aj keď judikatúra ESLP priznáva v oblasti procesného práva väčšiu mieru voľnej úvahy (DomboBeheer B.V. v. theNetherlands, Application no. 14448/88, § 32), sám žalovaný poukazuje na procesno-právnou povahu tejto normy, na predmetný prípad je však potrebné aplikovať výnimku. Ak je štát účastníkom konania, nemôže zmenou právnej úpravy zasahovať do prebiehajúcich sporov (National & Provincial Building Society, the Leeds Permanent Building Society and theYorkshire Building Society v. the United Kingdom, app. No. 117/1996/736/933-935). Išlo by o výrazný zásah do rovnosti účastníkov konania,

pretože ie to štát, ktorý výhradne disponuje legislatívnym a iudikatívnym oprávnením. Preto nemožno považovať za ústavne konformné aplikovať takúto normu na predmetný prípad. Prípad priamo súvisiaci s retrospektívnou právnou úpravou voči štátu, ktorá v priebehu konania obmedzí poškodeného na práve na prístup k súdu bol už aj predmetom konania pred ESLP vo veci *Georgios Papageorgiou v. Greece*, Application no. 59506/00. Bez ohľadu na to, či nesprávny úradný postup je alebo nie je definovaný vo vnútroštátnom práve je potrebné poukázať aj na rozhodnutie *Smolko v. Slovakia*, Application no. 62906/16 a zdôrazniť, že nárok nemusí mať ani povahu vo vnútro-štátnom práve (ibid. § 7,9). Žalovaný opäť svoju argumentáciu nepredložil veľkej komore, ale akceptoval tento právny názor ESLP. Následne sa žalovaný koncentruje do polemiky nad rozhodovacou činnosťou ESLP, pričom úplne opomína účel a zmysel zákona č. 514/2003 Z. z.. Iný názor žalovaného nie je dôvodom na to, aby súd nerešpektoval princíp právnej istoty a ochranu legitímnych očakávaní. Ako sme už uviedli, konanie je potrebné posudzovať ako celok (*Levages Prestations Services v. France*, Application no. 21920/93, §44-45). Vo vzťahu k Slovenskej republike to ESLP zdôraznil aj v rozhodnutí *Grešáková v. Slovakia*, Application no. 77164/12, § 23. To čo je nesprávnym úradným postupom definuje zákon č. 514/2003 Z. z. v § 9, pričom zákonodarca ponecháva presný výklad takto neurčitého pojmu na judikatúru súdov (najvyššie súdne authority). Je neprípustné, aby orgán výkonnej moci predložil súdu s cieľom ovplyvniť jeho rozhodnutie ako má súd tento pojem vykladať a tak zasahoval do nezávislosti súdnej moci. Súd je viazaný zákonom a medzinárodnými zmluvami a je nezávislý od moci výkonnej. Preto žiame, aby súd pojem nesprávny úradný postup interpretoval v súlade so zákonom a medzinárodnými zmluvami, ktorými je Slovenská republika viazaná a neprihliadal na výklad podávaný orgánom výkonnej moci (Čl.141 Ústavy SR). Ústavný súd vo svojej konštantnej judikatúre (napr. II. ÚS 78/05) uvádza, že Ústavný súd je orgánom ochrany ústavnosti a porušenie skúma iba z pohľadu ústavno- procesných princípov. Ústavný súd tak nevytvára skutkový základ, ktorý prislúcha všeobecným súdom a neposkytuje výklad pod ústavného práva. Práve tieto skutočnosti prislúchajú všeobecnému súdu, ktorý však do inštančného princípu nijako nezasahuje, nakoľko v konaní v zmysle zákona o zodpovednosti za škodu pri výkone verejnej moci nie je možné, aby súd vyriekol príkaz konať inému súdu Ústavný súd opakuje, že uznesenie o odmietnutí netvorí prekážku res iudicata (napr. I. S 224/2017-10 ods. 14). Považujeme za notoriu, že za najvyššie súdne authority označujeme predovšetkým sudcov ESLP a preto nepovažujeme za dôvod odklonu od judikatúry ESLP poukázanie na staršie rozhodnutie Krajského súdu, ktoré ani otázku účelu a zmyslu zákona č.514/2003 Z. z. nerozoberajú. Odklon od judikatúry Krajského súdu nie je ani odvolacím dôvodom, ale odklon od judikatúry ESLP je dôvodom na podanie odvolania, dovolania, ústavnej sťažnosti a konania pred Európskym súdom pre ľudské práva.

Nález I. ÚS 155/2017: „Orgánom verejnej moci a predovšetkým všeobecným súdom neožno tolerovať, pri interpretácii zákonných ustanovení prílišný formalistický postup, ktorý vedie k zjavnej nespravodlivosti. Všeobecný súd nie je absolútne viazaný doslovným znením zákona, ale môže a musí sa od neho odchyliť, ak to vyžaduje účel zákona, história jeho vzniku, systematická súvislosť alebo niektorý z ústavno-právnych princípov. Pri výklade a aplikácii právnych predpisov teda nemožno opomíňať ich účel a zmysel, ktorý nie je vyjadrený len v slovách a vetách toho-ktorého zákonného predpisu, ale i v základných princípoch právneho štátu. „Zotrváme na nami podloženom názore judikatúrou ESLP, že aj exekučné konanie je súčasťou práva na súdnu ochranu. Iný názor žalovaného v rozpore s judikatúrou ESLP nie je možné považovať za správny. Zotváme na tom, čo je uvedené v žalobe a to, že prietahy v konaní je potrebné poudzovať ako celok a priznať náhradu za celú dĺžku konania, tak ako to uvádza judikatúra ELP. O vzťahu k nemajetkovej ujme je potrebné zdôrazniť a zopakovať, že ESLP uplatňuje silnú domnienku, že príliš dlhé konanie spôsobí nemajetkovú škodu (*Scordino v. Taliansko* (no.1), Grand Chamber, sťažnosť e. 36813/97, § 203-204; *Wasserman v. Rusko* (no. 2), sťažnosť č. 2071/05, § 50). Nález Ústavního soudu ČR ze dne 13. 10. 2016, sp. zn. IV. ÚS 3183/15: Sudcom musí byť silná osobnosť, ktorá dokáže samostatne posúdiť a zhodnotiť individuálne každý konkrétny prípad, bez toho, aby k tomu ako mechanickú pomôcku potrebovala tabuľku, vzorce a metodické návody. S tým však súvisí aj schopnosť, takýto postup jasne a zrozumiteľne odôvodniť a zaštitiť odbornou autoritou. Sudcovia sa tak musia aspoň elementárne vcítiť, do pozície súdeného človeka, hlavne za situácie, kedy majú napraviť škody spôsobené inými súdmi. Vo vzťahu k subsidiarite nemajetkovej ujmy je potrebné uviesť, že iná forma zadosťučinenia sa predmetnom prípade primafacie javí ako nedostatočná. V rozhodnutí Nejvyššího soudu zo dňa 7.06.2015, sp. zn.: 30 Cdo 722/2015 súd konštatoval, že Pouze ve výjimečných případech, kdy je újma způsobená poškozenému zanedbatelná, lze uvažovat o jejím nahrazení formou konstatování porušení daného práva (srov. rozsudky Nejvyššího soudu ze dne 30. září 2010, sp. zn. 30 Cdo 209/2009, nebo ze dne 4. listopadu 2010, sp. zn. 30 Cdo 763/2009, a dále rozsudky ESLP ve věci *Szeloch proti Polsku* ze dne 22. února 2001, č. 33079/96, a rozsudek ve věci *Berlin prot Luxembursku* ze dne 15. července 2003, č. 44978/98).

Podľa rozsudku Nejvyššího soudu ČR zo dňa 20.01.2016, sp. zn.: 30 Cdo 2865/2015: Mimo oblast újmy způsobené nepřiměřenou délkou řízení není třeba vznik nemajetkové újmy dokazovat v situacích, kdy je zjevné, že by stejnou ujmu utrpěla jakákoliv osoba, která by byla danou skutečností postížena, a šlo by tedy o notorietu, kterou dokazovat netreba (rozsudek Nejvyššího soudu ze dne 5. března 2012, sp. zn. 30 Cdo 2555/2010). Uvedené se aplikuje v situacích, kdy je přiafacie zřejmé, že jakékoliv osobě ve stejném postavení by za stejných okolností újma rovněž vznikla. Kromě výše uvedených výjimek musí poškozený vznik újmy nejen tvrdit, ale i prokázat. Nicméně ze samotné povahy nemajetkové újmy, která je daná vnitřními prožitky člověka, plyne, že vznik nemajetkové újmy prokazatelný jen obtížně. Vznik nemajetkové újmy se proto zpravidla dovodí tehdy, jestliže by jakákoliv osoba ve stejném postavení jako poškozený mohla výkon veřejné moci (nebo jeho absenci) a jeho následky vnímat úkorne. Obdobně Nejvyšší soud uvedl, že vznik nemajetkové újmy zpravidla nelze dokazovat, neboť jde o stav myslí osoby poškozené. V řízení se tedy obvykle pouze zjišťuje, zda jsou dány objektivní důvody pro to, aby se konkrétní osoba mohla cítit poškozenou. Jinými slovy řečeno, je třeba zvážit, zda vzhledem ke konkrétním okolnostem případu by se i jiná osoba v obdobném postavení mohla cítit být dotčena ve složkách tvoricích ve svém souhrnu nemajetkovou sféru jednotlivce. Zřetelněji vyplývá tato potřeba při využití jiné terminologie, kterou zmiňuje i důvodová zpráva k zákonu č. 160/2006 Sb totiž, že nemajetková újma se jinak nazývá újmou morální. Jedná se tedy o utrpení na těch nehmotných hodnotách, které se dotýkají morální integrity poškozené osoby (patří sem zejména její důstojnost, čest, dobrá povest, ale i jiné hodnoty, které se zpravidla promítají i v niterném životě člověka - svoboda pohybu, rodinný život apod.: k tomu srov. rozsudek ze dne 27. června 2012, sp. zn. 30 Cdo 3731/2011)."

Nález Ústavného soudu ČR zo dňa 13.10.2016, sp. zn.: IV. ÚS ČR 3183/15 ods. 36: Má li být stát skutečně považován za materiální právní stát, musí nést objektivní odpovědnost za jednání svých orgánů, kterým státní orgány nebo orgány veřejné moci přímo zasahují do základních práv jednotlivce. Nelze totiž přehlédnout, že stát nemá svobodnou vůli. Nýbržli o vine instriktně dodržovat právo v jeho ideální (škodu nepůsobilí interpretaci NS OR 30 Cdo 384912014: „Neprokazuje se, jak se poškozený cítí, ale jestli má důvod se cítit poškozeným - srov. Kolba, J., in Kolba, J., Šuláková, M.: Nemajetková újma způsobená protiprávním výkonem veřejné moci, 1. vzd. Praha: Ležes, s. 55." (Nález Ústavního soudu ČR ze dne 13. 10. 2016, sp. zn. I. ÚS 3183/15) Rozhodnutie jednotlivého právneho prípadu prináleží iba sudcovi a zákonodarná moc, a už vôbec nie výkonná moc nemá v pôsobnosti nariadiť súdu, ako má jednotlivý prípad rozhodnúť. Súkromný život je nekonečne variabilná snaha po jeho nivelizáciu v záležitostiach tak na výsoť individuálnych ako je bolesť, dôsledky ujmy na zdraví pre ďalšiu budúcnosť poškodeného alebo strata blízkeho človeka ne je dôvodná. Tieto a ďalšie okolnosti sa môžu a majú do výšky náhrady kladne alebo záporne premietnúť. Zodpovednosť za spravodlivé rozhodnutie v konkrétnom prípade nemôže zo sudcu nikto odňať, a snaha o nivelizáciu súkromného života v jeho rozmanitostiach nevyvolá nie iné, ako rigor nezrovnávajúci sa s povahou jednotlivých prípadov. Náhrada nemajetkových ujem v súvislosti s inými zásahmi do osobnej sféry (meno, česť, povest, súkromie nevyvoláva v rozhodovacej praxi žiadne komplikácie. Podobne je to taktiež napr. s výškou výživného a v rade ďalších prípadov. S ohľadom na doktrínálnu prepracovanosť a previazanosť s judikatúrou ESLP je potrebné k horeuvedenej judikatúre uviesť, že navrhovateľka navrhla oboznámiť sa so súdnymi spismi v predmetných konaniach, čo jednoznačne poukáže na to, že každá osoba v obdobnom postavení v spore o vysporiadanie BSM by takéto extrémne prietahy vnímala ako úkorne. Tak ako sme už v žalobe vymedzili podľa judikatúry ESLP, práve predmetné súdne spisy sú hlavným dôkazom. Vo vzťahu k limitu § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. nemožno opomíňať účel a zmysel tejto normy ako aj normy garantovanej v Ústave. Preto pre aplikačnú prax vnútroštátnych orgánov verejnej moci nadaných právomocou rozhodovať v individuálnych prípadoch to znamená, že v prípade ak ide o sféru regulácie Dohovoru, je potrebné túto konfrontovať, s regulačnými predstavami vnútroštátneho zákonodarcu a v prípade zistenia odchýlky vyvinúť maximálnu snahu o uprednostnenie cieľa stelesneného v právne záväzných aktoch. Následne žalovaný polemizuje nad tým, že prietahom je iba čas konkrétnej nečinnosti. Stabilizovaná a platná judikatúra ESLP však konanie posudzuje ako celok, tento názor je opakovane konštatovaný aj v sporoch proti žalovanému napr. Grešáková v. Slovakia, Applicationno. 7764/12. Žalovaný následne uvádza, že judikatúra ESLP je záväzná iba pre štát, ktorý bol členom sporu, čo nemožno považovať za správne. Už len samotná skutočnosť, že prietahy v konaní sú opakovane judikované aj proti Slovenskej republike, ale aj žalovaný povinnosť rešpektovať judikatúru ESLP zahrnul do Ústavy a Civilného sporového poriadku (ako poukazujeme v žalobe) signalizuje zjavnú rozpornosť. Žalovaný taktiež záväznosť spája s inštitútnou prípustnosťou sťažnosti pred ESLP, čo nemožno považovať za správne. Preto trváme na tom, že každé rozhodnutie a to aj proti iným štátom á tzv. precedenčnú záväznosť a to aj voči strane, ktorá nie je účastníkom sporu. Vo vzťahu k zníženiu nemajetkovej ujmy pred vnútroštátnym súdom je potrebné zdôrazniť, že v rozhodovacej praxi ESLP došlo k zmene, pričom v rozhodnutí Engelhardt

v. Slovakia, kde za dĺžku konania 13 rokov a 3 mesiace súd priznal odškodné vo výške 25 350€ (ďaleko viac v porovnaní s dĺžkou konania) a teda čiastka už zohľadňuje aj tento aspekt, pričom navrhovateľka v prípade neúspechu bude požadovať v konaní pred ESLP ešte vyššiu sumu. S ohľadom na okolnosti, ktoré sme uviedli v žalobe ako aj v replike zotrváme na našom návrhu a nemajetkovú ujmu považujeme za primeranú a v súlade s judikatúrou ESLP. Žalovaný mal možnosť a má možnosť urobiť také opatrenia, aby k prieťahom nedochádzalo. Tatiež je potrebné prikladať žalovanému k tiazí aj to, že pri predbežnom prerokovaní, nekonštatoval ani porušenie práva a ani sa neospravedlnil. Pri predbežnom konaní by možno postačovalo uhradiť aj nižšiu čiastku. K bodu II. (bod II, písm. A, prekročenie petitu). Žalovaný poukazuje na judikatúru, ktorá zakazuje prekročiť žalobný petit, pričom opomína podstatnú skutočnosť. Samotná povaha Dohovoru a jeho apikácia je závislá od toho, kto je účastníkom konania. Iná miera voľného uváženia je v prípadoch k sú stranami jednotlivci a iná miera ak je účastníkom štát. V rozhodnutiach na ktoré poukazuje žalovaný vystupujú jednotlivci a nie štátny orgán a preto ich nemožno aplikovať. V predmetnom prípade je žalovaný štátny orgán a Dohovor umožňuje prekročiť aj žalobný petit, pričom účelom takého prekročenia je zabezpečenie účinnosti kompenzačného konania a tým znížiť počet konaní proti Slovenskej republike pred ESLP. (neurčitosť výšky majetkovej škody) Z teleologického pohľadu súd rozhoduje medzitimným rozsudkom o všetkých sporných otázkach vyplývajúcich z uplatneného návrhu, ktoré musí súd posúdiť, ak má vo veci rozhodnúť s výnimkou výšky nároku. Tak je tomu napríklad ak posúdi súd na podklade žaloby o náhradu škody, či ku škode došlo, či žalovaný škodu spôsobil, či škoda bola spôsobená zavinením poškodeného, prípadne či nárok nie je premlčaný (ak bola uplatnená námietka) alebo či nezanikol (stanovisko Nejvyššího soudu sp. Zn.: Pls 6/67, R V/168). Samotnú povinnosť prečo je potrebné rozhodnúť medzitimným rozsudkom sme zdôvodnili v žalobe a to preto, že nemožno presne ustáliť výšku škody, nakoľko prebieha exekučné konanie a konanie o rozdelení výťažku dražby, ale už teraz je zrejmé, že aj plný úspech v oboch konaniach by nepokrylo celú výšku škody. V prípade napríklad nemajetkovej ujmy a prieťahov v konaní je možné tzv. „dožalovať“ ďalšie odškodnenie, ako na to poukazuje napr. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 16. 5. 2017, sp. zn. 30 Cdo 2328/2015, avšak v prípade majetkovej ujmy, takáto možnosť nie je dostupná. Ak by navrhovateľka presne vyčíslila škodu v tomto štádiu, bola by je nahradená iba časť škody a domáhať sa následnej úhrady by nebolo možné z dôvodu právoplatne rozhodnutej veci. (II. B) b), a d). Nie je pravda, že by nebolo zo žaloby zrejmé ktorý orgán sa mal spôsobiť škodu (bd VI. žaloby). Táto majetková škoda je uplatnená z rôznych dôvodov ako je nesprávny úradný postup a vydanie nezákonného rozhodnutia, prekročenie právomocí, ale aj situáciu hodnú osobitého zreteľa. Žaloba je takto vymedzená z dôvodu Koky and Others v. Slovakia, Application no. 13624/03, § 169. Podstatné, aby sa s týmito vnútroštátnymi súdmi vysporiadali je preto, aby následne ak bude potrebné sa obrátiť na ESLP bolo možné prijať ďaleko prísnejšie sankcie voči žalovanému. Primárne nie je podstatou žaloby dokazovať právo pred súdom, ale predostrieť súdu skutkový stav. Je potom výlučné na súde, ako predostretý stav subsumuje pod právnu normu, ako interpretuje ústavné princípy a kolíziu interpretačných alternatív. Podstata majetkovej ujmy je v tom, že hoci bola navrhovateľka výlučnou vlastníčkou bytov, čo bolo potvrdené aj právoplatným rozhodnutím, v spore o vysporiadanie BSM boli tieto byty zaradené do masy BSM. Navyše počas sporu navrhovateľka do nehnuteľností investovala a zhodnocovala ich, pretože bola výlučnou vlastníčkou, čo mala (vlastníctvo) priznané aj súdnym rozhodnutím. Nesprávny právny názor žalovaného umocňuje aj skutočnosť, že ak by došlo ku vzniku škody, ale vo viac čiastkových nárokoch, musela by sa uhradiť škoda viac krát, čo nemožno považovať za správne a spravodlivé. (bod II B), b)) Vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu je potrebné zdôrazniť, že navrhovateľka na skutočnosť, že predmetné nehnuteľnosti nespádajú do masy BSM ako aj na prvoplatné rozhodnutia poukázala, avšak súdne authority nijako na tento argument nereagovali a do rozhodnutia ho ani neuviedli. Teda za nesprávny úradný postup, ktorý spôsobil vznik majetkovej škody je považované konanie Okresného súdu Bratislava II č. k. 7C/3/2000, Krajského súdu Bratislava č. k. Co/119/2011, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: 4Cdo/114/2016 a Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: III. ÚS 171/2017, kde súdy nikdy nezohľadnili, že predmetné nehnuteľnosti nespádali do masy BSM a že existovali právoplatné rozhodnutia, že navrhovateľka je výlučná vlastníčka nehnuteľnosti. (bod II.B), c)) Ustanovenie § 6 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. splnenie tejto podmienky nevyžaduje ak ide o prípady osobitného zreteľa. Vo vzťahu k preskúmaniu NS a ÚS je potrebné pripomenúť, že tento prieskum je diametrálne odlišný od preskúmania v zmysle zodpovednosti za škodu spôsobenú výkonom verejnej moci. Súd rozhodujúci vo fáze kompenzačného konania už nemôže prelomiť právoplatné rozhodnutie, ale môže priznať už iba relatívnu satisfakciu. To, že tieto súdy nenašli pochybenia v procesno-právnych princípoch nezbavuje žalovaného zodpovednosti. Tento nedostatok bol už odrobený kazuistike zo strany ESLP vo veci MAC TV s.r.o. v. Slovakia, Application no.13466/12. (bd II. B), d)) Ako sme už uviedli, podstata procesného inštitútu medzitimného rozsudku je práve v tom, že o výške škody rozhodne súd

až následne, preto nemožno konanie zastaviť. Taktiež ako sme už uviedli nie je momentálne možné presne vyčíslieť majetkovú škodu. Taktiež je účelné rozhodnúť o nároku na náhradu škody a potom keď bude presne možné určiť výšku, tak rozhodnúť o tejto výške škody. Zdôrazňujeme, aj, že práve nelegálnym konaním súdov došlo k strate vlastníckeho práva navhovateľky a teda k zníženiu majetku navrhovateľky. V súvislosti s majetkovou škodou preto trváme na to, že táto bude presne vyčíslená následne v ďalšom konaní, po tom, čo súd rozhodne o základe nároku bodu III. Vo vzťahu k príčinnej súvislosti je potrebné zdôrazniť, že tento inštitút neslúži na to, aby sa žalovaný vyhol zodpovednosti za činnosť svojich orgánov, ktoré spadajú pod jeho jurisdikciu. Je potrebné poukázať, že v prípade súdnej ochrany ako aj ochrany majetku dominuje aj komisívna povinnosť zo strany štátu. Považujeme za notoriu čl. 142 Ústavy, že ak spôsobí škodnú udalosť súdny orgán bude za to zodpovedný žalovaný. Vo vzťahu k príčinnej súvislosti (NS ČR z 17. 2. 2015, sp. zn. 30 Cdo 1930/2014 alebo Najvyššieho súdu SSR zo dňa 28. 11. 1974, sp. zn. 125/74 [R 37/1975 tr.]) je bežné, že sa kauzálneho deja účastní viac skutočností, ktoré vedú k vzniku škody. Medzi takýmito skutočnosťami je však potrebné identifikovať právne relevantnú príčinu vzniku škody. Z celého reťazca všeobecnej príčinnej súvislosti (v ktorom každý jav má svoju príčinu, zároveň je však príčinou iného javu) je potrebné sledovať tie príčiny, ktoré sú dôležité pre zodpovednosť za škodu. Musí ísť o skutočnosť podstatnú, bez ktorej by k vzniku škody nedošlo. Pre existenciu kauzálneho nexusu je nevyhnutné, aby reťazec postupne nastupujúcich príčin a následkom bol vo vzťahu vzniku škody natoľko prepojený, že už z pôsobenia prvotnej príčiny je možné dôvodiť vecnú súvislosť so vznikom škodlivého následku. To znamená, aby prvotná príčina bezprostredne vyvolala ako následok príčinu inú a tá prípadne príčinu ďalšiu. K prerušeniu príčinnej súvislosti dochádza, ak nová okolnosť pôsobila ako výlučná a samostatná príčina, ktorá vyvolala vznik škody bez ohľadu na pôvodnú škodovú udalosť. Ak zostane pôvodná škodná udalosť tou skutočnosťou, bez ktorej by k následku nedošlo, príčinná súvislosť sa neprerušuje. Podľa teórie adekvátnej príčinnej súvislosti je príčinná súvislosť daná vtedy, keď je škoda podľa všeobecnej povahy, obvyklého chodu vecí a skúseností adekvátnym dôsledkom protiprávneho úkonu alebo škodnej udalosti.

Ústavný súd ČR I. ÚS 312/0 Každý následok má obvykle niekoľko vzájomne súvisiacich príčin a každá príčina môže mať niekoľko vzájomne súvisiacich následkov. Príčina jednej skutočnosti môže byť sama následkom inej príčiny. Prostredníctvom týchto kasálnych väzieb jsou vytvářeny kauzální řetězce, které jsou v čase nazpět nekonečné. Východiskem zjištění právně relevantní příčinné souvislosti je tedy zásadně prokázán příčinné souvislosti v přísně přírodovědném smyslu. Abychom mohli hovoriť o takovom kasálnom vzťahu medzi dvoma skutočnosťami, je nutné, aby skutočnosť, ktorá má byť príčinou, bola nutnou podmíankou ("condicio sine qua non") toho, že sa následok uskutočnil práve tak, jak se uskutečil, tj. daným způsobem, v daném čase a v daném místě." Pre posúdenie naplnenia otázky príčinnej súvislosti potom všeobecne platí, že otázku vzťahu medzi škodovou udalosťou a vznikom škody je otázkou skutkovou a nie právnou (napr. NS č. z 21.2.2002, sp. zn. 21 Cdo 300/2001). Právne posúdenie príčinnej súvislosti môže spočívať iba v stanovení medzi akými okolnosťami má byť jej existencia zisťovaná, prípadne či a aké okolnosti sú či naopak nie sú spôsobilé tento vzťah vylúčiť (rozsudok NS ČR z 24.3.2011, sp. zn. 28 Cd 3471/2009) (rozsudok najvyššieho soudu ČR sp. zn. 25 Cdo 3285/2015, ze dne 15. 8. 2017) Príčinná súvislosť ako jeden z nevyhnutných predpokladov zodpovednosti za škodu je daná vtedy, ak je škoda podľa obvyklého (prírodného) chodu vecí aj všeobecnej skúsenosti, respektíve poznatkov adekvátnym následkom protiprávneho úkonu alebo škodovej udalosti. Základným kritériom, z ktorého vychádza teória adekvátnosti je objektívna predvídateľnosť škodného následku. Pri úvahe o predvídateľnosti vzniku škody ide vždy o posúdenie skutočností, ktoré sú v dobe protiprávneho konania alebo škodnej udalosti do istej miery potenciálne a náhodné. Základným kritériom pre posúdenie adekvátnosti príčiny je pritom predvídateľnosť v jej objektívnom zmysle, teda predvídateľnosť pre každú rozumne sa chovajúcu osobu, ktorý by sa nachádzala v dobe pôsobenia škody na mieste a v postavení škodcu. Súd konajúci v konaní, v ktorom došlo k škodovému následku si musí byť vedomí (pozná právo a judikatúru ESL), že prieťahy v konaní spôsobia škodu a taktiež, že preskúmať právoplatné rozsudky nie je možné a odporuje to aj Dohovoru. Pokiaľ žalovaný poukazuje na gradáciu príčinnej súvislosti je potrebné zdôrazniť, že navhovateľka nemôže dokazovať niečo, čo sa nestalo a zo spisu ani nevyplýva, že by škodnú udalosť spôsobilo viac nositeľov príčin škody. K bodu IV. Vo vzťahu k úrokom z omeškania poukazujem na ustanovenia § 563 OZ (Občiansky zákonník), § 489 OZ, § 517 ods. 1 a 2 OZ a predovšetkým § 16 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. Ak súd rozhodnutím o náhrade škody prizná poškodenému aj úrok z omeškania, lehota omeškania začína príslušnému orgánu plynúť najskôr dňom oznámenia, že neuspokojí nárok na náhradu škody, alebo uplynutím šesťmesačnej lehoty na predbežné prerokovania nároku, ak súd neurčí začiatok jej plynutia neskôr. Žiadame súd, aby priznal úrok tak, ako sme v žalobe uviedli. K bodu V. Záverom je potrebné zdôrazniť samotný účel a zmysel zákona č. 514/2003 Z. z. - a predovšetkým previazanosť, s judikatúrou ESLP. Názor orgánu výkonnej moci, ktorý

odporuje medzinárodným zmluvám nemôže byť dôvodom na zásah do nezávislosti súdnej moci a tým viesť k tomu, že Slovenská republika nebude rešpektovať záväzky ku ktorým sa dobrovoľne zaviazala plniť. Preto opakovane poukazujeme na našu žalobu a na naše vyjadrenia a opäť zdôrazňujeme všetky judikáty ESĽP na ktoré sme poukázali. Máme za to, že pri konformnej interpretácii je žaloba plne dôvodná. K medzitymnému rozsudku sme sa už vyjadrili a máme za to, že je účelné takto rozhodnúť, nakoľko ak by sme zobrali do úvahy názor žalovaného každú takúto čiastkovú škodu (ak prehliadneme prekážku veci právoplatne rozsúdenej) by bolo treba opakovane uplatniť a sudy by sa tak museli opakovane oboznamovať s rozsiahlym spisovým materiálom. Taktiež nejde o vadu konania. Poukazovaný rozsudok žalovaným (KS TT, 24Co/277/2014) iba poukazuje na absenciu hmotne-právnych podmienok, nie procesno-právnych. Žiadame preto súd, aby v celom rozsahu žaloby vyhovel. Zároveň žiadame, aby súd priznal nárok na náhradu trov konania navrhovateľke. Žiadame, aby o trovách konania v súvislosti s majetkovou škodou rozhodol súd až v konečnom rozsudku. K bodu VI Žiadame súd, aby lehotu na splnenie povinnosti ponechal tak, ako sme ju uviedli v žalobe. Žalovaný mal dostatočný priestor na administratívne úkony počas predbežného prerokovania sporu. Zo stany žalovaného nikdy nedošlo ani ku konštatovaniu porušeniu práva a absentujú aj elementárne zásady slušnosti a teda ani sa za takéto konanie nikdy neospravedlnil. Dodatok poukazujeme súdu aj na skutočnosť, že žalovaný s vyjadrením predložil naskenované splnomocnenie. II. ÚS 363/218. bod 10: V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na ustálenú súdnu prax podľa judikatúry Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (napr. sp. zn. 4 SÚ 35/2014), podľa ktorej je zastúpený povinný predložiť splnomocnenie v jeho originálnej verzii, a nie fotokópiu, pretože iba originál splnomocnenia disponuje právnou silou, ktorá spočíva v tom, že jednoznačne preukazuje prejavenu vôľu zastúpeného. Z uvedeného ústavný súd vyvodil, že pri posudzovaní právnych účinkov fotokópie splnomocnenia je súdna prax jednotná, keďže fotokópiu splnomocnenia nepriznala žiadne právne účinky, preto je potrebné predkladať konajúcemu súdu originál splnomocnenia (m. m. III. ÚS 129/2017, II. US 231/2018) S prihľadnutím na skutočnosť, že žalovaný nepredložil originál splnomocnenia, žiadame, aby súd s poukazom na § 125 ods. 2 Civilného sporového poriadku na takéto podanie žalovaného neprihliadal. Dopĺňam týmto vyčíslenie majetkovej škody, ktorú odôvodňujem tým, že od času prvoplatnosti rozsudku OS Bratislava II 12C/47/2003 - 147 z 11.9.2008 a KS Bratislava 160/33/2009 z 29.9.2010,

ktorý mal pre mňa podstatný význam v súvislosti s investovaním do nehnuteľného majetku, ktorý bol predmetom sporu o BSM, som do nehnuteľností musela investovať nemalé finančné prostriedky, za účelom udržania ich hodnoty a technického stavu. Technický stav nehnuteľností sa postupom času zhoršoval a bolo potrebné investovať do rekonštrukcie stavby, v rozsahu bytových a nebytových priestorov. Investovala som nielen do rekonštrukcie ako takej, ale aj havarijných stavov potrubia celého domu, kde som sa podieľala v rozsahu vlastníckych vzťahov spolu s ostatnými vlastníkmi, v bytoch, ktoré mi patrili som riešila havarijný stav elektrických rozvodov a kanalizácie. Komplexne som byt, ktorý na základe konečného rozhodnutia súdu získal bývalý manžel, zrekonštruovala. Byt č. X bol vo veľmi zlom technickom stave, rekonštrukciu som hradila z prostriedkov, zabezpečených spotrebným stavebným úverom z Prvej stavebnej sporiteľne, a.s.. Všetky tieto skutočnosti som zrozumiteľným spôsobom špecifikovala aj v Dovolanií zo dňa 15.2.2016 proti Rozsudku Krajského súdu v Bratislave, č.k. 5 Co 19/2011-587. Faktúry, týkajúce sa investícií do nehnuteľného majetku, ktorý bol predmetom sporu, sú v spise a boli priložené aj k podaniu na Najvyšší súd SR a Ústavný súd SR. Na základe uvedeného len dopĺňam chýbajúcu finančnú hodnotu, teda vyčíslenie majetkovej ujmy. Ceny bytov č. 1 a č.4, ktoré boli prisúdené bývalému manželovi a to z dôvodu nesprávneho zhodnotenia OS Ba II, a následne ďalších súdov, kedy nezohľadnili skutočnosť, že som bola úpešná v spore na OS Ba II č.k. 12C 47/2003-147 z 11.09.2008 a rozsudok KS v Ba č.k 5Co/33/2009-179 z 29.9.2010, kedy súd rozhodol, že tieto byty nepatria do BSM a sú mojim výlučným vlastníctvom. Práve z dôvodu nezohľadnenia tohto rozsudku sa zmarilo spravodlivé zhodnotenie všetkých dostupných dôkazov. Ja ako vlastníčka nehnuteľnosti som si riadne plnila povinnosti voči daňovému úradu, štátu. Do majetkovej ujmy v celkovej hodnote 25 237,63€ EUR zahŕňam nasledovné:

1) Faktúry týkajúce sa rekonštrukcie bytov č. 1 a č. 4, ktoré boli prisúdené bývalému manželovi. Faktúry sú nasledovné:

Fa 1/8/2003 zo dňa 13.8.2003 vo výške 31.507,- SK

Fa zo dňa 21.8.2003 vo výške 2.000,- SK

Fa zo dňa 20.8.2003 vo výške .400,- SK

Fa zo dňa 5.10.2003 vo výške.200,- SK

Fa 1/2/2004 zo dňa 9.2.2004 o výške 9.039,40 SK

Fa zo dňa 1 1.8.2006 vo výške 21.000,- SK

Fa 4/2007 zo dňa 17.9.2007 vo výške 12.680,- SK

Fa 376/112865 zo dňa 2.5.007 vo výške 9.349,50 SK

Fa 376/112866 zo dňa 2.5.2007 vo výške 8.678,- SK

Fa zo dňa 17.9.2007 vo výške 12.680,- SK

Príjmové pokladničné doklady zo dňa 6.2.1998 vo výške 25.417,- SK, zo dňa 15.8.1998 vo výške 25.625,- SK, zo dňa 13.10.1998 vo výške 25.625,- SK, zo dňa 14.1.1999 vo výške 25.625,- SK, zo dňa 1.4.1999 vo výške 25.625,- SK, Spolu: 258 450,90 k:30,126€ = 8 578,99 €.

Fa č.78111025 zo dňa 19.10.2011 831 €, Fa č. 102011 zo dňa 23.9.2011 1520 €, Fa č. B-J4518 zo dňa 12.10.2011 3 120,78 €, Fa č.20110119 zo dňa 12.10.2011 3 537,61, Spolu: 9009,3€ + 8578.99 ? 17 588,38€

Úver na byt + 14 286 €

Byt č.1 103 000 €

Byt č.2 128 000€ ? 262 84,38 €.

Úver z Prvej stavebnej sporiteľne, a.s. - spotrebiteľský úver na základe Zmluvy o stavebnom spotrebiteľskom úvere zo dňa 21.9.2011 vo výške 14 286,00 €. Ceny bytov predkladám podľa znaleckých posudkov uskutočnených v priebehu konania byt č. 1 v sume 103 000 € a byt č. 4 v sume 128 000 €. Oba znalecké posudky sú súčasťou spisovej dokumentácie. V čase rozvodu boli byty II. kategórie a investovaním do nehnuteľnosti som zvýšila hodnotu nehnuteľnosti na byty I. kategórie. Nemajetkovú ujmu som opísala v žalobe podrobne, na preukázanie mojich tvrdení navrhujem vypočítať na pojednávaní svedka, U. X., narodeného X.X.XXXX, bytom Y. X, XXXXX Z.. V mojich podaniach aj na Najvyšší súd Slovenskej republiky, aj na Ústavný súd Slovenskej republiky, ako aj v predmetnej žalobe voči Slovenskej republike opisujem skutočnosť, že v priebehu konania o BSM som bola obmedzená v možnostiach nadobudnúť finančné prostriedky napríklad prijatím práce v zahraničí, na ktorú som bola kvalifikovaná, ako aj možnosťou investovania finančných prostriedkov, ale aj vycestovania z krajiny. KS v Ba od roku 2010 do vynesenia rozsudku v roku 2015, neurobil žiaden úkon za 5 rokov. A práve za nečinnosť KS v BA bývalý muž dostal odškodné z ESLP č.7419416 a 30/11/2016 dňa 2.10.2017 sumu 4 860 € a aj z Ústavného súdu sumu 1 000 €, ako finančné zadostučinenie vzhľadom na dĺžku prvostupňového konania viac ako 10 rokov. Dostala som sa do veľkej finančnej straty, neistoty ako človek, žena a matka, podnikateľka, ktorá si riadne plnila povinnosti voči štátu, synovi a to z dôvodu amorálnosti bývalého manžela, ktorý si neplnil ani vyživovaciu povinnosť voči spoločnému dieťaťu. Zároveň neinvestoval žiadne finančné prostriedky do majetku, ktorý rozhodnutím súdu nadobudol a celé roky komplikoval život mne a synovi. Našťastie nemusím do sumy za nemajetkovú ujmu zahrnúť prostriedky na lekárov, nakoľko som sa silou vôle a vierou v spravodlivosť v tejto krajine snažila prežiť, v zdraví vychovať zo syna slušného a vzdelaného človeka, ktorý mi bol vždy oporou. Ako zdravotník som vedela veľa vecí pomôcť sama sebe a tým spôsobom som prežila celé roky čakania a traumy. Skutočnosti ohľadne nemajetkovej ujmy vyjadrím aj osobne na pojednávaní.

4. Súd vo veci vykonal dokazovanie výsluchom účastníkov konania, listinými dôkazmi a zistil tento skutkový stav veci.

5. Žalobkyňa vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 14.8. 2019 okrem iného uviedla:., V žalobe o náhradu nesprávneho úradného postupu podrobne opisujem skutok na základe kt. žiadam túto náhradu. Na žalobe v celom rozsahu trvám, a žiadam aby súd rozhodol v zmysle navrhovaného rozsudku. Na návrhu v celom rozsahu trvám. Trvám aj na mojom vyjadrení ktoré som podala k vyjadreniu žalovaného. Po rozvode roku 1997 v roku 2000 podal bývalý muž o BSM ktorá trvala do roku 2017 vrátane ústavných a NSSR. Počas týchto konaní alebo tohto konania BSM sa domáhal určenia vlastníka nehnuteľnosti a súd zamietol túto žalobu. V roku 2009 rozsudku KS BA 15Co/33 som určujúcou žalobou bola uznaná ako výlučný vlastník nehnuteľnosti. Čo je podstatné že sa s týmto nezaobral pri rozsudku OS BA II kde som sa samozrejme odvolala na KS to bolo 5 rokov kde opäťsa tento KS nezaoberal týmto rozsudkom s tým že som výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti.V roku 2015 vyniesol rozsudok kde os maj žiadala aby som bola prítomná pri pojednávaní ae vyriešilo sa to výveskou na tabuli a ten rozsudok som obdržala kde som sa nestotožnila svýrokom a vyjadrením od KSBA pretože tie vyjadrenia neboli rozpísané v tom čo sme žiadli a to čo bolo v tom rozsudku KS vlastne napísané. Preto sa domnievam že došlo k zásahu o práv na ochranu majetku. V žalobe o náhradu škody aj v replike následne poukazujem aj na rozsudku Európskeho súdu kde v takýchto konaniach bolo rozhodnuté v prospech žalobcu. To ako som nadobudla nehnuteľnosť som uvádzala v žalobe, ako som ju platilaže som si brala úver ako podnikateľ, platila som všetky výdavky spojené s nehnuteľnosťou, dane odvody a po rozvode kde som nadobudla byt Č..X nehnuteľnosť na Y. X kde bolo to právoplatne rozhodnuté OS BA II súd zaradil aj tak tento byt do masy BS a v rozsudku neodôvodnil prečo a samozrejme neuznal mi ani to že to nepatrí do masy BM, bývalý muž počas manželstva sa vôbec nesprával ako vlastník, na žiadnom pojednávaní a čo sa týka výživného

kt. som mala na tunajšom súde uvádzať že nevlastní žiadne nehnuteľnosti a počas trvania manželstva ani do 3 rokov nenamietal nadobudnutie nehnuteľnosti do môjho výlučného vlastníctva a nedovolal sa ani podľa §49 OZ relatívnej nelatnosti právneho úkonu. Jeho vyjadrenie že nemohol vlastniť nehnuteľnosť z dôvodu že pôsobil na prokuratúre v BA je zavádzajúce a nepravdivé pretože v roku 1991 sa stal advokátom. Čiže nemal žiadne obmedzenia nato aby bol vlastníkom nehnuteľnosti a bol riadne zapísaný ako vlastník. Byty boli 2 kategórie a ja počas celého toho obdobia som byty rekonštruovala, zveľaďovala, platila všetky opravy, havárie keďže to je nehnuteľnosť od roku 1937 vybudovaná. Túto nehnuteľnosť som kupovala s jedným spoločníkom V. W. a po rozvoде keďže bývalý muž dlhodobo neplatil dohodnutú sumu ohľadne ich nejakej vzájomnej dohody spísali dlžobný úpis medzi sebou na ústredné kúrenie vo výške 126 20 Sk a zapožičanie finančnej čiastky 70 023 Sk kde po rozvoде som tento dlžobný úpis musla zaplatiť. Doklady kt. sú v návrhu kt. som dávala na tunajší súd. Jeden dôležitý fakt preo som kupovala nehnuteľnosť je že som bývala v byte kt. Patril pod MÚ Ružinov 2 kde v oku 1993 v rámci reštitúcií tento byt a ostatné byty v tom dome boli vrátené reštituentom. Ja som sa v tom byte stala nájomníčkou. Preto som považovala za dôležité postarať sa o strechu ad hlavou pre mňa aj pre môjho syna a vlastne som kúpila túto nehnuteľnosť ako podnikateľ kde mi bol daný aj úver kt. som riadne splácala. Ďalší fakt kt. je čo sa týka bytov na Y. X boli obývané pôvodnými vlastníkmi takže výnosy z týchto bytov čo sa týka nájomov bli regulované, nebola tam trhovacia cena. Posledný nájomník odišiel v roku 2011 kde som si obrala ďalší úver aby som byt zrekonštruovala, jeden z tých bytov kde sme boli dohodnutí s bývalým mužom že tento byt bude patriť nášmu synovi. Rozsudkom KS z roku 2015č.k. 5Co/119/2011-587 bolo rozhodnuté že tieto nehnuteľnosti okrem jedného bytu patria bývlému manželovi a tak ako som uvádzala aj v návrhu žaloby na strane 3on s terajšou manželkou L. X. 4.12.2015 spísal ako exekučný titul pre pohľadávku L. X. v sume 300 000 € kt. dňa 7.12.2015 podala návrh na vykonanie exekúcie. Spomínam t z dôvodu toho pretože toto bolo účelové keďže bývalý muž si nespĺnil ani pohľadávku OSBA II č.k. 7C/3/2000 kde ma mal vyplatiť sumou 28 563,15 € do 15 dní od právoplatnosti rozsudku. Keďže tak neučinil podala som exekúciu kde mám právoplatné rozhodnutie a keďže ao advokát vedel že tomu bude predchádzať tak tieto byty formou exekučného titulu so vojou terajšou manželkou v rámci jeho dlžoby ošetril exekúciou aby výnosy alebo predajom ražby tieto financie znova prišli k nemu prostredníctvom manželky. Ďalej chcem podotknúť že neplnil si riadnu vyživovaciu povinnosť počas manželstva kde som podala ja Testné oznámenie keďže syn bol nepľnoletý. Prečo uvádzam neplatenie výživného je že mi spsobil ďalšiu finančnú ujmu keďže si neplnil vyživovaciu povinnosť je to daná exekúcia. Dstala som sa do veľkej finančnej straty a neistoty ako človek, žena, matka a prečo som spomnala je to dôvod keďže som nemala fin. prostriedky tak som si chcela riešiť svoju fin. situáciu prácou v zahraničí ale vzhľadom na dĺžku konania súdnych procesov od roku 2000 do 2017 som nemohla vycestovať na dlhšie obdobie

6. Poverený zástupca žalovaného na pojednávaní 14.8.2019 okrem iného uviedol: „Žalovaný sa v plnom rozsahu pridrža svojho vjadrenia k žalobe zo dňa 8.11.2018. Má zato že nebolo preukázané kumulatívne splnenie pomienok uvedených v zákone č. 514/2003 a to nesprávny úradný postup, nezákonné rozhodnutie, vznik škody a nemajetkovej ujmy ani príčinná súvislosť medzi nimi. V krátkosti uvádzam že nesprávny úradný postup teda priedahy OS BA II, NS SR ani ÚS SR konštatované neboli. Čo sa týka nesprávneho úradného postupu KS BA tak tento síce konštatovaný bol ale ešte pred rozhodnutím ÚS

SR. KS BA pokračoval v konaní a rozhodol pričom je podstatá aj skutočnosť že sťažnosť nepodala sama žalobkyňa v tomto konaní a sťažovateľovi bola ÚS SR priznaná suma 1 000 € s pôvodne požadovaných 20 000 €. Čo sa týka nemajetkovej ujmy kt. žalobkyňa požaduje za tieto priedahy, žalovaná má zato že je zjavne neprimeraná. Ďalej žalovaná uvádza že žiadne z rozhodnutí nemožno považovať za nezákonné podľa zákona 514/2003 Z.z. v zmysle §6 odsek1. Keďže žiadne právoplatné rozhodnutie nebolo zruené ani zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Čo sa týka nesprávneho úradného postupu kt. by nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom rozhodnutí taktiež ne je možné konštatovať. Čo sa týka tej sumy majetkovej škody tak žalobkyňa v replike x uviedla žeenie je možné presne ustáliť výšku tejto škody napokon ju však ku koncu nejajm spôsobom vymedzila avšak žalovaná má zato že ani táto nebola doposiaľ riadne ani ostatočne preukázaná. To je zatiaľ všetko.”

7. Žalobkyňa vo svojom podaní zo dňa 28.8.2019 - Doplnenie žaloby a úprava petitu uviedla: Pri podaní doplnenia žaloby jej petitu vychádzam z Európskych Judikátov, ktoré sú uvedené aj v návrhu samotnej žaloby článok 3,4,5,6 návrhu a aj v replike žaloby. Vo vzťahu ku potrebe konštatovania priedahov ako na to poukazuje žalovaný a vo vzťahu ku kontaktovaniám Ústavného súdu dávam do pozornosti, že účelom a zmyslom týchto opatrení (sťažnosti na priedahy, prešetrenie vybavenia sťažnosti, rozhodnutie Ústavného súdu) je predovšetkým pikázať súdu konať. Rozhodnutie Ústavného súdu s poukazom na

Čl. 127 ods. 4 Ústavy SR nemá vplyv na škodu priznanú podľa zákona č. 514/2003 Z. z. (aj keď súčasná úprava umožňuje vychádzať z týchto rozhodnutí, môže ísť o výklad, napr. kedy sa využitie týchto prostriedkov výrazne kladne premietne do výšky priznanej škody). Taktiež je potrebné prihliadať na skutočnosť, že manžel žalobkyne sa mohol návrhom na obnovu konania (§ 214 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde v lehote 6 mes. o platnosti a účinnosti zákona) domáhať priznania ďalšej náhrady. Taktiež mohol podať návrh podľa zákona č. 514/2003 Z. z. a domôcť sa ďalšej náhrady škody. Tento právny názor, podkladáme aj napr. ESP Horváthová v. Slovakia, Application no. 74456/01 a teda, že priznanie nízkej (nadekvátnej) ujmy nezbavuje poškodenú postavenia obeť (ibid. § 32-34). Výšku nemajetkovej ujmy považujem za primeranú. Ak žalovaný uvádza, že je vysoká mohol v rámci predbežného prerokovania vyplatiť nižšiu, čo sa však nestalo, preto žiadam súd, aby zohľadnil aj túto skutočnosť a posúdil, či zo strany žalovaného nedochádza k zneužitiu práva. V prípade majetkovej ujmy opätovne zdôrazňujem čo je uvedené aj v replike. Majetková újma sa skladá z dvoch častí, pričom 1. je hodnota bytu č. 1 a bytu č. 4 (dolevevené), ktoré v rozpore s hmotným právom boli zaradené do BSM a 2. investície do predmetných nehnuteľností, ktorú navrhovateľka investovala do predmetných nehnuteľností a ktoré zhodnotila, pretože bola výlučne vlastníčkou, čo mala (vlastníctvo) priznané aj súdnym rozhodnutím. Nesprávny právny názor žalovaného umocňuje aj skutočnosť, že ak by došlo ku vzniku škody, ale vo viac čiastkových nárokoch, musela by sa uhradiť škoda viac krát, čo nemožno považovať za právne a spravodlivé. Vo vzťahu k nesprávnemu úradnému postupu je potrebné zdôrazniť, že navrhovateľka na skutočnosť, že predmetné nehnuteľnosti nespádajú do masy BSM ako aj na právoplatné rozhodnutia poukázala, avšak súdne authority nijako na tento argument nereagovali do rozhodnutia ho ani neuviedli. Teda za nesprávny úradný postup, ktorý spôsobil vznik majetkovej škody je považované konanie (a z dôvodu procesnej opatrnosti aj rozhodnutie) Okresného súdu Bratislava 11 č. k. 7C/3/2000 Krajského súdu Bratislava č. k. 5Co/119/2011, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, sp. zn. 4Cdo/114/2016 a Ústavného súdu Slovenskej republiky, sp. zn.: 111. US 171/2017, kde súdy nikdy nezohľadnili, že predmetné nehnuteľnosti nespádali do masy BSM a že existovali právoplatné rozhodnutia, že navrhovateľka je výlučná vlastníčka nehnuteľnosti. Hodnota majetkovej ujmy spočíva v tom ako boli znalecky ohodnotené jednotlivé byty a investície, ktoré neboli predmetom znaleckého posudku. Byty sa kupovali ako byty II. kategórie, kde investíciou som zhodnotila nehnuteľnosť, pretože som urobila z nich byty I. kategórie. Ak by súd znalecké poudky neakceptoval žiadam, aby súd zväzil, či hodnota bytov, tak ako bola ocenená v rozhodnutí o vysporiadanie BSM nie je dostatočným preukázaním ich hodnoty. Byt č. X som zrekonštruovala až potom, kde som vlastnila rozsudok KS 15Co/33/2009, kde súd vyriekol, že som výlučnou vlastníčkou nehnuteľnosti a, že tieto nepatria do BSM. V tomto byte som dala urobiť nové rozvody, podlahy, kuchyňu a celková investícia predstavovala sumu podľa priložených faktúr. Navhujem, aby súd v tomto type konania sám preskúmal dĺžku kompenzačného konania (Čl. 48 ds. 2 Ústavy SR, Čl. 6 ods. 1 Dohovoru, Čl. 38 ods. 2 Listiny) a ak dôjde k prietahom, tak povrdil vastné prietahy a v tom dôsledku priznal nad petít nemajetkovú újmu, aby tak pokryl ostatočneoneskorenie a nepenalizoval ma tak aj v neskoršej fáze. K tomu poukazujem na rozsudok veľkého senátu ELP vo veci Apicella proti Taliansku, sťažnosť č. 64890/01 ako aj na nález Ústavného súdu Č sp. zn. 11 ÚS 862/10 a aj zohľadnenie nálezu Ústavného súdu CR sp. zn. 1. US 562/11 (dostupné na www.usoud.cz). Taktiež aby s poukázaním na rozsudok ESLP zo dňa 26.5.2011 vo veci Golha proti Českej republike, sťažnosť č. 7051/06 zohľadnil dĺžku kompenzačného konania v súvislosti s Čl. 13 dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd či je takúto dĺžku kompenzačného konania je možné považovať za účinný prostriedok nápravy. Taktiež s poukázaním na rozsudok Európsky súd pre ľudské práva vec Žirovnický proti Českej republike 8.2.2018. Zdôrazňujem a žiadam, aby súd sa zaoberal skutočnosťou, že Okresný súd Bratislava II č.k. 7C/3/2000 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava č. k. 5Co/119/2011 zasiahli do majetku navrhovateľky, tak, že v predmetných konaniach neprihliadali na skutočnosť, že byt č. 1 (nahádzajúci sa v bytovom dome súp. č. XXXX na parc. Reg. „C“ č. XXXX/X na Y. U. X O. Z., okres Bratislava II, obec Bratislava-Ružinov, katastrálne územie Nivy, zapísané na Okresnom úrade Bratislava, katastrálnom odbore na LV č. XXXX ako byt Č.. X na X. poschodí vrátane podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastníckeho podielu k pozemku parc. KN Č. XXXX/X vo veľkosti 6470/76552) netvoril masu BSM, ale tento byt navrhovateľka nadobudla až 2 roky po rozvode manželstva a teda ku dňu rozvodu tento byt nevlastnila. Vo vzťahu k bytu č. 4 sťažovateľka mala dva právoplatné rozsudky (OS BA II 12C/47/2003-147 z 11.09.2008) a KS BA 15Co/33/2009-179 z 29.09.2010) že je výlučnou vlastníčkou predmetného bytu a tento rozsudok sudkyňa OS BA II ani neuviedla v rozsudku OS BA II. Výška nemajetkovej ujmy by mala plniť funkciu satisfakčnú, morálnu ale aj sankčnú. Účelom poskytnutia primeraného zadosťučinenia je teda predovšetkým to, aby sa mi ako poškodenej dostal určitej satisfakcie (učinenie zadosťučinenia), aby som si vytrpené príkoria mohla nahradiť alebo vynahradiť inak, aby za všetky negatíva spojené s utrpenou nemajetkovou ujmom som mohla prežiť (zažiť, učiť,

atď.) niečo, čo mi umožní (aj keď i len na krátku dobu) zabudnúť na pretrpené strasti. Nemajetkovú ujmu si uplatňujem v celkovej výške 30 000€. Zdôvodnenie vo vzťahu k relutárnej náhrade. Nárok na relutárnu náhradu odôvodňujem tým, že to, čo mi bolo spôsobené porušením základných práv, je totiž nielen ťažko preukázateľné (spravidla preto, že chyba akýkoľvek vonkajší, vlastnými zmyslami človeka zachytiteľný prejav), ale niekedy taktiež bežnými slovami neopísateľné - sú to vnútorné pocity, duševné pochody, nehmatateľné stavy, ktoré majú jedno spoločné: totiž, že ich ak osob poškodená vnímam ako negatívne, ako úkorné, ako útrpné. Ide o pretrpené strasti, stav neisoty, dlhodobé psychosomatické poruchy, ktoré vyplývajú zo stresu a neprimerane dlhého konania. Nemožnosť vycestovať za prácou do zahraničia, ani na dlhšie obdobie odísť za zlepšením finančnej situácie, keďže bývalý manžel si neplnil ani vyživovaciu povinnosť. Bývalý manžel dodnes neplnil vyživovaciu povinnosť voči synovi. Neustále som musela byť pripravená a čakať na súd a reagovať v prípade potreby. Narhovateľka žiada súd, aby pri úvahe o nemajetkovej ujme prihliadal k celkovej dobe, po ktorú konanie trvalo, nie iba k obdobiu po ktorú dochádzalo k prietahom v zmysle nečinnosti a ay ýšku zadosťučinenia hodnotil tak, že stanoví základnú čiastku odškodnenia a vynásobí celkovou dĺžkou onania v rokoch alebo mesiacoch a túto čiastku upraví pripočítaním alebo odpočítaním vplyvu skutčnosti alebo iných modifikácií vyplývajúcich z kritérií vytýčených judikatúrou ESLP. Vo vzťahu k zníženiu nemajetkovej ujmy pred vnútroštátnym súdom je potrebné zdôrazniť, že v rozhodovacej praxi ESLP došlo k zmenej pričom v rozhodnutí Engelhardt v. Slovakia, kde za dĺžku konania 13 rokov a 3 mesiace súd priznal odškodné vo výške 25 350€ (ďaleko viac v porovnaní s dĺžkou konania) a teda čiastka už zohľadňuje aj tento aspekt, pričom navrhovateľka v prípade neúspechu bude požadovať v konaní pred ESLP ešte vyššiu sumu. S ohľadom na okolnosti, ktoré sme uviedli v žalobe ako aj v replike zotrváme na našom návrhu a nemajetkovú ujmu považujeme za primeranú a v súlad s judikatúrou ESLP. Žalovaný mal možnosť a má možnosť urobiť také opatrenia, aby k prietahom nedochádzalo. V súvislosti s upresnením majetkovej škody žiadam úhradu škody nasledovnú: Byt č. X- suma 103 000 €, Byt č. X -suma 128 00€, Investície do nehnuteľnosti - suma 47 459,02€. Žiadam súd aby zvažil, či v predmetnom prípade nie je vhodné rozhodnúť medzitimným rozsudkom o majetkovej škode a preto v opčnom prípade navrhujem (a dopĺňam petit o majetkovú škodu o nový výrok) a zároveň žiadam, aby mi súd priznal nárok na náhradu trov konania. Žiadam súd, aby žalovanému žiadne trovy nepriznal, nakoľko žalovaný nie je subjektom, ktorému by v tomto type konania mala byť priznaná náhrada trov. Poukazujem na nález Ústavného súdu ČR IV. ÚS 1145/11 a . ÚS 2929/07, ale aj na uznesenie Krajského súdu Prešov, sp. zn. 15Co/20/2012. ROZSUDOK: Odporcaje povinný uhradiť navrhovateľke majetkovú škodu vo výške 278 459,02 € vrátane zákonného úroku (5.00% o ročne) z omeškania od 15.05.2018 až do zaplatenia, najneskôr do 3 ní od právoplatnosti rozhodnutia.

8. Žalovaný doručil k doplneniu žaloby a k úprave petitu (žalobkyňou) dňa 10.10.2019 svoje písomné vyjadrenie v ktorom uviedol:

I. K samotnému základu nároku žalobkyne, Žalovaná považuje vo vzťahu k tvrdeniu žalobkyne, že „vo vzťahu ku konštatovaniu Ústavného súdu dávam do pozornosti, že účelom a zmyslom týchto opatrení (sťažnosti na prietahy, prešetrenie vybavenia sťažnosti, rozhodnutie Ústavného súdu) je predovšetkým prikázať súdu konať.“, za nevyhnutné uviesť, že žalobkyňa sa ním snaží odvrátiť pozornosť súdu od skutočnosti, že v jej prípade ku konštatovaniu porušenia práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov preukázateľne nedošlo. Vzhľadom na existenciu oprávnení konkrétnych orgánov konštatovať prietahy v konaní upravených v osobitných predpisov, zákonodarca v § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. výslovne určil, z čoho je nevyhnutné vychádzať pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v zbytočných prietahoch v konaní. Z uvedeného teda vyplýva, že hoci účelom a zmyslom týchto „opatrení“ je odstrániť protiprávny stav, tieto zároveň predstavujú podklad, resp. predpoklad pre úspešné uplatnenie si nároku na áhradu škody v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Žalobkyňa žiadne sťažnosti proti dĺžke trania v konaní so sp. zn. 7C/3/2000 vedenom na Okresnom súde Bratislava II, v konaní Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo/114/2016, ani v konaní Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 171/2017-26 nepodala. Žalobkyňa navyše žiadnym spôsobom nebránila svoje právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov ani v konaní pred Krajským súdom v Bratislave so sp.zn. 5Co 119/2011, nakoľko sťažnosť adresovanú na Ústavný súd SR podal jej bývalý manžel. Vzhľadom na uvedené môže žalovaná len zopakovať, že ak sú v zákone č. 514/2003 Z. z. raz dané podmienky, za ktorých možno priznať nárok na náhradu škody a nemajetkovej ujmy, a tieto podmienky nie sú splnené, súd prvej inštancie nemôže tento nárok priznať, a tento nárok je nedôvodný už čo do základu. Žalobkyňa sa počas trvania konaní žiadnym spôsobom nebránila voči takému stavu, prvýkrát ho namietala až v podanej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Žalobkyňa zároveň nemôže bezpečne tvrdiť, že jej bývalý manžel mohol podať návrh aj v zmysle zákona č. 514/2003 z. z., pričom

by sa okrem Ústavným súdom SR priznanej sumy vo výške 1.000,- eur, „domohol“ i ďalšej náhrady, nakoľko ide o ničím nepodložené domnienky žalobkyne.

K návrh žalobkyne ohľadom toho, aby civilný súd, ktorý rozhoduje žalobu o náhradu škody a nemajetkovej ujmy zároveň „sám preskúmal dĺžku kompenzačného konania ... a ak dôjde k prieťahom, tak potvrdil vlastné prieťahy a v tom dôsledku priznal nad petít nemajetkovú ujmu, aby tak pokryl dostatočne oneskorenie“, žalovaná len v krátkosti zopakuje, že civilný súd, ktorý rozhoduje v prípade podanej žaloby proti Slovenskej republike nie je oprávnený skonštatovať, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo žalobkyne na prejednanie veci bz zbytočných prieťahov, nakoľko táto právomoc patrí do pôsobnosti iných orgánov. V prípade, ak už boli prieťahy skonštatované, t. j. o ich existencii nie je pochybnosť, môže súd prvej inštancie následne posúdiť otázku vzniku škody, prípadne nemajetkovej ujmy, a výšku ich náhrady ako aj splnenie podmienky príčinnej súvislosti medzi uplatnenou náhradou a prieťahmi v konaní. Žalovaná v tejto súvislosti opätovne poukazuje na rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 22.10.2014, sp. zn.24Co/277/2014, rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 20.05.2015, sp. zn. 2Co/712/2014, rozsudok Krajského súdu v Nitre zo dňa 30.10.2014, sp. zn. 2Co/4/2014, ako aj rozsudok Krajského súdu v Trnave, sp. zn. 11Co/763/2016 zo dňa 24.08.2016, ktorý vyslovil nasledovné: „...pričom všeobecný súd v konaní o náhradu škody, resp. nemajetkovej ujmy spôsobenej nesprávnym úradným postupom nie je orgánom kompetentným pre vyslovenie takéhoto záveru. Ako na to poukazuje dôvodová správa k novele § 9 ods. 2 zák. č. 514/2003 Z. z. účinnnej od 1.1.2013, pokiaľ by súd konajúci o náhrade škody mohol hodnotiť postup iného súdu z hľadiska existencie zbytočných prieťahov, znamenalo by to absurdný záver, keďže všeobecné súdy by preskúmavali postup iných všeobecných súdov, pričom uvedené by mohlo smerovať aj k porušeniu inštančného princípu v súdnictve. Vecne príslušné pre rozhodovanie sporov o náhradu škody sú v prvom stupni zásadne okresné súdy, avšak súdy, ktoré môžu porušiť právo na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov, môžu byť aj súdy vyššieho stupňa (krajské súdy, Najvyšší súd SR). V prípade, ak by sa zbytočných prieťahov dopustil napr. aj najvyšší súd SR jeho postup by mal byť preskúmaný súdom nižšieho stupňa, čo je zjavne absurdné a len potvrdzuje, že konštatovať existenciu prieťahov v súdnom konaní sú oprávnené iba zákonom zmocnené orgány. Na uvedenom závere nič nemení ani skutočnosť, že zákonodarca možnosť súdu vychádzať len z takýchto podkladov v konaní o zodpovednosti a škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, výslovne zakotvil v § 9 ods. 2 zák. č. 54/2003 Z. z. až s účinnosťou od 1.1.2013.“

K požiadavke žalobkyne na rozhodnutie súdu o náhrade nemajetkovej ujmy „nad petít“ žalovaná uvádza, že v zmysle § 216 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok (ďalej ako „CSP“), je súd žalobným návrhom žalobkyne viazaný, a preto nemôže ísť nad rámec petitu a prisúdiť viac než to, čoho sa žalobkyňa domáha, a to i v zmysle zásady "ne ultra petitem" (obdobné unesenie Najvyššieho súdu SR z 27.07.2011, sp. zn. 4 M Cdo 15/2010, nález Ústavného súdu SR zo dňa 03.10.2012, sp. zn. I. ÚS 122/2012). K rozsudku Veľkého senátu ESLP vo vci Apicella proti Taliansku, na ktorý žalobkyňa opätovne poukazuje, žalovaná odkazuje na rozsudok Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 2Co 240/2016 zo dňa 30.05.2018, ktorý uviedol „Zákon č. 514/2003 Z. z. ohľadom predpokladov pre priznanie nemajetkovej ujmy je postavený na inom princípe, z akého vychádza rozsudok Veľkého senátu ESLP Case f Apicella v. Taliansko zo dňa 29. marca 2006 pod st.č. 64890/01, na ktorý sa žalobca odoláva. Odvolací súd opäť poukazuje na ustanovenie § 17 zákona 514/2003 Z. z., podľa ktorého sa pri žalobách o náhradu škody (nemajetkovej ujmy) voči štátu uhrádza skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, a ktorých k nej došlo, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu. V tejto súvislosti odvolací súd uvádza, že morálna ujma, ktorá bola priznaná v citovanom rozsudku ESLP za prieťahy v konaní, je morálnou ujmu, ktorú môže bez realizácie dokazovania priznať buď vnútroštátny ústavný súd alebo Európsky súd pre ľudské práva, ktoré súdy sa vôbec nemusia zaoberať prepokladmi pre vznik nesprávneho úradného postupu (t.j. nesprávny úradný postup, škoda, resp. nemajetková ujma a kauzálny nexus). Na požadovanie a priznanie morálnej ujmy v konaniach pred týmito súdmi stačí vo všeobecnosti konštatovanie prieťahov v súdnom konaní, pričom výšku morálnej ujmy nie je potrebné preukazovať. V takýchto prípadoch sa ohľadom výšky morálnej ujmy dokazovanie nevykonáva, nakoľko táto sa priznáva automaticky v závislosti od prieťahov v konaní,

a takúto kompetenciu má u nás Ústavný súd SR a v rámci Európskej únie iba Európsky súd pre ľudské práva, ktorí pri rozhodovaní postupujú podľa noriem verejného práva. Iná situácia nastáva pri aplikácii zákona č. 514/2003 Z. z., čiže pri preukazovaní nároku na nemajetkovú ujmu, nakoľko priznanie nemajetkovej ujmy nastupuje až v prípade, ak konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením. Následne sa nemajetková ujma určuje s prihliadnutím na osobu poškodeného a jeho doterajší život, prostredie, v ktorom žije a pracuje, závažnosť vzniknutej ujmy sa posudzuje vzhľadom na okolnosti, za ktorých k nej došlo, ako aj vzhľadom na závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v jeho súkromnom živote, prípadne v spoločenskom uplatnení a to podľa noriem súkromného práva.“ Z uvedeného tiež vyplýva i to, že nárok na nemajetkovú ujmu je potrebné preukazovať, nestačí pritom tento nárok len odôvodniť tým, že „to, čo mi bolo spôsobené porušením základných práv, je totiž nielen ťažko preukázateľné ..., ale niekedy aj bežnými slovami neopísateľné“, a automaticky považovať nemajetkovú ujmu za preukázanú v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Žalobkyni sa podľa názoru žalovanej do tohto momentu nepodarilo preukázať vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch, nakoľko nepreukázala značnú mieru zásahu do rôznych oblastí jej života a navyše je ňou požadovaná výška náhrady nemajetkovej ujmy v sume 30.000,- eur neadekvátne.

II. K výške majetkovej škody určenej žalobkyňou v sume 278.459,02 eur, V prípade, ak by sa sám s hodnotením dôkazov všeobecným súdom nestotožňoval (porovnaj uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. II. ÚS 593/2011). I napriek tomu sa však Ústavný súd SR oboznámil s odôvodnením napadnutého rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 5 Co 119/2011, zo dňa 10.11.2015, a dospel k záveru, že rozsudky (rozsudok súdu prvej inštancie, aj rozsudok súdu odvolacieho) obsahujú dostatok skutkových právnych záverov, pričom nezistil svojoľnosť ani zjavnú neodôvodnenosť prijatých záverov. Prihliadnuc aj na závery Ústavného súdu SR žalovaná odkazuje na uznesenie Ústavného súdu SR, sp. zn. IV. ÚS 252/2004, zo dňa 31.08.2004 „Ústavný súd pripomína, že nejde o porušenie základného práva na súdnu ochranu a práva na spravodlivý proces, ak súd nerozhodne podľa predstáv účastníka konania a jeho návrhu nevyhovie, ak je takéto rozhodnutie súdu v súlade s objektívnym právom. Do práva na spravodlivý proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov. Právo na spravodlivý proces je naplnené tým, že všeobecné súdy zistia (po vykonaní dôkazov a ich vyhodnotení) skutkový stav a po výklade a použití relevantných právnych noriem za predpokladu, že skutkové a právne závery nie sú svojoľné, neudržateľné alebo boli prijaté v zrejmom omyle konajúcich súdov, ktorý by poprel zmysel a podstatu práva na spravodlivý proces.“ (porovnaj tiež uznesenie Ústavného súdu SR, p. zn. II. ÚS 140/2013, zo dňa 21.02.2013, uznesenie Ústavného súdu SR, č. k. III. Ú 19/2019-11, zo dňa 16.01.2019, uznesenie Ústavného súdu SR, č. k. I. ÚS 78/2019-9, o dňa 13.03.2019). Obdobné stanovisko k predmetnej veci zaujal i Najvyšší súd SR, v konaní so sp. zn. 4Cdo 114/2016, keď uznesením zo dňa 23.11.2016 dovolanie žalobkyne odmietol ako procesne neprístupné a konštatoval, že súd prvej inštancie, aj súd odvolací, neporušil procesné práva žalobkyne, a ani nedošlo k odňatiu možnosti žalobkyne konať pred súdom.

Prihliadnuc na uvedené, nemožno za nezákonné rozhodnutie považovať žiadne zo žalobkyňou namietaných rozhodnutí, keďže žiadne rozhodnutie nebolo po nadobudnutí právoplatnosti zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Navyše je povinnosťou žalobkyne riadne a dotatočne preukázať majetkovú škodu, pričom o majetkovej škode na strane žalobkyne ako takej je možné hovoriť iba v prípade, ak došlo k reálnemu zmenšeniu majetku žalobkyne. V danej veci žalobkyňa vyčíslila majetkovú škodu ako hodnotu nehnuteľností, o ktorých vlastníctve bolo rozhodované v predmetnom súdnom konaní o vyporiadaní BSM a tieto pripadli (právoplatnými a záväznými súdnymi rozhodnutiami) do vlastníctva V. G. X.. Predmetnými rozhodnutiami teda došlo k právoplatnému vyporiadaniu BSM (rozdeleniu majetku) medzi žalobkyňou a V. G. X., pričom hodnotu nehnuteľností ktoré pripadli V. G. X. nemožno pri žiadnom výklade považovať za škodu, a ktorú by mala zodpovedať žalovaná. Okrem uvedeného požadovaná majetková škoda ani nemôže byť v príčinnej súvislosti s namietanými prietahmi v konaní.

III. Záver, V predmetnej veci nebolo preukázané kumulatívne splnenie podmienok vzniku zodpovednosti štátu za šodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., a preto žalovaná namieta dôvodnosť žaloby, čo už le do základu nároku. Žalovaná je zároveň toho názoru, že nie sú splnené podmienky na vydanie medzitýmneho rozsudku v časti majetkovej škody, keď žalobkyňa požaduje aj náhradu nemajetkovej ujmy. Žalovaná opätovne žiada Okresný súd Bratislava II, aby žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol, pričom už v poradí prvom vyjadrení vo veci si neuplatnila nárok na náhradu trov konania, preto žalobkyňou uvedenú požiadavku na nepriznanie trov žalovanej, s odkazom na nález Ústavného súdu SR, považuje žalovaná za nadbytočnú.

9. Uznesením zo dňa 30.10.2019 súd pripustil rozšírenie petitu o ďalší výrok v znení: „Odporca je povinný uhradiť navrhovateľke majetkovú škodu vo výške 27 459,02 € vrátane zákonného úroku z

omeškania 5% ročne od 15.5.2018 až do zaplata, najeskôr do troch dní od právoplatnosti rozhodnutia, ako aj trovy konania.

10. Žalobkyňa na pojednávaní dňa 15.1.2020 uviedla: „Ja chcem ešte dať súdu do pozornosti okrem všetkých záležitostí a FA ktoré som predložila chcem ešte jednu vec zdôrazniť a to, že súd ma poškodil aj v rovnosti platenia a to že za znalecký posudok som platila o 500 € viac ako navrhovateľ G. X. v rámci BSM ktoré súd určil znalecké dokazovanie alebo posudok v rámci BSM. Keď som sa domáhala prečo je to tak, tak som nedostala žiadnu odpoveď zo súdu. Ďalej dostala som nižšiu hodnotu majetku v rámci BSM kde navrhovateľ na základe rozsudku mi mal vyplatiť sumu 28 000 € čo samozrejme sa tak nestalo, pretože to bolo účelové z dôvodu že navrhovateľovi bola vždy naklonená strana tým že vždy mal výhody, nemusel nič preukazovať za 20 alebo 15 rokov čo sme chodili na súd. Žiaden doklad o tom ako nadobudol nehnuteľnosť, ako sa podieľal na údržbe nehnuteľnosti. Podaním z mojej strany- exekúcie na vymoženie pohľadávky na základe rozsudku BSM je nemožné vymôcť od G. X. túto pohľadávku pretože vždy sa účelovo snažil vyriešiť svoje nehnuteľnosti v prospech svojej rodiny, nikdy nebol vlastníkom žiadnej nehnuteľnosti ale všetci jeho rodinní príslušníci boli v akciovej spoločnosti kt. Založil na výstavbu rodinných domov a to ArtDom. V dnešnej dobe bývalý manžel a vtedy navrhovateľ v rámci BSM G. X. má dnes aj ďalšiu exekúciu a to je na výživné na syna U. X.. Okrem toho má ešte 10 právoplatných exekúcií a ako advokát bol zbavený licencie advokáta z dôvodu páchania ekonomických trestných činov všetko je v súdnom procese a prebiehajú procesy. Špekulatívnym spôsobom a fiktívnymi právnymi úkonmi zaťažil nehnuteľnosť ktorá je v procese nášho pojednávania. Nikto zo súdov však tieto špekulatívne spôsoby neriešil aj keď som na ne poukazovala. Podstata týchto právnych úkonov spočíva v tom, že svojej terajšej manželke dlžil nemalé finančné prostriedky a aby uchránil svoje vlastníctvo predomnou a ďalšími veriteľmi v roku 2015 po vynesení rozsudku spísal dlžobný úpis na hodnotu bytov v prospech svojej manželky. To je všetko z mojej strany.?

11. Žalobkyňa vo svojej písomnej záverečnej reči zo dňa 31.1.2020 uviedla: „Mojou záverečnou rečou chcem dať do pozornosti súdu, že prvostupňový- súd, ktorý rozhodoval o vysporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, rovnakým spôsobom

aj druhostupňový súd, nesprávnym spôsobom vyhodnotil dôkazy, ktoré boli predkladané viac ako desaťročné. Aj napriek relevantným dôkazom, za ktoré považujem predovšetkým medzitýmny rozsudok, na základe ktorého súd riešil komu patria vlastnícke práva k nehnuteľnostiam, sp. zn. 12C/47/003, KS 15Co/33/2009, o určenie neplatnosti kúpnej zmluvy, v záverečnom posudzovaní súdy neprihliadli na môj úspech v uvedenom konaní, kedy žalobu môjho bývalého manžela zamietli. Z rozsudku vyplynulo, že som výlučnou vlastníčkou nehnuteľností. V odôvodnení rozsudku KS je jednoznačne konštatované, že nehnuteľnosti neboli nadobudnuté do BSM. Bývalý manžel sa totiž vo všeobecnej trojročnej premlčacej lehote, podľa ustanovenia § 100 a nasl. OZ, nedomáhal neplatnosti právneho úkonu. Keďže tak neučinil, nespochybnil stanovenú lehote moje vlastnícke práva. V rámci týchto nehnuteľností, v bytovom dome, ktorý bývalý manžel zaradil do predmetu BSM, bol byt č. 1, nadobudnutý až po rozvoze manželstva do môjho výlučného vlastníctva. Skutočnosť, ako som fiancovala nehnuteľnosti, formou úverov, ktoré som aj ako fyzická osoba živnostníka sama splatila, sa súd mal možnosť zaoberať v rámci konania. Zároveň som predložila nespočítané množstvo dôkazov, ktoré súvisia len s mojím pričinením na udržanie nehnuteľností. Tieto som postupne rekonštruovala, zmenila kategóriu bytov z bytov II. kategórie na byty I. kategórie (3 bytové jednotky). Byty boli v neužívaní schopnom stave, zmenila som nové rozvody elektrickej energie, nové kúrenie, okná, podlahy (podľa faktúr predložených súd). Byty boli v pôvodnom stave od roku 1960. Bývalý manžel nikdy neinvestoval do týchto nehnuteľností, splácala som len ja a on sa zadlžoval aj fiktívne, aj po rozvoze manželstva. Zaplatila som za neho napríklad dlžobný úpis, po rozvoze manželstva - za W., skutočnosti sú uvedené v spise. V konečnom

dôsledku vytvoril so svojou terajšou manželkou plán, ktorým v prípade, že súd rozhodne aj o jeho vlastníctve niektorým bytovým jednotkám, nepríde o ne pod hrozbou exekučných titulov, ktoré už v čase rozhodovania súdu boli v konaní. Fiktívne podpísali zmluvy o pôžičke s exekučným titulom, na základe ktorých sa jeho terajšia manželka stala prvou veriteľkou, po dražbe bytov. V druhom rade súd okrem mojej starostlivosti o nehnuteľnosti, opomenul aj druhé kritérium, ako sa manželia podieľali na starostlivosti o rodinu, v našom prípade o jediného syna. Bývalý manžel dlhodobo neplatil výživné na dnes už dospelého syna, dlh bol a je stále nevyplácaný, nakoľko žiadne nehnuteľnosti nepísal na svoju osobu, ale na príbuzných. Rovnako založil aj spoločnosť, kde ustanovil akcionárov len svojich príbuzných, firma ADON, a.s., za účelom výstavby viacerých rodinných domov v Novej Dedinke. Pretože súdy trvali 15 rokov, moja žaloba v tomto konaní je smerovaná na náhradu škody spôsobenú aj psychickou ujmu, nakoľko som nemohla aktívne rozvíjať svoje podnikanie, cestovať a musela som sa zaoberať len súdnymi konaniami. Ako jediná živiteľka rodiny, syn U. doposiaľ študuje, dnes už vysokú školu, bola som nútená zopovedne udržiavať majetok a zabezpečiť mu možnosť študovať. Jeho otec na rozvoj štúdium

syna vôbec neprihliadal. Za nerovnosť považujem aj to, že som bola poškodená v platení súdnych poplatkov, aj poplatkov a napríklad za znalecký posudok, ktorý nariadil súd, mne pripadlo platiť väčšiu časť posudku ako bývalému manželovi. Je taktiež nepravdou, že nie som poškodená v hodnote majetku rozhodnutom v BSM, pretože mi pripadla nižšia hodnota majetku ako bývalému manželovi a to aj napriek kritériám, ktoré som vyššie opísala, ako môj podiel udržať nehnuteľnosti a podiel starostlivosti o rodinu. Celé dôkazné bremeno malo byť na navrhovateľovi, bývalom manželovi, ktorý nepredložil súdu jediný dôkaz - investície do nehnuteľností, nadobudnutie nehnuteľností. Bývalý manžel dostal odškodnenie ako zadosťučinenie za dĺžku konania viac ako 10 rokov a z Európskeho súdu pre ľudské práva dostal odškodnenie 4.960,- EUR, za nečinnosť Krajského súdu, ktorý trval 5 rokov. Prieťahy v konaní robil výlučne bývalý manžel, na súde s účelovo nedostavoval, preto pochybenie bolo na jeho strane. Jeho odškodnenie, bol nespravodlivé a štát by konal, keby sa on súdov zúčastňoval. Výška nemajetkovej ujmy by mala plniť funkciu satisfakčnú, morálnu, ale aj sankčnú. Je preto nepochopiteľné, že štát pripustil, aby práve človek, ktorý nechodí na pojednávania a účelovo predlžuje konania, bol odškodnený a týmto je jednoznačne poškodený štát. Ja preto žiadam spravodlivosť, aby súd posúdil moje oprávnené nároky a zaoberal sa odškodnením, ktoré ja morálne žiadam.

12. Žalovaný vo svojej písomnej záverečnej reči zo dňa 3.2.2020 uviedol: „Žalovaná je vo vzťahu k titulu - nesprávny úradný postup spočívajúci v prieťahoch v konaní, toho názoru, že prieťahy v konaní Okresného súdu Bratislava II, v konaní so sp. zn. 7C/3/200-498, Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, v konaní so sp. zn. 4Cdo/114/2016, ani Ústavného súdu SR, sp. zn. III. ÚS 171/2017, konštatované neboli, a v právomoci súdu prvej inštancie nie je konštatovať eventuálne prieťahy. Ak sú raz v zákone č. 514/2003 Z. z. dané podmienky, po splnení ktorých možno priznať nárok na náhradu škody/nemajetkovej ujmy, a tieto podmienky nie sú splnené, súd prvej inštancie nemôže tento nárok priznať, a tento nárok nie je dôvodný už čo do základu. Je potrebné konštatovať, že sama žalobkyňa sa počas trvania vyššie spomenutých konaní žiadnym spôsobom nebránila voči tu namietanému stavu, t.j. sama žalobkyňa nepodala žiadnu sťažnosť na prieťahy, žiadosť o prešetrenie vybavenia sťažnosti na prieťahy, či ústavnú sťažnosť na Ústavný súd Slovenskej republiky, ale prvýkrát sama tento stav „prieťahov“ namietala až v podanej žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody. Prieťahy v konaní Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 5Co/119/2011, síce konštatované boli, avšak výlučne v trvaní 4 roky 7 mesiacov a 20 dní, ni v rozmedzí rokov 2000 až po súčasnosť, ako mylne tvrdí žalobkyňa. Je potrebné zdôrazniť i to, že ešte v čase pred rozhodnutím Ústavného súdu Slovenskej republiky o sťažnosti na prieťahy, Krajský súd v Bratislave pokračoval v konaní a vo veci samej aj rozhodol. Navyše sťažovateľovi - bývalému manželovi žalobkyne, bolo síce priznané finančné zadosťučinenie, ale len vo výške 1.000,- eur z uplatnených 20.000,- eur, a preto ak sa žalobkyňa v súvislosti s nesprávnym úradným postupom, prieťahmi v konaní, domáhala náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 30.000,- eur, rešpektujúc, že ustálenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy je na úvahe súdu, ktorý je však limitovaný ustanovením § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z. z. a zákonom č. 274/2017 Z. z. o obetiach trestných činov a o zmene a doplnení niektorých zákonov, je ňou uplatnený nárok na náhradu nemajetkovej ujmy zjavne neprimeraný, nakoľko žalobkyňa nepreukázala tak značnú mieru zásahu do rôznych oblastí jej života, že by jej spravodlivo mohlo vzniknúť a patriť právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch z titulu nesprávneho úradného postupu (prieťahy v konaniach) v požadovanom rozsahu. Nakoľko sa žalobkyňa podanou žalobou domáhala, okrem nároku na náhradu nemajetkovej ujmy z titulu nesprávneho úradného postupu - prieťahy v konaniach, aj nároku na náhradu majetkovej škody z titulu nesprávneho úradného postupu, ako aj z titulu nezákonného rozhodnutia, keďže súdy mali prekročiť svoju právomoc sponchybnosťou záverov iného rozsudku, žalovaná v priebehu konania upozornila na to, že vzhľadom na existujúcu judikatúru ohľadom viacerých titulov uplatnených v žalobe, bolo nutné, aby žalobkyňa jasne uvidla v súvislosti s každým titulom, vznik konkrétne vyčíslenej škody alebo nemajetkovej ujmy. Pre každý z titulov, predpokladaných zákonom č. 514/2003 Z. z., sú stanovené odlišné podmienky pre uplatnenie nároku z nich vzniknutého, a preto ich je potrebné posudzovať výlučne každý samostatne. Rovnako je priradenie konkrétnej škody ku konkrétnemu titulupodstatné aj pre možnosť posúdenia otázky existencie príčinnej súvislosti ako jednej z podmienok pre priznanie nároku na náhradu škody a to tak po skutkovej ako aj právnej stránke. Žalobkyňa tak v priebehu konania však nevykonala. K žalobkyňou uplatnenej majetkovej škode z titulu nesprávneho úradného postupu, žalovaná uvádza, že postup Okresného súdu Bratislava II v konaní so sp. zn. 7C/3/2000 a postup Krajského súdu v Bratislave v konaní so p. zn. 5Co/119/2011, ktoré sa premietli do rozhodnutí, nemožno posudzovať z titulu nesprávneho úradného postupu, nakoľko nesprávny úradný postup možno vymedziť tak, že ide o porušenie právnou normou ustanoveného predpísaného postupu štátneho orgánu, resp. o porušenie účelu postupu štátneho orgánu, ktorý či už súvisí s rozhodovacou činnosťou štátneho orgánu, alebo s ňou nesúvisí, nenašiel svoj bezprostredný výraz vo vydanom

rozhodnutí. Z uvedeného vyplýva, že ak sa raz namietaný postup súdov premietne do rozhodnutí, nemožno si nárok na náhradu škody/nemajetkovej ujmy uplatniť z titulu nesprávneho úradného postupu, ale možno tento vznik nároku posudzovať jedine z titulu nezákonného rozhodnutia. Podľa názoru žalovanej však nie je možné za nezákonné rozhodnutie považovať žiadne zo žalobkyňou namietaných rozhodnutí, keďže žiadne rozhodnutie nebolo po nadobudnutí právoplatnosti zrušené pre nezákonnosť, čo je jednou zo základných podmienok na to, aby si žalobkyňa mohla uplatniť nárok na náhradu škody, a preto nespĺňajú atribúty nezákonného rozhodnutia tak, ako to vyžaduje § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. Žalovaná si je vedomá žalobkyňou podaných dvoch sťažností, adresovaných Ústavnému súdu SR, avšak prvá z nich bola Ústavným súdom SR dňa 26.04.2016 odmietnutá, z časti z dôvodu nedostatku právomoci, nakoľko o odvolaní proti rozsudku súdu prvej inštancie môže rozhodovať len súd odvolací a z časti ako predčasne podanú, nakoľko ešte pred rozhodnutím Najvyššieho súdu SR ako súdu dovolacieho, žalobkyňa podala sťažnosť na Ústavný súd SR (priom tento zároveň vyslovil, že je nerešpektujúce princíp právnej istoty, ak by o predmetnej vec mali súbežne rozhodovať dva orgány súdneho typu - Najvyšší súd SR ako súd dovolací a Ústavný súd SR). V poradí druhá sťažnosť bola Ústavným súdom SR dňa 21.03.2017 odmietnutá ako zjavne neopodstatnená, pričom Ústavný súd SR konštatoval, že mu neprislúcha hodnotiť prednesy, či vyjadrenia fyzických či právnických osôb, resp. ich dostatočnosť pre rozhodnutie všeobecného súdu vo veci samej, a to ani v prípade, ak by sa sám s hodnotením dôkazov všeobecným súdom nestotožňoval. Napriek tomuto vyslovenému záveru sa Ústavný súd SR oboznámil s odôvodnením napadnutého rozsudku Krajského súdu v Bratislave, sp. zn. 5 Co 119/2011, zo dňa 10.11.2015, a dospel k záveru, že oba rozsudky, teda aj rozsudok súdu prvej inštancie, aj rozsudok súdu dovolacieho, obsahujú dostatok skutkových a právnych záverov, pričom v konaniach nebola zistená svojvoľnosť súdov, a ani zjavná neodôvodnenosť nimi prijatých záverov. Žalobkyňa podala i dovolanie na Najvyšší súd SR, ktoré bolo dňa 23.11.2016 odmietnuté ako procesne neprípustné s tým, že bolo konštatované, že súd prvej inštancie neporušil procesné práva žalobkyne, a nemožno dôjsť k záveru, že by bola žalobkyne odňatá možnosť konať pred súdom. Žalobkyňa podanými sťažnosťami ani podaným dovolaním teda nedosiahla stav, že by akékoľvek rozhodnutie v konaniach bolo vyhlásené za nezákonné resp. po právoplatnosti zrušené pre nezákonnosť, a preto žiadne právoplatné rozhodnutia v predmetných konaniach nemožno považovať za nezákonné v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z. Túto skutočnosť nemožno sanovať ani tvrdeniami žalobkyne o tom, že predmetné konania boli „zmanipulované“ jej bývalým manželom, či oprekočení právomoci súdov konať a rozhodovať. K žalobkyňou uplatnenému nároku na náhradu škody vo výške 278.459,02 eur je možné taktiež uviesť, že znik takto vyčíslenej škody nebol riadne preukázaný. Nemožno dospieť k záveru, že by reálne došlo k zmenšeniu majetku žalobkyne v uvedenom rozsahu, keďže táto suma má predstavovať hodnotu nehnuteľností, o ktorých vlastníctve bolo rozhodované v súdnom konaní o vypořadani bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej ako „BSM“) tak, že tieto pripadli (právoplatnými a záväznými súdnymi rozhodnutiami) do vlastníctva V. G. X. ako jej bývalého manžela. Keďže predmetnými rozhodnutiami došlo k právoplatnému vypořadaniu BSM medzi žalobkyňou a V. G. X., hodnotu nehnuteľností ako takých, ktoré pripadli V. G. X., nemožno pri žiadnom výklade považovať za škodu v zmysle zákona č. 514/2003 Z. z., za ktorú by navyše mala zodpovedať žalovaná. Nakoľko prítomnosť príčinnej súvislosti je jednou z troch podmienok pre existenciu zodpovednosti štátu za škodu/nemajetkovú ujmu podľa zákona č. 514/2003 Z. z., skutočnosť, že sa žalobkyňa jej existenciou vôbec nezaoberala, možno dospieť k záveru, že príčinnú súvislosť medzi namietanými titulmi a uplatnenou škodou/nemajetkovou ujmovou doposiaľ vôbec nepreukázala. K príslušenstvu nároku na náhradu nemajetkovej ujmy žalovaná stručne uvádza, že štát sa môže do prípadného omeškania s náhradou nemajetkovej ujmy v peniazoch dostať až neplnením ovinnosti na základe judikovaného rozhodnutia - judikovanej povinnosti, a preto prípadný árok na zaplatenie úrokov z omeškania, ako príslušenstva k žalobkyňou požadovanej náhrade nemajetkovej ujmy, je vylúčený. Žalovaná záverom uvádza, že v predmetnom konaní nie sú naplnené podmienky pre vydanie medzitýmneho rozsudku (účelnosť, resp. hospodárnosť), nakoľko v predmetnej veci nebolo preukázané kumulatívne splnenie podmienok vzniku zodpovednosti štátu za škodu v zmysle zákna č. 514/2003 Z. z. a to: nesprávny úradný postup/nezákonné rozhodnutie, vznik škody/nemajetkovej ujmy ani príčinná súvislosť medzi žalobkyňou namietaným nesprávnym úradným postupom/nezákonným rozhodnutím a vznikom škody/nemajetkovej ujmy. Základ ároku žalobkyne nemožno považovať v predmetnom konaní za daný. S ohľadom na vyššie uvedené žalovaná žiada Okresný súd Bratislava II, aby žalobu v celom rozsahu ako nedôvodnú zamietol. Žalovaná si neuplatňuje nárok na náhradu trov konania.

13. Z pripojeného spisu tunajšieho súdu č.k. 12C/47/2003 súd zistil, že žalobou podanou na súd dňa 9.5.2003 sa V. G. X. ako navrhovateľ domáhal voči odporcom 1) G. X., X) V. W., W. W. vyslovenia neplatnosti právneho úkonu, a to kúpnej zmluvy uzavretej 7.12.2001, ktorou odporkyňa v X.L. G. X. odpredala odporcom v 2.rade V. W. a v 3. Rade W. W. nehnuteľnosti: 1 / v celosti suterén, priestor č.

XX/c X nachádzajúci sa v bytovom dome na Y. U.Č..X, zapísanom na Y. XXXX, na parc.č. XXXX/X zastavaná plocha o výmere 334 m², súpisné č. XXXX, kat.úz. Bratislava- Nivy a podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu spoluvlastnícky podiel k pozemku v podiele 2350/76552, ktorý nadobudli odporcovia v II a III. rade do spoluvlastníctva každý v podiele 1/2. V celosti priestor č. XX/C.X nachádzajúci sa v bytovom dome na Y. U.Č..X - zapísanom na Y. XXXX, na B.Č..XXXX/X; zastavaná plocha o výmere 334 m², súpisné č. XX XX, kat.úz. Bratislava - Nivy a podiel na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastnícky podiel k pozemku v podiele 3350/76552, ktorý nadobudli odporcovia v II. a III. rade do spoluvlastníctva každý v podiele 1/2. Na základe ktorej Správa katastra Bratislava II. povolila zápis práv k nehnuteľnostiam - pod č. 1152/01. Zároveň si uplatnil trovy konania. Rozsudkom č.k.12C/47/2003-147 zo dňa 11.9.2008 súd návrh navrhovateľa zamietol, uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť odporcom 2,3 náhradu trov konania vo výške 6134 Sk, odporkyni v 1. rade proti navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania. Tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 15Co/33/2009-179 zo dňa 29.9.2010.

14. Z pripojeného spisu tunajšieho súdu č.k. 15C/59/2002 súd zistil, že žalobou podanou na súd dňa 1.3.2002 sa navrhovateľ G. X. domáhal voči odporkyni G. X. určenia vlastníckeho práva k nehnuteľnosti a to tak aby súd určil, že navrhovateľ je spoluvlastníkom na nehnuteľnostiach:

Bytu číslo 1 na I.poschodí bytového domu súpisné číslo XXXXX vo vchode na Y. U. Č..XX O. Z. vrátane podielu 6470/76552 na spoločných priestoroch/pozemku, stavbe/tohto bytového domu, tento byt sa nachádza na pozemku parc.č. N. XXXX/X a v katastri nehnuteľností je vedený na liste vlastníctva č. XXXX pod poradovým číslom 1 časi B,

Bytu číslo X na 2.poschodí bytového domu súpisné číslo XXXXX vo vchode na Y. U. Č..X O. Z. vrátane podielu 7940/76552 na spoločných priestoroch/pozemku, stavbe/ tohto bytového domu, tento byt sa nachádza na pozemku parc.č. N. XXXX/X a v katastri nehnuteľností je vedený na liste vlastníctva č. XXXX pod poradovým číslom 1 časi B,

Bytu číslo 4 na 2.poschodí bytového domu súpisné číslo XXXXX vo vchode na Y. U. X.X O. Z. vrátane podielu 7302/16552 na spoločných priestoroch /pozemku, stavbe/ tohto bytového domu, tento byt sa nachádza na pozemku parc.č. N. XXXX/X a v katastri nehnuteľností vedený na liste vlastníctva č. XXXX pod poradovým číslom X Č. Z.,

Nebytového priestoru číslo XX/C.X v suteréne bytového domu súpisné číslo XXXXX vo vchode na Y. U. Č..X O. Z. vrátane podielu 4250/76552 na spoločných priestoroch /pozemku, stavbe/ tohto bytového domu, tento sa nachádza na pozemku parc.

Č.., N. XX XXXX/X a v katastri nehnuteľností je vedený na liste vlastníctva Č..XXXX pod poradovým číslom 1 časi B. Aby súd určil, že navrhovateľ je spoluvlastníkom v % na nehnuteľnostiach.

Na nebytovom priestore číslo XX/C.X na X. Poschodí bytového domu súpisné číslo XXXXX vo vchode na Y. U. Č..X O. Z. vrátane príslušnej časti podielu 3350/76552 na spoločných priestoroch /pozemku, stavbe/ tohto bytového domu. Tento sa nachádza na pozemku parc.č. N. XXXX/X a v katastri nehnuteľností je vedený na liste vlastníctva Č..XXXX pod poradovým číslom 4 Č. Z.,

Na nebytovom priestore číslo XX/C.X v suteréne bytového domu súpisné číslo XXXXX vo vchode na Y. U. Č..X O. Z. vrátane príslušnej časti podielu 2350/76552 na spoločných priestoroch /pozemku, stavbe/ tohto bytového domu, tento sa nachádza na pozemku parc.č. N. XXXX/X a v katastri nehnuteľností je vedený na liste vlastníctva č. XXXX pod Poradovým číslom 4 časti B,

Pozemok parc.č.N. XXXX/X, ostatné plochy o výmere 88 m², tento pozemok je v katastri nehnuteľností vedený na liste vlastníctva č. XXXX,

Pozemok parc.č.N. XXXX/X, zastavaná plocha o výmere 334 m², ktoré patria k bytom a nebytovým priestorom uvedeným v písmenách a/ až f/, tento pozemok je zastavaný bytovým domom súpisné číslo XXXXX vo vchode na Y. U. Č..X O. Z., v ktorom sa nachádzajú byty a nebytové priestory uvedené v písmenách a/ až f/.

Navrhovateľ si uplatnil voči odporkyni aj náhradu trov konania.

Rozsudkom č.k.15C/59/02-114 zo dňa 3.9.2003 súd žalobu zamietol a žalovanej proti žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 1.12.2003.

15. Z pripojeného spisu tunajšieho súdu č.k. 7C/3/2000 súd zistil, že žalobou podanou na súd dňa 5.1.200 sa navrhovateľ V.. G. X. domáhal voči odporkyni G. X. vyporiadania BSM účastníkov konania a návrhu na nariadenie predbežného opatrenia.

Uznesením č.k. 7C 3/00-21 zo dňa 4.2.2000 súd návrh na nariadenie predbežného opatrenia zamietol. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 22.3.2000.

Dňa 25.6.2007 podal znovu navrhovateľ V.. X. návrh na vydanie predbežného opatrenia. Uznesením zo dňa 18.7.2007 pod č.k. 7C 3/00-329 súd návrhu na vydanie predbežného opatrenia sčasti vyhovel a

vo zvyšku zamietol. Uzneseni bolo potvrdené uznesením Krajského súdu v Bratislave č.k. 5 Co 432/07-358. Toto uznesenie nadobudlo právoplatnosť dňa 31.8.2007 v časti výroku o zamietnutí zvyšku návrhu na vydanie PO a dňa 23.12.2008 vo zvyšnej časti v spojení s uznesením KS v BA č.k. 5Co 432/09-358 zo dňa 30.9.2008.

Rozsudkom 7C/3/2000-498 zo dňa 4.10.2010 sud vypořidal masu BSM účastníkov konania. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie žalobca i žalovaná. Krajský súd v Bratislave rozsudkom 5Co 119/2011-587 zo dňa 120.11.2015 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil. Odvolacie konanie o odvolaní navrhovateľa zastavil a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

Proti rozhodnutiu KS v Bratislave podala dovolanie odporkyňa. Uznesením 4 Cdo 114/2016 zo dňa 23.11.2016 dovolanie odmietol. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 15.12.2016.

16. Z nálezu Ústavného súdu zo dňa 21.6.2016 č.k. III. ÚS 215/2016-28, súd zistil, že Ústavný súd rozhodol, že základné právo G. X. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v konaní vedenom na KS v Bratislave pod sp.zn. 5 Co 119/2011 porušené bolo. Žalobcovi priznal finančné zadostučinanie 1 000 €.

17. Z nálezu Ústavného súdu III. ÚS 171/2017-26 zo dňa 21.3.2017 súd zistil, že Ústavný súd sťažnosť G. M. X. odmietol. V bode I.2. svojho odôvodnenia Ústavný súd uviedol, že predmetná sťažnosť nadväzuje na predchádzajúcu sťažnosť sťažovateľky, ktorú ústavný súd uznesením č. k. II. ÚS 351/2016-16 z 26.apríla 2016 v časti týkajúcej sa námietky porušenia jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1. čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len dohovor) a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len dodatkový protokol) napadnutým rozsudkom okresného sudu podľa § 25 ods. 2 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákon o ústavnom súde) odmietol z dôvodu nedostatku svojej právomoci, v časti týkajúcej sa námietky porušenia jej základných práv podľa čl.20 ods. 1. Čl. 46 ods. 1 a čl. 47 ods. 3 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl.1 dodatkového protokolu napadnutým rozsudkom krajského súdu odmietol ako neprípustnú z dôvodu podania mimoriadneho opravného prostriedku - dovolania a v časti týkajúcej sa námietky porušenia jej základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy napadnutým postupom krajského sudu odmietol ako zjavne neopodstatnenú.

18. Listom zo dňa 11.5.2018 oznámilo Ministerstvo spravodlivosti SR žalobkyni, že ňou podaná žiadosť spolu s doplnením žiadosti dňa 18.12.2017 bola predbežne prerokovaná v zmysle § 6 ods. 1. § 9 ods. 1a2, zákona č. 514/1993 Z.z., pričom žiadosti vyhovené nebolo.

19. Podľa § 3/1, písm a,b,c,d, /2, § 4/1 písm.a, §5/1,2,3, §6/1,2,3,4, §9/1,2,3,4, § 17/1,2,3 písm. a,b,c,d, zákona č. 514/2003 Z.z. v znení neskorších predpisov.

Podľa § 3 Rozsah zodpovednosti Ods.1 Štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

(1) Zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 4 Orgán konajúci v mene štátu Ods.1 Vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. koná v mene štátu a) Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, ak

1. škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu,

2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci,

3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu.

Podľa § 5 Ods.1 Právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím má účastník konania, ktorému vznikla škoda v dôsledku rozhodnutia vydaného v tomto konaní. Právo na náhradu škody má i ten, s kým nebolo konané ako s účastníkom konania, aj keď s ním, ako s účastníkom konania, konané malo byť. Ak bolo nezákonné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, právo na náhradu škody má ten, komu nezákonným rozhodnutím škoda vznikla.

Podľa § 6 Ods.1 Ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Ods.2 Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti

nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa. Ods.3 Ak bola škoda spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je vykonateľné bez ohľadu na právoplatnosť, možno nárok na náhradu škody uplatniť aj vtedy, ak nezákonné rozhodnutie bolo zrušené alebo zmenené na základe riadneho opravného prostriedku. Ak bolo vykonateľné rozhodnutie vydané v konaní, na ktoré sa nevzťahujú predpisy o správnom konaní, možno nárok uplatniť aj vtedy, ak bolo zrušené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Ods.4 Ak bola škoda spôsobená rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktorým orgán verejnej moci prekročil svoju právomoc, nie je zrušenie alebo zmena rozhodnutia pre nezákonnosť podmienkou uplatnenia nároku na náhradu škody. Za nezákonné rozhodnutie sa nepovažuje výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky.

Podľa § 9 Nesprávny úradný postup Ods.1 Štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm. a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky. Ods.2 Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu súdu spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia sťažnosti na prietahy, žiadosti o prešetrovanie vybavenia sťažnosti na prietahy, z právoplatného rozhodnutia vydaného v disciplinárnom konaní, ktorým sa rozhodlo o tom, že sudca sa dopustil disciplinárneho previnenia, ktoré má za následok prietahy v súdnom konaní, právoplatného rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva, ktorým sa rozhodlo, že bolo porušené právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov alebo z právoplatného rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti, ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky konštatoval, že sa porušilo právo na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Ods. 3 Pri posudzovaní nesprávneho úradného postupu vyšetrovateľa Policajného zboru povereného príslušníka Policajného zboru, vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy spočívajúceho v porušení povinnosti urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, v nečinnosti pri výkone verejnej moci alebo v zbytočných prietahoch v konaní možno vychádzať len z výsledkov vybavenia žiadosti o preskúmanie postupu vyšetrovateľa Policajného zboru, povereného príslušníka Policajného zboru, vyšetrovateľa finančnej správy alebo povereného pracovníka finančnej správy prokurátorom. Ods.4 Právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 17 Ods.1 Uhrádza sa skutočná škoda a ušlý zisk, ak osobitný predpis neustanovuje inak. Ods.2 V prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak. Ods.3 Výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na

- a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
- b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
- c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
- d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

Ods.3 Výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

20. Z vyššie uvedeného vyplýva, že žalobkyňa sa žalobou podanou na súd 16.7.2018 a doplnenou žalobou podanou na súd 28.8.2019 domáha náhrady škody vo výške 278 459,02 € s úrokom z omeškania 5% ročne od 15.5.2018 až do zaplatenia a nemajetkovej ujmy vo výške 30 000 € s úrokom z

omeškania 5% ročne od 15.5.2018 až do zaplatenia ako aj trov konania a to podľa zákona č.514/2003 Z.z.

Vo svojom návrhu ako aj ostatných písomných a ústnych podaniach uviedla, že nemajetková ujma má spočívať v postupe Okresného súdu Bratislava II, Sp. zn. 7C/ 3/2000- Krajského súdu Bratislava, sp. zn. 5 Co/119/2011, Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo /114/2016, Ústavného súdu SR, sp. zn. III ÚS 171/2017-26. Žalobkyňa má za to, že za uvedený nesprávny úradný postup jej prináleží nemajetková ujma v sume 30.000€, nakoľko v dôsledku neprimerane dlhého konania utrpela stres, prežívala stav neistoty, stres jej spôsobil dlhodobé psychosomatické poruchy. V dôsledku neprimerane dlhotrvajúceho konania nemohla vycestovať za prácou do zahraničia.

Okresný súd Bratislava II č. k. 7C/3/2000 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Bratislava č. k. 5Co/119/2011 zasiahli do majetku navrhovateľky, tak, že v predmetných konaniach neprihliadali na skutočnosť, že byt č. 1 (nachádzajúci sa v bytovom dome sup.

Č.. XXXX na B.. L.. „H. Č.. XXXX/X na Y. U. X O. Z., okres Bratislava II, obec Bratislava.Ružinov, katastrálne územie Nivy zapísané na Okresnom úrade Bratislava II , katastrálnom odbore na L V č. XXXX ako byt č. X na X.B. vrátane podielu na spoločných častiach a spoločných zariadeniach domu a spoluvlastníckeho podielu k pozemku parc. CKN Č.. XXXX/X vo veľkosti 6470/76552 netvoril masu BSM, ale tento byt navrhovateľka nadobudla až 2 roky po rozvoze manželstva a teda ku dňu rozvodu tento byt nevlastnila. Vo vzťahu k bytu č. 4 navrhovateľka mala dva právoplatné rozsudky OS BAII 12C/47 /2003-147 z 11.09.2008 a KS BA 15Co/33/2009-179 z 29.09.2010, že je výlučnou vlastníčkou predmetného bytu a tento rozsudok sudkyňa OS BA II ani neuviedla v rozsudku OS sa II. Až do roku 2011 znášala pôvodných nájomníkov, s regulovaným nájomným aj keď výdaje vysoko prevyšovali platby za nájomne. Keď súd na základe rozsudku 15Co/33/2009-179 vydal rozsudok, že je výlučnou vlastníčkou predmetnej nehnuteľnosti, začala rekonštrukciu bytov, pretože byty boli v pôvodnom stave od roku 1960. Byty si kupovala aj z dôvodu, keďže sama bývala v bytovom dome, ktorý bol vrátený v reštitúcii majiteľovi. V byte na Šumavskej ul. bola nájomníčkou a vedela, že sa bude musieť vystahovať, tak si kúpou pre seba aj syna chcela zabezpečiť byvanie. Investície do týchto nehnuteľností preukázala žalobkyňa listinnými dôkazmi; znaleckým posudkom č. 98/98, Zmluvou o stavebno - spotrbitel'skom úvere,výpismi z účtu v Prvej stavebnej sporiteľni za roky: 2016, 2015, 2014, 2013, 2012, cenníkom prác, príjmovými a pokladničnými dokladmi, Faktúrami.

Rozsudkom č.k.12C/47/2003-147 zo dňa 11.9.2008 súd návrh navrhovateľa zamietol, uložil navrhovateľovi povinnosť zaplatiť odporcom 2,3 náhradu trov konania vo výške 6 134 Sk, odporkyňa v 1. rade proti navrhovateľovi nepriznal náhradu trov konania.

Tento rozsudok bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č.k. 15Co/33/2009-179 zo dňa 29.9.2010.

Rozsudkom č.k.15C/59/02-114 zo dňa 3.9.2003 súd žalobu zamietol a žalovanej proti žalobcovi nepriznal náhradu trov konania. Tento rozsudok nadobudol právoplatnosť dňa 1.12.2003.

Rozsudkom 7C/3/2000-498 zo dňa 4.10.2010 súd vyporiadal masu BSM účastníkov konania. Proti tomuto rozsudku podali odvolanie žalobca i žalovaná. Krajský súd v Bratislave rozsudkom 5Co 119/2011-587 zo dňa 120.11.2015 rozsudok súdu prvého stupňa potvrdil .odvolacie konanie o odvolaní navrhovateľa zastavil a žiadnemu z účastníkov nepriznal právo na náhradu trov konania.

Proti rozhodnutiu Krajského súdu v Bratislave podala dovolanie odporkyňa. Uznesením 4 Cdo 114/2016 zo dňa 23.11.2016 súd dovolanie odmietol. Toto rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť 15.12.2016.

Z nálezu Ústavného súdu III. ÚS 171/2017-26 zo dňa 21.3.2017 súd zistil, že Ústavný súd sťažnosť G. M. X. odmietol.

Podľa § 6/1 zákona 514/2003 Z.z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu.

Súd poukazuje na to, že ani jedno z vyššie citovaných rozhodnutí po nadobudnutí jeho právoplatnosti nebolo zrušené alebo zmenené pre jeho nezákonnosť.

Podľa §9/1 zákona 514/2003 Z.z., štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb; za nesprávny úradný postup sa nepovažuje postup alebo výsledok postupu Národnej rady Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 86 písm.

a) a d) Ústavy Slovenskej republiky a postup alebo výsledok postupu vlády Slovenskej republiky pri výkone jej pôsobnosti podľa čl. 119 písm. b) Ústavy Slovenskej republiky.

Z nálezu Ústavného súdu zo dňa 21.6.2016 č.k. III. ÚS 215/2016-28, súd zistil, že Ústavný súd rozhodol, že základné právo G. X. na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov v konaní vedenom na KS v Bratislave pod sp.zn. 5 Co 119/2011 porušené bolo. Žalobcoví priznal finančné zadostučinanie 1 000€. Porušenie práva na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov bolo konštatované len v konaní vedenom na KS v Bratislave sp.zn. 5Co 119/2011 a to vo vzťahu k osobe G. X., ktorá túto sťažnosť podala.

Súd prvej inštancie poukazuje na to, že nie je oprávnený skonštatovať, či v konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo žalobkyne na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov. Súd prvej inštancie môže len na základe skonštatovania existencie prieťahov príslušným orgánom posúdiť otázku vzniku škody, nemajetkovej újmy a výšku jej náhrady. Teda prvoinštančný súd môže priznať náhradu škody prípadne i nemajetkovej újmy podľa zákona 514/2003 Z.z. až vtedy, ak o existencii prieťahov bolo rozhodnuté oprávneným orgánom.

Vo vzťahu k osobe pani žalobkyne neboli konštatované prieťahy v konaní Okresného súdu, Krajského súdu, Najvyššieho súdu ani Ústavného súdu SR.

Zákon 514/2003 Z.z. (viď vyššie citované) presne vymedzuje podmienky za ktorých možno priznať nárok na náhradu škody a nemajetkovej újmy, ak tieto podmienky nie sú splnené súd prvej inštancie nemôže žalovaný nárok priznať. Zároveň prvoinštančný súd konštatuje, že nemá právomoc preskúmať rozhodovaciu činnosť súdov vyššieho stupňa a taktiež nie je ani oprávnený skonštatovať, či v tomto konkrétnom prípade bolo alebo nebolo porušené právo pani žalobkyne na prejednanie veci bez zbytočných prieťahov.

Súd preto vzhľadom na vyššie uvedené ako aj s prihliadnutím na citované zákonné ustanovenia rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku.

21. O náhrade trov konania žalovaného rozhodol súd tak ako je uvedené vo výroku tohto rozsudku, keďže žalovaný si výslovne trovy tohto konania neuplatnil, hoci v zmysle § 255 ods. 1 Civilného sporového poriadku mal na tieto nárok, keďže mal v konaní plný úspech.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia na súde, proti ktorého rozhodnutiu smeruje. Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané. Odvolanie môže podať intervenient, ak tvorí so stranou podľa § 359 Civilného sporového poriadku nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 CSP. V ostatných prípadoch môže intervenient podať odvolanie so súhlasom strany podľa § 359 CSP. Lehota na podanie odvolania plynie od doručenia rozhodnutia intervenientovi. Prokurátor môže podať odvolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil. Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné.

Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy, písomne, v dvoch vyhotoveniach. V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania podľa § 127 ods. 1 Civilného sporového poriadku uvedie, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpis, ak ide o podanie urobené v prebiehajúcim konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu, ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť podľa § 365 ods. 1 Civilného sporového poriadku len tým, že a) neboli splnené procesné podmienky, b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva a spravodlivý proces, c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam, g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť podľa § 365 ods. 2 Civilného sporového poriadku aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Odvolacie

dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať podľa § 365 ods. 3 Civilného sporového poriadku len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 366 Civilného sporového poriadku prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak

a) sa týkajú procesných podmienok,

b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo

d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

Podľa § 373 ods. 4 Civilného sporového poriadku prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené pred súdom prvej inštancie, možno uplatniť za splnenia podmienok podľa § 366 najneskôr v lehote na vyjadrenie k odvolaniu.

Podľa § 263 ods. 1, 2 Civilného sporového poriadku, ak bola v konaní úspešná strana zastúpená advokátom, súd uvedie v uznesení o výške náhrady trov konania ako prijímateľa náhrady trov konania advokáta. Ak bola v konaní úspešná strana zastúpená viacerými advokátmi, súd určí za prijímateľa náhrady trov konania jedného z nich.

Ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľný exekučný titul, môže oprávnený podľa § 376 ods. 1 Civilného sporového poriadku podať návrh na nariadenie výkonu rozhodnutia (personálna exekúcia). Exekúciu možno vykonať len na návrh oprávneného alebo na návrh toho, kto preukáže, že naňho prešlo právo z rozhodnutia (§ 37 ods. 3) (ďalej len „oprávnený“). Oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa tohto zákona, ak povinný dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie (§ 38 ods. 1, 2 Exekučného poriadku). Exekúciu vykoná ten exekútor, ktorého jej vykonaním poverí súd, ak osobitný predpis alebo tento zákon neustanovuje inak (§ 29 zákona č. 233/1995 Z.z.).